SHARI LAPENA

ULTIMA EI CLIPĂ

virtual-project.eu

SHARI LAPENA

ULTIMA EI CLIPĂ

Original: *The End of Her* (2020)

Traducere din engleză de:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

TREI

2021

Prolog

10 ianuarie 2009
Creemore, Colorado

Ninge deja de două zile, abundent, necruțător și nu e niciun semn că s-ar domoli. E o nebunie să plece. Dar au ieșit plugurile, își reamintește Lindsey. Se uită indispusă pe geam, simțindu-se neliniștită, prinsă în capcană, în capcana munților care o înconjoară în acest orășel din Colorado, la aproape 50 de kilometri de Denver. În capcana zăpezii care nu mai contenește. Zăpada aduce o asemenea tăcere! Uneori, liniștea o face să-și dorească să urle.

Soțul ei intră în sufrageria mică și înghesuită din spatele ei; mobila e ieftină, rafturile șubrede se țin laolaltă cu șuruburi.

— E totul gata? întreabă Patrick când ea ridică privirea spre el, cu mâinile așezate pe burta uriașă de gravidă.

Încă se mai poartă cu mănuși unul cu altul după cearta de-aseară.

Lindsey se bucură să plece de-aici, unde senzația de izolare e totală. Cu sau fără zăpadă, o să meargă amândoi în vizită câteva zile la mama și sora ei în Grand Junction, unde vremea e mult mai blândă. Bagajele lor sunt făcute și așteaptă lângă ușă. Își dorește din toată inima să se întoarcă în sânul familiei – tânjește după compania și atenția de care are atâta nevoie! Nu știuse că avea să fie așa de greu. O să se oprească în cafenelele familiare și o să se vadă cu prietenii de care se despărțise. Ei o să zâmbească și o să se mire de ea cât de mare e și o să vrea să-i atingă burta; o să fie entuziasmați de copilul care va veni curând. Și Lindsey o să se simtă mai bine. Mai bine, din toate punctele de vedere. Și apoi va fi în stare să se întoarcă aici.

Sau poate că o să rămână în Grand Junction.

— Mai bine mă apuc să deszăpezesc mașina, spune Patrick și-și pune cizmele și haina.

Își mai ia și o căciulă și mănuși și adaugă:

— O să fac cald în mașină pentru tine.

Lindsey încuviințează și se întoarce din nou spre fereastră.

Capitolul 1

August 2018
Aylesford, New York

Hanna Bright îl pune pe micul Teddy în leagănul de pe veranda din față și se așază să-și citească romanul. Mai târziu o să se încălzească, dar dimineața e plăcut pe verandă, la adăpost de razele soarelui. Observă două mașini parcate în fața casei de peste drum și câteva uși scoase. Casa e de vânzare; probabil că vrea să o cumpere cineva.

Curând e cufundată în roman, însă ridică privirea puțin mai târziu, când sesizează mișcare peste drum. Un bărbat masiv îmbrăcat în costum, despre care Hanna își dă seama că e agentul imobiliar, vorbește pe alee cu o femeie. Hanna îi privește, întrebându-se în treacăt dacă femeia e o cumpărătoare serioasă. Casa nu a fost scoasă la vânzare de mult și este un cartier căutat; își închipuie că o să se vândă destul de repede. Speră să o cumpere o familie tânără – vrea o grămadă de prieteni pentru Teddy, care are șase luni. Chiar vizavi stau fetele gemene de patru luni, care au o mămică foarte drăguță – Stephanie –, cu care Hanna s-a împrietenit deja. Femeia asta pare să fie singură – fără soț și fără copii după ea.

O ultimă strângere de mână, iar femeia îi întoarce spatele agentului și se îndreaptă spre mașina parcată. Când ajunge în stradă, se uită la Hanna și se oprește. Apoi, spre surprinderea acesteia, traversează strada și se îndreaptă spre casa ei. Oare ce vrea? se întreabă Hanna.

— Bună, strigă femeia, pe un ton prietenos.

Hanna constată că e ușor trecută de 30 de ani și în mod clar e atrăgătoare. Are părul blond până la umeri, o siluetă frumoasă și o postură de invidiat.

După o privire scurtă, ca să se asigure că Teddy e bine, Hanna se ridică și coboară treptele verandei.

— Bună, pot să te-ajut cu ceva? întreabă politicos.

— Mă uitam la casa de peste drum, răspunde femeia, venind pe alee.

Hanna îi iese în întâmpinare, ducându-și mâna streașină la ochi ca să se ferească de soare.

— Te superi dacă te întreb câte ceva despre cartier? întreabă femeia.

Deci e o cumpărătoare serioasă, își zice Hanna, puțin dezamăgită.

— Nicio problemă.

— Soțul meu și cu mine suntem interesați de zona asta – e un loc bun să-ți crești copiii, nu-i așa?

Face un semn cu capul spre leagănul de pe verandă și zâmbește.

— Văd că ai un copil.

Hanna se deschide atunci și îi descrie cu entuziasm cartierul. Poate că femeia e însărcinată, dar încă nu se vede.

La finalul discuției, femeia îi mulțumește și se întoarce la mașină. Hanna își dă seama că nu i-a reținut numele. Ei, asta e. O să aibă destul timp dacă o să cumpere casa. O sâcâie un gând, dar nu știe ce. Atunci Teddy începe să plângă și, când îl ridică din leagăn, își dă seama despre ce e vorba.

Femeia nu purta verighetă. Nu contează – acum o mulțime de oameni au familie fără să se căsătorească și totuși ea a vorbit de soțul ei. Dar cine vizitează o casă fără partenerul ei?

•

Stephanie Kilgour le-a dus pe gemene în pătuțurile de la etaj, pentru somnul de dimineață. Acum se așază o clipă pe canapeaua din sufragerie, se reazemă și închide ochii. E așa de obosită, că nici nu știe cum de reușește să se trezească atunci când încep fetele să plângă după

ea la 6 dimineața. Nimic – și nimeni – n-ar fi putut-o pregăti pentru așa ceva.

Se relaxează o clipă, lăsându-și trupul ostenit să se cufunde în canapea, cu capul greu pe perne. Își dă voie să se destindă. Dacă nu e atentă, s-ar putea să adoarmă aici. Și n-ar fi bine – gemenele nu dorm decât jumătate de oră dimineața și n-ar merita doar pentru atât efortul pe care l-ar face ca să se trezească. O să se odihnească pe la 13:30, când gemenele o să doarmă mai mult.

Fetițele ei, Emma și Jackie, sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Însă habar n-avusese că o să fie atât de greu. N-avusese nicio idee despre prețul pe care o să-l plătească și corpul și mintea ei. Efectele lipsei prelungite de somn o ajungeau din urmă. Cei care știau că urmează să aibă gemene – nu ținuse secret – glumiseră despre cât de greu o să-i fie cu doi. Ea nu făcuse decât să zâmbească, încântată de sarcină și chiar fusese, în taină, încântată de ea, de cât de bine se simțea și de cât de ușor suporta schimbările organismul ei.

Stephanie fusese întotdeauna un pic obsedată de control și-și petrecuse o mulțime de timp cu planul de naștere, dorindu-și să fie totul exact cum trebuie. Nu fusese chiar așa de încrezută, încât să creadă că o să se poată descurca fără medicamente, însă își dorea o naștere normală, chiar dacă avea gemene.

Însă, odată ce ajunsese în sala de nașteri, se alesese repede praful de tot planul. Sfârșise prin a avea doi bebeluși care aveau nevoie de asistență medicală și o cezariană de urgență. În loc de muzică liniștitoare, lumină blândă și respirație controlată, în jurul ei erau aparate care țiuiau, ritmul cardiac îi era în scădere, personalul medical forfotea pe lângă ea și fusese dusă rapid în sala de operații. Își aduce aminte cum o ținea Patrick de mână, alb la față de spaimă. Dar, în afară de panica pe care o simțise când fetele fuseseră duse pe sus la terapie intensivă înainte ca ea să apuce măcar să

le ține în brațe, cel mai bine își amintește de tremurul convulsiv și greața de după naștere. Din fericire, ambele fetițe erau bine – sănătoase și cu greutate bună.

Îi fusese greu să nu se simtă ca o neisprăvită în acele prime zile, când se lupta cu lipsa somnului, cu durerile din timpul recuperării după cezariană și cu frustrarea de a alăpta doi copii, aparent tot timpul… Acele prime câteva săptămâni de după nașterea gemenelor fuseseră cele mai grele din viața lui Stephanie. Fetele începuseră repede să se hrănească așa cum trebuie, însă ea se gândea de multe ori la cât de stresantă fusese cezariana – pentru toată lumea. *Nu putem întotdeauna să alegem,* își aduce ea aminte. Important este că și ea și fetele sunt sănătoase. Acum, Stephanie este uluită de cât de naivă fusese înainte de naștere. Controlul este o iluzie.

Și apoi, colicile… fetițele nu dormiseră bine de la bun început, dar apoi, pe la șase săptămâni, situația se înrăutățise. Plângeau și se foiau și nu adormeau. Pediatra ei, doctorița Prashad, îi zisese că fetele o să se mai liniștească probabil pe la trei luni. Asta ar fi fost acum mai mult de o lună, dar situația nu se îmbunătățise deloc. Acum Stephanie și soțul ei, Patrick, păreau să funcționeze doar cu un efort de voință. Nu mai dormiseră o noapte întreagă de când se născuseră gemenele. Foiala începea seara devreme și dura până pe la 1 sau 2 dimineața. După care se trezeau la 6. *Nemilos* este singurul cuvânt care putea descrie toate astea.

Acum, răsuflarea lui Stephanie devine tot mai lentă și, în doar câteva clipe, doarme buștean.

Dintr-odată, un sunet strident – un *bip, bip, bip* insistent și răsunător – o trezește cu o tresărire. E dezorientată, cu gândurile încețoșate. E o alarmă de fum… în casă e fum… îi simte mirosul. Se ridică smucit, cu ochii măriți de frică. Vine din bucătărie. Încremenită pe moment, se gândește la gemenele de la etaj, apoi fuge în bucătărie. Pe plită

e o tigaie care a luat foc. Rămâne o clipă în ușă, buimăcită, pentru că nu-și aduce aminte să fi pus nimic pe plită. În grabă, intră în bucătărie și întinde înnebunită mâna după extinctorul aflat într-un dulap suspendat lângă plită. Cuprinsă de panică, nu reușește să-și aducă aminte cum funcționează. Se întoarce către foc, iar pălălaia se ridică și mai sus acum, apropiindu-se de tavan, însă tavanul nu s-a aprins încă. Aude vuietul flăcărilor, iar dogoarea e aproape insuportabilă. Inima îi bate nebunește și are un moment de nehotărâre. Să rămână aici, pierzând secunde prețioase și să încerce să acționeze extinctorul sau să fugă sus și să ia fetele? Dar ar avea suficient timp să le scoată din casă? Să sune întâi la 911? Și apoi, dintr-odată, știe ce să facă – deschide cu forță unul dintre dulapurile de jos și apucă un capac metalic, apoi îl pune peste tigaie. Fără oxigen, focul e înăbușit și în scurt timp se stinge. Ia o mănușă de bucătărie, se întinde și stinge arzătorul.

Stephanie se destinde ușurată. Încăperea miroase a fum. O ustură și-i lăcrimează ochii și se sprijină de blat, tremurând acum, că pericolul a trecut. Alarma încă mai urlă, însă își dă seama că nu cea din bucătărie se aude – e alarma de la etaj. Dă drumul hotei de deasupra plitei, deschide fereastra din fața chiuvetei și aleargă sus. Trebuie să scoată taburetul din dormitor ca să ajungă la detectorul de fum care țiuie în hol. În cele din urmă îl dezactivează, cu mâinile tremurând. În tăcerea așternută brusc, aude fetițele plângând, trezite din somn și speriate de alarmă.

Dă fuga în camera lor, șoptind *șșșt, șșșșt*… Le ia pe rând în brațe, liniștindu-le, sărutându-le obrăjorii moi. Nu o să mai adoarmă acum; sunt prea agitate. O duce întâi pe Jackie jos și apoi o ia și pe Emma și le așază pe amândouă în țarcul din sufragerie, împreună cu câteva dintre jucăriile lor preferate și se întoarce în bucătărie.

S-a aerisit, dar tot miroase puternic a fum. Se uită la tigaia de pe plită de parcă încă i-ar fi frică de ea. Își pune mănușa și ia capacul. Pare că în tigaie nu era decât ulei. Voia să pună ceva la prăjit? Nu-și aduce aminte. Cum a putut să pună o tigaie pe plită, să uite de ea și să-și permită să adoarmă? Se gândește cu groază cât de repede s-ar fi putut întinde focul.

Încă tulburată, se întoarce în sufragerie și se așază pe covor, cu spatele rezemat de canapea, strângând ambele fete la piept. Le sărută pe creștetele catifelate și le mângâie pe obraji, înăbușindu-și lacrimile.

— Îmi pare rău, îmi pare tare rău… șoptește.

Trebuie să-și aducă aminte să-i spună lui Patrick să se uite la detectorul de fum din bucătărie diseară, când ajunge acasă.

Capitolul 2

Luni, imediat după prânz, Stephanie privește absentă peretele din biroul pediatrei, cu ochii sticloși de oboseală. Noaptea de dinainte a fost deosebit de dificilă. Gemenele sunt încă în hamuri, agitându-se în căruciorul dublu; așa e cel mai ușor să le ții locului. Speră că doctorița nu o să mai întârzie mult. Unul dintre lucrurile pe care le-a învățat Stephanie când a devenit mamă a fost că sincronizarea este totul. Speră să le țină treze pe fete cât durează consultația și apoi pot să adoarmă în mașină până acasă, deși drumul e scurt. O să le ducă înăuntru pe rând, încă adormite, ca să-și facă somnul de după-masă, o s-o lase pe una în mașina încuiată cât o duce pe cealaltă în brațe…

Ușa se deschide brusc și doctorița Prashad îi zâmbește. Stephanie știe că și ea e mamă, că înțelege cum e, deși nu are gemeni.

— Cum ne mai merge? o întreabă doctorița plină de înțelegere.

Are tot dreptul să întrebe. E o vizită neprogramată, însă nu e prima dată când Stephanie vine neanunțată.

— Nu prea grozav, recunoaște ea, zâmbind nesigur.

Simte imediat cum i se adună lacrimile în ochi. Rahat! De ce îi aduce lacrimi în ochi în ultima vreme până și cea mai vagă urmă de simpatie? E lipsa de somn, aia e, pur și simplu. Dacă nu începe curând să doarmă mai mult, o s-o ia razna.

Își mută privirea de la doctoriță la copii.

Doctorița Prashad o privește îngrijorată.

— Chiar e dificil cu colicile, spune ea. Nici nu pot să-mi imaginez cum trebuie să fie cu doi deodată.

— E un iad, recunoaște Stephanie cu un zâmbet șters. Sunt amândouă treze de la 7 seara până la 1 sau 2 dimineața. În-fi-e-ca-re-zi! Patrick și cu mine

suntem nevoiți să le punem în leagăne și să le ascultăm plângând, dacă vrem să băgăm ceva în gură la cină. Și apoi le plimbăm în cerc prin sufragerie ore în șir.

Se freacă la ochi.

— Am citit toate cărțile de parenting, am încercat totul, dar nu merge nimic, spune și apoi șovăie. Ești sigură că nu-i nimic în neregulă cu ele? Adică… poate că ne-a scăpat ceva?

Nu vrea s-o acuze pe doctoriță, dar…

— Sunt copii sănătoși, spune doctorița oftând. Le-am făcut controale complete. Știu că nu ne ușurează situația faptul că nu știm prea multe despre colici, dar îți promit că o să treacă.

Stephanie își adună puterile și întreabă:

— Dar când? Cât o să mai dureze povestea asta?

Își aude extenuarea – ba chiar disperarea – din voce și se detestă din cauza asta. Pare așa de plângăcioasă, de parcă n-ar fi în stare să facă față. Nu suportă femeile de genul ăsta. Dintotdeauna a fost genul de persoană care face față provocărilor și încă bine.

Doctorița clatină din cap.

— Mă tem că n-avem de unde să știm. De obicei, încetează destul de brusc. O să crească și o să treacă. Cum ți-am mai zis, majoritatea copiilor scapă pe la trei luni, dar poate să dureze și până la nouă luni. N-am auzit niciodată de un copil de doi ani care să aibă colici.

Stephanie nu e în stare să-i spună doctoriței ce a determinat-o să-i facă vizita asta bruscă. Aproape că dăduse foc la casă în timp ce soțul ei era la serviciu. Patrick își ieșise din minți când îi spusese. Nici măcar nu-și aduce aminte să fi pus tigaia pe plită. Dacă doctorița Prashad o să creadă că nu e o mamă bună?

Nu știe de ce și-a mai bătut capul să vină. Sigur că doctorița nu ar putea s-o ajute – doctorița Prashad i-a ținut același discurs și ultima dată când venise la ea.

— Fac ceva greșit? întreabă Stephanie, aproape disperată.

— Nu. După cum pare, nu. Mi-ai spus ce faci de obicei. Faci totul cum trebuie. Doar că ai ghinion, asta-i tot, zice doctorița, apoi glasul i se îmblânzește. O să treacă.

Stephanie încuviințează ostenită.

— Important e să ai grijă de tine în perioada asta, continuă doctorița. Ai pe cineva care să te poată ajuta? Poți să apelezi la o bonă sau la vreo rudă ca să stea cu copiii o noapte – sau măcar câteva ore –, ca să reușești să dormi și tu?

— Am încercat. Dar n-am putut să dorm de zgomot.

Plânsetele copiilor ei surescitați îi declanșa o reacție viscerală pe care, pur și simplu, nu putea să nu o bage în seamă. Le aruncă o privire acum. Gemenele se foiesc mai puțin în cărucior și încep să pară moleșite. Trebuie să plece curând, să le ducă acasă și să ațipească și ea un pic. Nu poate conta decât pe cele două sau trei ore pe care apucă să le doarmă după-amiaza și pe cele patru ore din cursul nopții, între 2 și 6. În majoritatea nopților îl trimite la culcare pe la miezul nopții pe soțul ei, care protestează și se simte vinovat, iar ea încearcă să se descurce singură cu fetele, asta pentru ca el să fie în stare să se ducă la serviciu a doua zi și să fie în stare de funcționare.

Odată vizita la doctor încheiată, împinge căruciorul pe ușa clinicii până la mașina parcată în stradă.

Le așază pe gemene pe scaunele pentru copii, întrebându-se dacă e sigur să conducă – reflexele ei sunt periculos de lente în ultima vreme. E așa de obosită, încât, după ce le pune fetițelor centurile și închide cele două uși din spate, e cât pe ce să plece fără să strângă căruciorul și să-l pună în portbagaj. Iisuse, își zice ea observându-l în ultima clipă, părăsit pe trotuar. Ar însemna 1.000 de dolari risipiți. Că doar n-ar mai fi fost tot acolo până și-ar

fi dat ea seama ce greșeală a făcut și s-ar fi întors după el. Adună-te, își spune.

Cu multă grijă, conduce cele 10 minute cât durează drumul din centrul Aylesfordului până în suburbia confortabilă unde stau. Cotește pe strada lor, apoi trage mașina pe alee și oprește motorul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și vede că ambele fete dorm. Slavă Domnului!

Le duce în casă și le așază în pătuțuri. Dorm adânc amândouă. De ce nu pot să facă așa și noaptea? Dacă le îngrămădește în mașină noaptea târziu, când plâng și se plimbă prin oraș până adorm, se trezesc când le duce înapoi în casă. E cea mai frustrantă chestie. Nu s-a mai simțit niciodată așa de neajutorată ca în fața unui bebeluș – sau mai degrabă a doi bebeluși care plâng și nu se lasă alinați.

Ușurată, ia monitorul și se duce în dormitorul ei, fără să bage în seamă grămada de rufe nespălate din coșul aflat chiar la ușa spălătoriei și nici putoarea recipientului pentru scutece, care se umple mult prea repede. Nu vrea decât să doarmă. A auzit că poți să-ți pierzi mințile dacă stai prea mult nedormit – începi să-ți imaginezi diverse lucruri.

Când pune capul pe pernă, se întreabă din nou de ce nu s-a declanșat ieri alarma de fum din bucătărie – Patrick s-a uitat și n-a văzut nimic în neregulă – și apoi adoarme.

Capitolul 3

Patrick Kilgour se întoarce în birou după o întâlnire nesatisfăcătoare cu un client nou. Se așteptase să meargă mai bine. Dar se pare că și-a mai pierdut din rafinament, din strălucire. Patrick a simțit ochii partenerului său de afaceri îndreptați asupra lui în timpul prezentării. Niall i-a aruncat o privire plină de dezaprobare după aceea.

— Adună-te, i-a zis el și s-a îndepărtat.

Patrick se lasă în scaunul de birou și se răsucește ca să se uite pe fereastră, privind ca prin ceață priveliștea: cele două poduri boltite peste râul Hudson și, dincolo de ele, munții Catskills, pierduți în pâclă în depărtare. Îl ustură ochii de oboseală și-și simte corpul încordat. Prea multe săptămâni fără somn suficient și se vede. Poate că ar trebui să-l cheme din nou pe client când o să aibă mai multă energie și o să se poată concentra mai bine.

E 4 după-amiaza și își simte deja pleoapele grele. Se răsucește din nou spre birou și privește o clipă plin de dorință spre canapeaua de piele de lângă peretele opus, însă apoi își îndreaptă atenția spre computer, lărgindu-și cravata și descheindu-și nasturele de sus al cămășii. Mai are de lucru până să plece acasă, unde este imposibil să lucreze.

Are nevoie de cofeină. Se ridică și se duce la secretariat ca să-și facă o cafea la aparat. Vede o femeie care așteaptă, cu capul plecat, citind o revistă. O zărește cu coada ochiului – profilul, părul blond – și se uită mai bine. Din fericire, Kerri, secretara cu ochi blânzi, nu e la birou și nu observă. Patrick a ajuns la aparatul de cafea și acum e cu spatele la femeie, care nu pare să-i fi sesizat prezența.

Erica Voss. Ar recunoaște-o oriunde. Văzând-o, îl trece un val de nesiguranță. Ce caută aici? Au

trecut mai mult de nouă ani de când a văzut-o ultima dată. Îl năpădește dintr-odată trecutul.

Nu-i mai e somn; e plin de adrenalină. Se întreabă ce o să se întâmple când femeia o să ridice privirea din revistă și o să-l recunoască.

Îl aude pe Niall intrând în sala de așteptare. Patrick va trebui să dea ochii cu ea în drum spre birou. Se întoarce încet. Femeia ridică privirea și se uită la el – niciun semn că l-ar recunoaște –, apoi se ridică în picioare, întorcându-se către Niall, care întinde mâna să o salute.

— Îmi pare rău… aștepți de mult? Kerri pare să nu fie la biroul ei, spune Niall și atunci îl observă pe Patrick, lângă aparatul de cafea. Sunt Niall Foote, iar acesta e partenerul meu, Patrick Kilgour, adaugă, făcând un semn spre Patrick.

Lui Patrick i s-a uscat gâtul așa de tare, că nu poate vorbi. Rămâne pe loc, fără să înainteze ca să-i strângă mâna. Zâmbește scurt, crispat. Femeia tot nu dă niciun semn că l-ar recunoaște, dar el nu se lasă prostit. Tipa își ascunde surpriza mai bine decât el. Totdeauna i-a admirat stăpânirea de sine.

— Doamna Voss a venit la un interviu pentru postul temporar de asistent administrativ, spune Niall și o conduce pe coridor spre biroul lui, fără să bage de seamă tulburarea ascunsă a lui Patrick.

Acesta aude cum se închide ușa biroului și glasul lui Niall ajunge până la el înăbușit. Se întoarce la aparatul de cafea, își pune lapte și zahăr în cană și observă că îi tremură mâinile.

Ce caută Erica Voss în Aylesford? Din câte știa el, stătea în Denver.

Se hotărăște să plece acasă mai devreme. Lasă cafeaua pe masă, își ia servieta din birou și pleacă.

•

Stephanie se trezește dintr-un somn adânc când aude deschizându-se ușa din față. Preț de o clipă e dezorientată. Se uită la ceasul de pe noptieră: nu e nici 16:30. Se ridică repede, ascultând. În încăpere e întuneric, draperiile sunt trase peste ferestre.

Aude pe cineva mișcându-se la parter. Aruncă o privire la monitorul bebelușilor; luminile nu clipesc, iar fetele dorm în continuare.

Se dă jos din pat, puțin amețită pentru că s-a mișcat așa de repede, o combinație de oboseală și tensiune scăzută. Pășește fără zgomot pe coridor, până în capul scărilor. Îl vede pe Patrick jos, uitându-se la ea. Nu-și dă seama exact despre ce e vorba, dar e ceva schimbat la el. Poate că e doar faptul că a venit acasă neobișnuit de devreme pentru el.

— Te-am trezit? Speram să nu, spune el încet.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea în timp ce coboară.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am plecat mai devreme, atâta tot. Sunt rupt de oboseală.

— Mie-mi spui? zice Stephanie, întinzându-se spre el, îmbrățișându-l călduros și sărutându-l. Cum a mers întâlnirea?

Patrick se încruntă și ridică din umeri, iar ea simte un val de compătimire.

— Nu prea grozav, recunoaște el.

Stephanie știe că soțul ei se descurcă greu în ultima vreme. El nu i-a ascuns acest fapt. Întotdeauna i-a spus ce se întâmplă la serviciu. Lui Stephanie nu-i place să fie ținută în beznă; vrea să știe totul.

E îngrijorată pentru el – pentru un arhitect, greșelile pot fi costisitoare. Trebuie să se ocupe de o grămadă de detalii și, cu atât de puțin somn… Stephanie își spune că trebuie să treacă peste perioada asta cumva. Copiii o să înceapă să doarmă și o să poată să doarmă și ei doi și o să reușească să facă față mai bine.

Îl privește mai atent. Acum își dă seama ce e diferit la el; are maxilarul încleștat de parcă ar fi îngrijorat de ceva. Pare extenuat, ca și ea, dar în fundal se simte o energie nervoasă care nu e de obicei acolo.

— Ce e? Pari puțin încordat, îi spune blând.

— Da? Nu, nu sunt încordat. Doar că… parcă n-am fost eu la întâlnirea de azi. N-am avut energia obișnuită. Nu cred că au fost prea impresionați.

Ridică din umeri.

— Poate c-ar fi trebuit să le spun că am acasă gemene cu colici.

Acum vocea îi devine puțin tăioasă, iar Stephanie simte cum i se încordează puțin spatele. Aproape că pare că o acuză pe ea. Încearcă să nu reacționeze. Trage adânc aer în piept.

— Uite ce e, îi răspunde după o clipă, niciunul dintre noi nu e în cea mai bună formă acum. Suntem extenuați. Asta e situația. Dar o să trecem peste toate.

Își ridică mâinile și i le pune pe umeri, privindu-l direct în ochii obosiți.

— O să fie mai bine.

Își aduce aminte cum, acum câteva nopți, Patrick fusese nevoit să-i spună ei cam același lucru. Trebuie să se ajute unul pe celălalt, să se susțină unul pe altul. Asta au făcut în aceste săptămâni lungi și grele cu colici. Patrick dă din cap și zâmbește așa cum îi place ei.

Apoi o sărută și spune:

— Știu.

— Ce-ar fi să te întinzi pe canapea și să dormi un pic? O să mă apuc de pregătit cina înainte să facă ochi fetele.

Se duce în bucătărie, mișcându-se repede, pentru că gemenele o să se trezească în curând. Când aruncă o privire în sufragerie după câteva minute, așteptându-se să-și vadă soțul dormind adânc, constată că e treaz, cu ochii în tavan. Apoi aude un plânset și își adună puterile pentru noaptea lungă și extenuantă care o așteaptă.

Capitolul 4

Când ajunge la birou a doua zi dimineață, Patrick își deschide e-mailul, aruncă o privire pe mesaje și încremenește. Unul este de la Erica Voss. Degetul îi ezită deasupra mouse-ului. Se gândește să șteargă mesajul fără să-l citească, însă nu ar fi înțelept. Îl deschide.

> Bună, Patrick,
>
> Îmi închipui că a fost o surpriză să mă revezi. Mă întrebam dacă n-am putea să ne vedem și să stăm de vorbă, de dragul vremurilor de demult. Poate să bem ceva?
>
> Toate cele bune,
>
> Erica

Pare inofensiv, dar Patrick se simte nesigur. Ar prefera să nu zgândăre trecutul; nu vrea să intre în cușca leului. Însă pur și simplu nu poate să nu o bage în seamă. Șovăie și apoi îi răspunde.

> Bună, Erica,
>
> Putem să ne vedem să bem ceva. Ce mică-i lumea!
>
> Patrick

Se uită o vreme la ce a scris, întrebându-se dacă face o greșeală. Apoi trimite mesajul. Privește neliniștit computerul câteva minute, așteptând răspunsul ei. Nu durează mult.

> Minunat! De fapt, stau aproape, în Newburgh. Putem să ne vedem azi să bem ceva după serviciu, în Aylesford, dacă poți.
>
> Erica

I se strânge stomacul. Erica ar fi trebuit să fie în Denver. Ce pune la cale? Ce căuta la el la birou? De ce vrea să se vadă cu el? Senzația de neliniște devine mai intensă.

•

Erica stă în sufrageria apartamentului ei din Newburgh și se uită fix la ecranul laptopului, așteptând un răspuns. Și-l imaginează pe Patrick la calculatorul din biroul lui de la firma de pe strada Bleeker, cu un aer de nedumerire pe chipul lui frumos. Întrebându-se chiar în clipa asta ce să-i răspundă.

Fusese distractiv să-l vadă ieri la birou, să-i vadă reacția. E partener în propria lui firmă de arhitectură, cu birouri la etajul al patrulea al unei clădiri noi și strălucitoare din centru. Pare că se descurcă bine. Ceea ce nu o miră. A fost dintotdeauna ambițios. În mod evident, a fost șocat să o vadă.

Au trecut mai mult de nouă ani de când a vorbit ultima dată cu el. Întoarce o clipă privirea de la computer și se uită prin apartamentul ei mobilat sărăcăcios. Abia s-a mutat și se vede. Aude un bip și redevine atentă la computer. Zâmbește.

Cum îți sună Pilot, la ora 17:00? E pe strada Bristow.
Patrick

Perfect. Ne vedem acolo.
Erica

Erica nici nu-și imaginase că el nu o să vrea să se vadă. Aveau un trecut comun prea bogat. Se întreabă cum e Patrick acum, dacă s-a schimbat. Cumva, nu prea crede.

Puțin înainte de ora 17:00, Patrick pleacă de la serviciu și merge spre barul aflat pe o străduță din centru. Nu se așteaptă să dea peste nimeni care să-l cunoască; Pilot e aproape o bombă – nu-i unul dintre localurile elegante pe care le frecventează el. Își îndreaptă agitat cravata când intră în bar. A întârziat intenționat cinci minute. Își plimbă

privirea prin semiîntunericul din jur, uitându-se după ea.

O zărește într-un colț, stând singură și bând o bere direct din sticlă. Pare aproape neschimbată, deși nu mai e chiar așa de suplă. La 20 și ceva de ani era o frumusețe, o blondă naturală cu trăsături frumoase și piele minunată. O privește o clipă, după care ea se întoarce, îl vede și pare să încremenească.

Patrick înghite în sec și se îndreaptă spre ea.

— Erica, spune când ajunge la masă.

Simte izul slab al parfumului ei – exotic și seducător –, același parfum pe care-l folosea cu ani în urmă. E tulburător. Preț de o clipă, e din nou în Colorado și sunt cu toții în barul lor favorit, râzând și bând bere, foarte tineri, având toată viața înainte. Lindsey e lângă el, cu mâna sprijinită calm pe burta de gravidă, iar Erica se uită la el de peste masă.

— Patrick, arăți bine, spune ea acum, privindu-l cum se așază la masă.

Patrick își dorește să-i fi trecut prin cap să-și ia o bere de la bar, în loc să aștepte să vină cineva să ia comanda. Cu tot disconfortul, îi zâmbește șovăitor Ericăi. În mod normal, se descurcă foarte bine cu oamenii, însă acum nu pare să înțeleagă situația. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Un chelner îl vede și se apropie de ei. Patrick se răzgândește și spune:

— Un scotch, vă rog.

I s-au schimbat preferințele; se întreabă dacă așa s-a întâmplat și cu ea și pur și simplu nu are încredere că paharele sunt destul de curate în barul ăsta. Oare își dă seama că e agitat?

— Deci… stai în Newburgh acum?

— Da, m-am mutat de curând de la Denver. Simțeam că e momentul să fac o schimbare.

Patrick încuviințează, încercând să pară nonșalant.

— E aproape, spune ea, doar jumătate de oră cu mașina.

Patrick așteaptă, dar Erica nu mai zice nimic.

— Ce coincidență, remarcă el, să apari la firma mea.

Se instalează din nou o tăcere stânjenitoare. Chelnerul îi aduce băutura și el soarbe lacom din pahar. Nu-i mai trece prin cap nimic ce ar putea spune. *De ce aici, din toate locurile unde ar fi putut să se mute?* se întreabă el.

Erica se apleacă puțin mai mult peste masă, cu mâinile elegante în jurul sticlei de bere, jupuind eticheta. Patrick își aduce aminte că așa făcea și înainte.

— Știam că ești pe-aici, pe undeva, așa că te-am căutat. Când mi-am dat seama că erai așa de aproape, am zis: de ce nu?

Patrick se uită la ea.

— Nu te interesează postul de la firma mea, nu?

Erica zâmbește:

— Nu, am deja un job.

Patrick mai ia o gură de scotch, tot mai neliniștit. Ce joc face?

— Și atunci de ce ai cerut postul?

— Voiam să văd dacă într-adevăr tu ești.

— Puteai să încerci să iei legătura cu mine pe căile normale.

— Nu sunt sigură că mi-ai fi răspuns, spune ea.

Patrick nu spune nimic.

— Când ai plecat din Colorado, nu știam decât că vorbiseși cu Greg că te întorci la New York.

Asta era. Plecase din Colorado cam pe fugă, după înmormântarea lui Lindsey, fără să lase nicio adresă de corespondență. Voia să fugă de toate. Și crezuse că nimeni – nici Erica – nu voia să păstreze legătura cu el. Era mult prea greu. Era mai bine pentru toată lumea dacă pleca. Erica fusese cea mai apropiată prietenă a primei lui soții. Probabil că a venit să-i ceară scuze pentru felul cum s-a purtat cu el după aceea, la înmormântare.

A avut suficient timp să se lămurească. Erau cu toții ieșiți din minți. Fusese o perioadă îngrozitoare.

— Da… ei, bine, spune el în cele din urmă, probabil că a fost mai bine pentru toată lumea.

Erica îl privește gânditoare, iar el continuă:

— După ce Lindsey n-a mai fost, nu mai voiam decât să mă întorc acasă.

Plecase la câteva luni după ce își începuse stagiul de arhitectură; trebuise să o ia de la capăt la New York. Nu-i păsa. Soarbe din nou cu sete din scotch și își dă seama că a reușit să-l termine. Se apleacă puțin în față și coboară glasul. Se oprește o clipă și apoi spune:

— Am fost absolut distrus de ce s-a întâmplat.

— Știu. Și eu.

•

Când ajunge acasă, puțin mai târziu ca de obicei, își dă seama că Stephanie îl aștepta cu nerăbdare ca să o ajute cu gemenele. Trece la treabă, dar gândurile îi sunt în altă parte, are în minte întâlnirea cu Erica. Discuția fusese destul de superficială. Ea nu-i spusese prea multe despre ea, însă el observase că nu poartă verighetă. Flirtase puțin cu el, dar fusese discretă. El nu-i răspunsese. Îi povestise că avea o căsnicie fericită și fetițe gemene.

După jumătate de oră se uitase ostentativ la ceas și spusese că trebuie să plece. Se gândea că poate asta a fost tot, însă Erica insistase să facă schimb de numere de telefon înainte să plece. Acum pare… ceva neterminat. Ceea ce îl îngrijorează.

Capitolul 5

Cheryl Manning îi face semn fiului ei, Devin, de pe marginea terenului de fotbal. Băiatul are nouă ani, intră într-a patra în septembrie. În august însă își petrece timpul în tabăra de fotbal. Îi place sportul, se descurcă bine, iar ea e mândră de el. Și ea și soțul ei. S-a dovedit că Devin e un sportiv talentat.

Îl privește alergând pe teren. Au cheltuit o grămadă de bani cu el. Tabăra asta specializată e scumpă și nici echipamentul nu e ieftin, dar și-l permit fără probleme și ar face absolut orice ca să-l ajute pe băiat să-și fructifice potențialul. Le *făcea plăcere* să cheltuie bani cu el; i se părea ciudat când alte mame pe care le știa – și care își puteau permite și ele – se plângeau de cât de mult costă activitățile extrașcolare ale copiilor.

Nu-i nimic mai satisfăcător, își zice Cheryl, decât să-ți vezi copilul remarcându-se și simțindu-se într-o oarecare măsură responsabil. Stă pe marginea terenului, privindu-l o clipă. E un băiat frumos. Părul castaniu îi flutură în vânt când aleargă. Zâmbește când pasează abil mingea cu piciorul. Îi face semn, iar ea îi răspunde. E mulțumită că băiatul are încredere în el. Strigă la ceilalți de pe teren, e un conducător înnăscut. Își face cu ușurință prieteni. Cheryl știe că ar trebui să plece, nu să zăbovească așa, însă mai rămâne un minut, ca să se bucure de soarele dimineții care-i bate pe față și de fiul ei, căruia-i apreciază talentul.

Antrenorul vine spre ea.

— Devin se descurcă foarte bine, îi spune. E talentat.

Cheryl îi zâmbește. Nu-i frumos să te lauzi.

— Așa am auzit, răspunde cu modestie.

Antrenorul îi zâmbește și se îndreaptă spre teren, suflând în fluier. Face prezența și începe să-i alinieze pe copii pentru antrenament. E momentul

să plece și Cheryl. Toți ceilalți părinți au plecat deja – de multe ori ca să aibă grijă de un al doilea copil sau chiar un al treilea, aflat în altă tabără, prin altă parte. Însă Devin e singurul lor copil, iar ea e casnică, așa că nu trebuie să ajungă altundeva. Întotdeauna pare să rămână mai mult, de parcă nu-i vine să plece. De parcă încă nu-i vine să creadă că Devin e copilul ei.

Ar fi fost perfect dacă ar fi putut avea și o fată. Ar fi fost și ea una dintre mamele care se grăbesc să-și lase copilul la fotbal, ca să poată ajunge la timp la cursurile de balet. Însă nu aveau decât un singur copil, iar ea și soțul ei, Gary, sunt extraordinar de recunoscători.

Ea nu poate avea copii.

Fusese un șoc imens să descopere că este sterilă.

Fusese mai mult de-atât – fusese traumatizant, profund derutant. Anii de încercări, eforturile eroice – nimic nu avusese succes. Dezamăgirea cronică dusese la depresie. Se simțea o ratată. În jurul ei femeile făceau copii, aparent fără niciun efort. Se temea, în taină, că Gary ar putea să o părăsească. Fusese o perioadă neagră.

Ajunseseră la adopție numai după ce epuizaseră celelalte variante, inclusiv fertilizarea in vitro. Nici atunci lucrurile nu merseseră fără probleme. Stabiliseră să adopte o fetiță, însă mama biologică se răzgândise imediat după ce se născuse copilul. Fuseseră disperați – lăsați cu mâna goală și fără banii cu care îi achitaseră mamei toate cheltuielile. Fusese copleșitor. Nu puteau decât să o ia ca atare și să încerce din nou.

Însă după aceea, cu aceeași agenție de adopții privată, fuseseră aleși de o altă mamă biologică. Era o adopție deschisă, așa că au putut să o cunoască. Optimismul lor era prudent. Femeia părea isteață și le-a plăcut pe loc. Nu părea neserioasă; părea să aibă capul pe umeri. Fără probleme cu droguri sau alcool. Le spusese că nu era încă pregătită să aibă un copil – voia să termine

școala întâi. Nu voia un copil crescut de o mamă singură fără bani și nu avea nici familie care să o ajute. Își dorea ce era mai bine pentru el, nu ce era mai bine pentru ea.

Era atrăgătoare și din punct de vedere fizic; mai mult, semăna foarte bine cu Cheryl – blondă, cu ochi albaștri, destul de înaltă și de subțire, cu osatură fină. Cheryl își dorea un copil care să semene oarecum cu ea. Nu știau nimic despre tată, în afara faptului că era alb, absolvent de facultate și nu-și dorea să devină tată.

Probabil că Devin semăna cu tatăl biologic, pentru că, pe măsură ce creștea, nu semăna deloc cu Cheryl.

Îi mai aruncă o privire lui Devin pe terenul de fotbal și-i face semn de rămas-bun, însă el nu se uită și nu observă. Cheryl se întoarce la mașină și pleacă acasă, gândindu-se cât de norocoasă s-a dovedit a fi până la urmă. Devin e un copil minunat – până și la școală e bun. Multe dintre mamele pe care a ajuns să le cunoască descoperă la copiii lor tulburări de învățare, alergii, tot felul de probleme. Până la urmă, ea e una dintre cele norocoase.

Pe-aici nu știe nimeni că Devin e adoptat; nu i-au zis încă nici lui. Au hotărât că o să-i spună când o să împlinească 12 sau 13 ani. Toată lumea, în afara familiei, știe că e copilul lor biologic. Cheryl nu vrea de fapt să afle nimeni – nu-i treaba nimănui. Devin poate să spună după ce află, dacă asta vrea.

Cheryl speră totuși că o să țină pentru el povestea asta. Speră să nu vrea niciodată să afle mai multe despre mama lui biologică. Mulți copii adoptați fac așa acum. Nu iese nimic bun din asta, se gândește Cheryl. De ce să zgândări cuibul de viespi? Aici, cu ei, are parte de toată dragostea și de tot ce i-ar putea trebui vreodată.

Ajunge acasă și intră. E recunoscătoare pentru adierea aerului condiționat – e foarte multă

umezeală azi. Stau într-o casă frumoasă; soțul ei câștigă bine pe piața imobiliară comercială. Poate că o să-și facă o cafea cu gheață și o să iasă să stea lângă piscină.

Dar, nu știe de ce, se trezește gândindu-se la trecut. Se duce sus, spre camera lui Devin și deschide ușa. A văzut unele dintre dormitoarele prietenilor lui și au făcut-o să se înfioare. Celelalte mame se plâng de cât de dezordonați și de leneși sunt copiii lor, însă Cheryl crede că poate că nu-i cresc ele cum trebuie. Copiii au nevoie de granițe, de așteptări bine definite. Parentingul făcut cum se cuvine este foarte important. Ea și Gary îl pun pe Devin să-și facă ordine în cameră în fiecare weekend.

Se uită la pat, cu o cuvertură cu avioane pe el. Lui Devin i-au plăcut dintotdeauna avioanele. Vrea să ajungă pilot într-o bună zi. Cheryl crede că nu există nimic ce să nu poată face băiatul. E foarte ambițioasă când vine vorba de el – nu-i prea place să recunoască nici față de ea cât de mult ține la el –, poate pentru că e singurul copil. Visează de multe ori cu ochii deschiși la viitorul lui – cum o să fie pentru el și cum o să fie pentru ei, ca părinți. Băiatul o să se bucure de toate avantajele posibile. Îi cade privirea pe comodă, unde stau câteva trofee: pentru atletism, fotbal, hochei. Dulapul e plin de echipamente sportive, iar pereții sunt ticsiți de postere cu sportivii lui preferați.

Caută pe raft albumul foto. Îl scoate și se așază pe pat. De ce se uită la el azi? Crede că știe de ce. Există un motiv pentru care își îndreaptă gândurile spre trecut.

Deschide albumul, în care sunt câteva poze cu bebelușul, alese, printate și lipite cu grijă. Acum toate fotografiile sunt digitale, însă ea a vrut un album adevărat cu Devin în timp ce creștea. Cercetează prima poză – o fotografie cu el la spital, imediat după ce s-a născut. E roșu și ridat tot și poartă o bonețică tricotată albastră. Cheryl și

Gary nu fuseseră la spital. Așteptau acasă, nerăbdători să primească vești și îngroziți că mama biologică avea să-și țină copilul în brațe pentru prima dată și să se răzgândească, așa cum făcuse și prima.

Pentru că femeia asta, Erica, pe care o plăcuseră așa de tare inițial, începuse să-i neliniștească. La început, fuseseră aspecte minore. Avusese niște cheltuieli neașteptate când i se stricase mașina – n-ar fi putut ei să le achite, astfel ca ea să poată să ajungă la controalele medicale? Sigur că Cheryl și Gary se așteptaseră să-i plătească cheltuielile obișnuite – chiria, cumpărăturile, hainele pentru perioada sarcinii și așa mai departe. În definitiv, Erica renunțase la serviciu pentru binele copilului. Le spusese că lucra cu jumătate de normă la o curățătorie și citise că substanțele chimice ar putea provoca anomalii congenitale, așa că își dăduse demisia imediat după ce aflase că este însărcinată.

Și apoi, într-o bună zi, spre sfârșitul sarcinii, trecuse pe la ei pe-acasă. Fusese o vizită neașteptată, care nu se prea făcea. Sugerase că avea nevoie de bani sau „nu știa ce o să se facă”. Cheryl și Gary fuseseră profund neliniștiți, întrebaseră delicat pentru ce-i trebuiau banii. Le explicase că era vorba de educația ei, pentru că altfel s-ar putea să fie nevoită să renunțe la visul ei de a se duce la Medicină și atunci și-ar crește singură copilul. Ceruse 100.000 de dolari.

Uluiți, o lăsaseră pe Erica în sufragerie, iar ei se retrăseseră în bucătărie ca să facă ceai și se consultaseră pe un ton scăzut.

— Ce să facem? îi șoptise Cheryl soțului ei, agitată.

Îi dădeau lacrimile. Între timp, Erica stătea în sufrageria lor, cu burta uriașă, așteptându-și senină ceaiul de plante în timp ce-i scutura de o sumă de bani imensă.

— Avem banii, spusese Gary. Hai s-o plătim!

Cheryl simțise cum i se scurge tot sângele din obraji.

— Dar e ilegal… știi și tu! Nu putem să-i plătim și altceva în afară de cheltuielile aprobate. Trebuie să spunem agenției.

Soțul ei părea amărât și trist.

— Nu, nu trebuie. Ea nu o să spună nimănui, pentru că altfel ajunge la închisoare. Nu e nevoie să afle nimeni.

— Dar… dacă-i dăm banii și ea nu ne dă copilul? întrebase Cheryl plângând.

— Trebuie să ne asumăm riscul ăsta, îi răspunsese Gary. Vrei sau nu copilul ăsta?

— Da, sigur că-l vreau.

— Și eu.

Se întorseseră cu tava cu ceai, iar soțul lui Cheryl se oferise să-i scrie un cec.

Erica zisese că ar fi mai bine dacă i-ar da banii în mână.

În mod miraculos, Erica nu se răzgândise. Luase banii și, mai târziu, când se născuse copilul, semnase de bunăvoie documentele de renunțare la drepturile părintești. Le spusese că s-a hotărât că, până la urmă, nu vrea să păstreze legătura cu ei și cu copilul; credea că ar fi mai ușor așa. Ei fuseseră ușurați când auziseră, dar desigur că nu-i și spuseseră. Perioada în care Erica se putea răzgândi se scursese, Devin era al lor, iar ea dispăruse din viața lor. Însă înainte să dispară, le dăduse un exemplar din poza de la naștere, iar Cheryl o păstrase ca pe o comoară.

Se uita acum la ea, aducându-și aminte de perioada aceea, cu nouă ani în urmă. Și-o amintea acum, pentru că, după atât timp, îi era teamă că Erica s-ar putea să se fi întors. Cheryl avea impresia că o văzuse cu câteva săptămâni în urmă, în parc; îl privea pe Devin jucându-se cu o minge și avea un aparat foto la gât. Însă dispăruse înainte să apuce Cheryl să se asigure că ea era.

Capitolul 6

Erica face duș, își pune o fustă neagră scurtă și o bluză bleu mătăsoasă și se machiază cu atenție. Se cercetează în oglindă, mulțumită, gândindu-se la întâlnirea cu Patrick din ziua anterioară.

Nu știuse de fapt la ce să se aștepte. Trecuse multă vreme. Trebuia să recunoască, Patrick arăta bine. Sigur, mai în vârstă, dar e genul de bărbat care arată mai bine când e un pic mai matur. Silueta înaltă i se mai împlinise un pic. Părul lui negru era mai scurt, tuns frumos și purta un costum care părea scump.

Nu se bucurase când apăruse ea la firmă, asta era evident. Era agitat; și asta era evident. Probabil că se temea de reapariția ei în viața lui, se temea să nu se reaprindă vechea atracție și să intervină între el și noua lui soție. Poate că chiar trebuia să-i fie teamă. Nu s-a putut abține niciodată.

Atractivitatea fusese dintotdeauna una dintre cele mai bune arme ale ei.

Patrick se străduie să lucreze toată dimineața, incapabil să se concentreze. Observă că Niall fredonează în surdină, ceea ce nu face decât să-l enerveze. Pe la prânz, îl aude pe Niall ieșind din biroul lui și vorbind cu Kerri la recepție în drum spre ieșire.

Patrick se uită pe fereastră la râu, cu mintea amorțită. Are o grămadă de treabă, însă nu face decât să-și aducă aminte cum a venit Erica la biroul lor, prefăcându-se că nu-l cunoaște, când de fapt știuse de la bun început că el e acolo. Îl pusese cu bună știință într-o poziție stânjenitoare.

Ieri îl întrebase ca din întâmplare pe Niall cum a mers interviul.

— Nu-i cel mai bun candidat, îi răspunsese Niall, iar Patrick se simțise ușurat.

Erica nu o să se întoarcă la birou. Nu o să trebuiască niciodată să explice că de fapt se

cunoșteau, deși nu lăsaseră să se vadă. Și, oricum, pe ea nu o interesează postul.

Patrick se ridică de pe scaun și se îndreaptă obosit spre planșeta de desen. Lucrează la proiectul unei case exclusiviste pentru un cunoscut doctor și trebuie să se concentreze.

•

Niall se uită la femeia care conduce. Geamurile sunt lăsate și vântul îi flutură părul peste față, iar Niall observă că femeia poartă ochelari de soare de marcă. Și se întreabă din nou de ce a venit la interviul pentru un post de funcționar administrativ pe perioadă determinată. Poate că a părăsit-o de curând soțul. Poate că o să afle care a fost motivul.

Fusese surprins când Erica Voss îl sunase la birou în cursul dimineții, ca să-l invite la prânz. Nu era chiar comportamentul tipic pentru cineva care speră să obțină un post – e un pic cam îndrăzneț. A ezitat un pic, până când femeia a zis că poate veni să-l ia din fața fântânii din centru.

Niall simte freamătul familiar al sângelui – bănuiește că știe de ce l-a invitat. Observă că Erica arată foarte sexy azi. Când venise luni la birou pentru interviu, fusese îmbrăcată cuminte, într-un costum cu pantaloni, însă azi poartă o fustă strâmtă și o bluză mătăsoasă, lăsând la vedere câte ceva din picioare și decolteu. O cercetează admirativ.

— Ce este? întreabă ea, aruncându-i o privire jucăușă.

— Mă întreb de ce m-ai invitat la masă.

Nu o mai sunase în legătură cu postul. De fapt, nu are de gând să-i facă nicio propunere. Arată mult prea bine – e prea sexy – ca să stea prin preajmă la birou. Nevasta lui, Nancy, ar lua-o razna. Niall speră să nu-și imagineze că așa ar urma să obțină postul. În cazul ăsta, ar fi nevoit să o dezamăgească. El nu are obiceiul să amestece serviciul cu plăcerile.

— E un prânz festiv, spune ea.

— Ce sărbătorim?

— Tocmai am obținut un post la spitalul din Newburgh.

Niall zâmbește larg. Atunci nu o să fie nicio problemă. Atracția reciprocă pe care a bănuit-o în timpul interviului nu a fost doar în imaginația lui.

— Am făcut o rezervare, spune ea și coboară din mașină.

Urcă împreună treptele hotelului, trec pe lângă ușieri și intră în sala de mese elegantă de la primul etaj. În timp ce sunt conduși la masă, Niall o urmează, cu ochii pe ea în timp ce se unduiește printre mese. Sunt conduși la o masă de la fereastră. Aruncă rapid o privire în jur, să vadă dacă recunoaște pe cineva – Aylesford nu e un oraș mare. Nu-i nimeni cunoscut, iar el începe să se relaxeze. Dacă l-ar recunoaște cineva – poate vreuna dintre prietenele soției lui –, ar prezenta-o drept potențial client, pentru un proiect de casă personalizat. Categoric arată ca și cum ar fi genul ăsta.

Erica îi zâmbește, iar el comandă vin.

— Și acum, Niall, povestește-mi despre tine, îi spune ea.

Prânzul decurge cum se aștepta el. Ea este interesată de el, el este interesat de ea. Singura întrebare e cum să ajungă din sala de mese în camera de hotel fără agitație inutilă și fără să atragă atenția. Și cum să plătească. Nu poate să o lase pe ea să plătească și nici nu poate plăti cu cardul de credit o cameră de hotel în Aylesford, pentru că ar apărea în raportul de tranzacții. Nancy ar verifica. Verifică totul de când l-a prins prima – și singura – dată când călcase strâmb. Avea opt ani de căsnicie – reușise să treacă de pragul de șapte ani –, dar toamna trecută avusese o relație scurtă și palpitantă cu o femeie pe care o cunoscuse la clubul de golf. Nevastă-sa aflase. Se lăsase cu lacrimi și acuzații; fusese îngrozitor, iar urmările se întinseseră pe mai multe săptămâni. Ea insistase să meargă la terapie de cuplu. El se dusese pentru

că nu voia să pună capăt căsniciei; îi iubea și pe Nancy și pe băiețelul lor, Henry și nu-și putea imagina viața fără ei – iar divorțul ar fi fost și neplăcut și dezastruos din punct de vedere financiar, pentru că așa era mereu. Drept care pusese capăt relației și făcuse tot ce-i ceruse Nancy. Îi promisese să nu mai calce strâmb niciodată. Se ținuse de cuvânt, însă acum avea în față o femeie superbă care flirta cu el și era grozav de tentat.

De fapt, nu se luptă să ia o decizie. Ci doar își face griji să nu fie prins. Își spune că lui Nancy nu are cum să-i facă rău ceva ce nu știe. Ce rău poate fi… câtă vreme nevasta lui nu află?

Aruncă o privire spre hol și se întreabă dacă o fi vreun bancomat pe acolo. Trebuie să facă rost de niște cash. Erica îi întâlnește privirea și știu amândoi ce urmează să se întâmple.

Își zâmbesc unul altuia, iar Niall plătește masa cu cardul de credit de firmă și apoi pleacă împreună din restaurant. El scoate cash de la bancomat și ia o cameră sub un nume fals, în timp ce ea se duce la toaletă. Când urcă în lift, Niall îi trimite un SMS cu numărul camerei. La etajul al nouălea, deschide cu cardul ușa camerei, își scoate sacoul și-și lărgește cravata. Îi trimite un mesaj scurt lui Kerri, ca să-i spună că prânzul se prelungește și să reprogrameze întâlnirea de la ora 15:00, apoi aude o bătaie ușoară în ușă.

Niall recidivează. Dar Nancy nu trebuie să afle. Deschide ușa și uită de nevastă-sa.

•

E o zi minunată de vară, perfectă pentru o ieșire la piscina pentru copii din parcul de lângă biblioteca publică. Stephanie și Hanna au stabilit să meargă împreună, iar Stephanie a invitat și câteva mămici din grupul ei să vină. Așa că, Amy și Jen au venit cu băieții lor, iar Barb, cu fetița.

Stând pe marginea de beton a piscinei, Stephanie își bălăcește degetele de la picioare în

apa caldă și nu prea adâncă. Hanna e lângă ea, stropindu-l pe Teddy, care stă alături. Chiar în fața ei, Jackie și Emma gânguresc una la alta. Toți copiii au scutece de înot și pălării cu boruri, iar Stephanie le-a pus fetelor colaci, care le ajută să plutească, pentru că nu le poate ține în brațe pe amândouă deodată. Femeile sporovăiesc amical despre copii. Au fost deja la bibliotecă și au împrumutat pentru acasă cărți pentru copii – o caravană de cărucioare. Când o să ajungă acasă cu gemenele, se gândește Stephanie, o să le culce, să-și facă somnul de după-amiază și o să aibă și ea ocazia să doarmă puțin.

— Nu-i grozav? întreabă Hanna zâmbind, în timp ce îl privește pe Teddy râzând.

Stephanie trebuie să fie de acord. Azi se simte un pic mai odihnită ca de obicei, ceea ce face minuni pentru dispoziția ei. S-a simțit în stare să ia legătura cu femeile astea, pe care, de fapt, nu le cunoaște prea bine. E greu să fii sociabil când ești extenuat. Se uită la fetițele ei, la ochii lor mari, albaștri, așa de drăgălașe în timp ce se bălăcesc în colacii lor, chicotind fericite. Are noroc și o știe. Are mare noroc să-i aibă pe Patrick și pe Emma și pe Jackie – doi copii perfecți, sănătoși. Are tot ce și-a dorit. Colicile o să treacă.

— Ah, se pare că avem o somnoroasă, spune Hanna, zâmbindu-i lui Jackie, care cască.

Încep toate să-și strângă lucrurile și să se pregătească pentru plimbarea până acasă.

Capitolul 7

Spre sfârșitul programului, Patrick primește un apel pe mobil de la Erica. Îl așteptase, însă inima tot începe să-i bată incomod când îi vede numărul.

— Ne vedem la un pahar? întreabă Erica. Tot acolo? În jumătate de oră?

Se gândește o clipă să refuze. Însă știe că trebuie să se vadă cu ea.

— Bine.

Pentru el, cel puțin, atracția a dispărut; de fapt, îl înspăimântă un pic. O să-i spună cât se poate de clar că îi este credincios soției și apoi o să plece. Nu o să facă de două ori aceeași greșeală. Iar ea trebuie să știe asta.

Pe drumul de la birou la bar își spune că lucrurile s-au schimbat. Acum e cu Stephanie. Are o familie.

O zărește în același colț ca și ieri. Își spune să se relaxeze. Nu are de ce să-și facă griji. O să se asigure că Erica înțelege bine situația și după aia poate să plece. Se așază vizavi de ea – îi simte din nou parfumul, ceea ce îl sâcâie.

Erica îi aruncă o privire conspirativă și seducătoare pe deasupra berii. Preț de un moment care se prelungește, nu vorbește niciunul dintre ei.

— Așa… probabil că te întrebi ce caut aici, spune ea în cele din urmă.

Patrick zâmbește stânjenit.

— De fapt, da.

Erica își înclină capul spre el.

— Știi, Patrick, am putea continua de unde am rămas…

Patrick zâmbește – ca și cum ar regreta – și clatină hotărât din cap.

— Nu. A fost acum multă vreme, spune și expiră îndelung. N-o s-o înșel pe Stephanie.

Se trage în spate, mărind distanța dintre ei.

— Serios? întreabă Erica, ridicând din sprâncene de parcă nu l-ar crede.

— Da, serios.

— De ce nu? Nu te deranja s-o înșeli pe Lindsey.

Parcă l-ar fi lovit trenul.

— Atunci era altfel.

— Cum era altfel?

Glasul Ericăi e surprins și puțin tăios, iar Patrick ezită.

— Atunci eram mai tânăr… aveam doar 23 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Eram un puști. Nu mă gândeam decât la mine.

— N-ai de gând să comanzi de băut? îl întreabă Erica.

Nu avea de gând, dar acum se răzgândește și-i face semn chelnerului. Comandă un scotch și așteaptă amândoi până se îndepărtează ospătarul.

Erica îl cântărește din ochi o clipă.

— O iubești? Pe noua ta soție?

— Da, o iubesc. Din toată inima.

— Deci asta e diferența de data asta. Pe Lindsey n-ai iubit-o.

— Nu-i adevărat, răspunde el repede. Sigur că am iubit-o.

Erica îl privește cu atenție și spune:

— Nu așa-mi aduc eu aminte.

Patrick se uită la ea și simte un fior.

S-a culcat cu cea mai bună prietenă a soției lui. S-a purtat urât, dar și Erica a făcut la fel. El și-a trădat soția, ea și-a trădat prietena. O cercetează din priviri pe Erica, așa cum stă în fața lui în barul întunecos. Trebuie să încheie povestea asta o dată pentru totdeauna.

— Uite ce e, Erica…

Încearcă să-i descifreze expresia când își îndreaptă și ea privirea spre el. L-a evitat după accident. Patrick și-a imaginat că avea remușcări pentru ce făcuseră. Își aduce aminte cum l-a privit

în ochi din cealaltă parte a încăperii, cu sicriul între ei și alungă amintirea.

— Sunt căsătorit și am gemene nou-născute. Nu caut nicio aventură. Ar fi trebuit să spun cât se poate de clar de ieri. Am venit azi ca să mă asigur că înțelegi.

— Înțeleg, răspunde ea, iar dispoziția pare să i se fi schimbat brusc.

Preț de o clipă, ei nu face altceva decât să se uite la ea. Erica nu poate spera cu adevărat să reia relația pe care o avuseseră. Ce caută aici? Se simte tot mai stânjenit.

— Au trecut aproape 10 ani, spune Erica. O perioadă lungă în care să te gândești.

— La ce?

— La accident, răspunde ea, privindu-l cu atenție. Te mai gândești la el?

— Încerc să nu mă gândesc. Doar uneori.

— Eu, da. O grămadă.

Se lasă tăcerea.

— Ți-e dor de Lindsey. Bineînțeles că ți-e dor de ea, răspunde el în cele din urmă. Și mie.

Erica ridică privirea spre el.

— Nu asta voiam să spun. Mă gândesc cum a murit.

Patrick se uită la ea descurajat.

— Mă acuzi pe mine.

— Sigur că te acuz pe tine. Toată lumea te acuză.

Se simte de parcă ar fi încasat un pumn în stomac.

— Și eu mă învinovățesc, răspunde cu glas înversunat, în fiecare zi. Însă a fost un accident.

— Doar pentru că s-a spus că a fost un accident nu înseamnă că a și fost, spune Erica în tăcerea încordată.

Patrick se crispează surprins, cu inima bătându-i nebunește.

— Poftim?

Cum Erica nu reacționează, adaugă cu glas scăzut:

— Vrei să spui… mă acuzi că mi-am ucis intenționat soția?

— Mi-a trecut și asta prin cap.

— De ce… de ce dracu' crezi așa ceva?

Acum inima dă să-i spargă pieptul. A fost declarat accident. Nu a fost nicio îndoială. Nicio bănuială. A fost un eveniment trist, tragic. La vremea aceea, toată lumea clătinase din cap, se uitase la el cu milă nesfârșită, dar nu sugerase nimeni că ar fi făcut-o intenționat. Că și-ar fi ucis în mod deliberat soția.

Erica i-o spunea limpede acum, iar în glasul ei se simțea un calcul rece.

— Îți aduci aminte. Mi-ai spus că te simțeai prins în capcană, că erai nefericit. Am crezut că erai îndrăgostit de mine. Imaginează-ți cum a fost pentru mine când a murit. M-am gândit – mi-a fost teamă – că ai făcut-o cu bună știință.

Apoi adaugă:

— Și a trebuit să mă împac cu asta de-atunci încoace.

Lui Patrick îi stă mintea în loc. Ce i-a venit? Nu i-a spus niciodată așa ceva Ericăi și știu bine amândoi. Își aduce din nou aminte cum l-a respins disprețuitor la înmormântare, cum ea i-a întors spatele.

— Ți-ai pierdut mințile, îi spune scurt.

— Chiar așa?

Patrick întoarce privirea spre ea, tot mai îngrozit. Deci de-asta a venit. Apoi trage adânc aer în piept și vorbește, încercând să aibă un ton ferm:

— Nu am omorât-o ca să pot fi cu tine și știi și tu al naibii de bine.

— Și ar trebui să te cred pe cuvânt? îl întreabă ea cu glas insinuant.

Nesiguranța lui sporește; își simte inima bătând cu putere în piept. Îi spune, încercând să nu-i tremure vocea:

— Nu știu ce altceva să-ți spun, Erica. A fost un accident. Poliția a considerat că a fost un accident. Presa a considerat că a fost un accident. Tu ești singura care pare să considere altceva – și știm amândoi că te prefaci.

Patrick își spune că nu are de ce să fie îngrijorat.

Dar încă nu i-a spus lui Stephanie adevărul despre ce i s-a întâmplat fostei lui soții. Are de gând să-i spună la un moment dat, totdeauna a avut de gând. Și o va și face. Îi spusese că prima lui soție a murit într-un accident de mașină. Însă Erica știe ce s-a întâmplat de fapt. Dacă-i spune lui Stephanie? Acum, când e așa de epuizată și istovită cu gemenele? Nu ar fi cel mai bun moment – ar fi cel mai prost moment posibil, la naiba! Stephanie nu ar fi în stare să facă față rațional. Nu ar înțelege.

De ce naiba a venit el azi? Ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Erica întreabă:

— Soția ta știe ce s-a întâmplat?

Patrick simte cum roșește. Nu trebuie să se dea de gol, dar îi e teamă că a făcut-o deja.

— A, nu știe, spune Erica și îi confirmă astfel temerile. Nu i-ai spus.

Acum îl întărâtă.

— Sigur, cine s-ar mărita cu un bărbat care și-a înșelat prima nevastă? Un bărbat care a ucis-o – chiar dacă a fost un accident?

Patrick o privește împietrit, fără să spună nimic.

— Mă întreb ce-ar fi dacă i-aș spune eu.

— De ce dracu' să faci așa ceva?

— Poate că trebuie să știe cu cine s-a măritat. Dacă ai în cap tot așa ceva și pentru ea?

Patrick simte cum îl cuprinde brusc furia.

— Javră nenorocită! Ai o minte perversă și distrusă.

Se privesc în tăcere. Patrick simte cum i se face rău.

— Ce se petrece aici, Erica? o întreabă cu răceală. Ce cauți aici? Ce vrei?

— Bani.

Îl privește cu ochii ei albaștri, reci și hotărâți.

Revelația îl lovește cu forța unui tren. Deci asta era. Îl șantajează. Vrea să-i dea bani ca să nu-i spună nimic soției lui. De ce nu se așteptase la așa ceva? Cum a putut să fie așa de naiv? Pufnește.

— Păi, e mare păcat, pentru că n-am.

— Cum, un bărbat cu așa mare succes ca tine?

Deci asta făcea, dăduse târcoale vieții lui. Venise la el la birou, încercase să-și facă o idee câți bani face. Patrick simte cum transpiră de nervi.

— Uite ce e, spune, încercând să pară rațional, afacerile n-au mers bine în ultima vreme. N-am niciun fel de bani în plus pe care să ți-i dau, chiar dacă aș vrea.

Erica se apleacă mai aproape de el.

— Cu cine-ți închipui că ai de-a face? M-am documentat. Știu că firma merge foarte bine. Și, întâmplător, știu că nevastă-ta e plină de bani.

Se trage înapoi și-l privește, stăpână pe sine.

— Nu banii sunt problema ta.

Patrick simte cum i se strânge stomacul. De unde știe despre asta? Acum îi e frică de-a binelea. Vede totul, vede cum i se desfășoară viitorul – foarte diferit de ce avea el în plan. Trebuie să înăbușe povestea asta. Își adună fiecare picătură de hotărâre din el și spune limpede:

— N-o să-ți plătesc nimic. Trebuie să înțelegi că așa o să fie.

— Chiar așa?

— Da. O să-i spun totul lui Stephanie.

O să-i spună azi, imediat ce ajunge acasă și atunci Erica nu o să-l mai aibă cu nimic la mână. Trebuie să spere – să creadă – că Stephanie o să rămână de partea lui, chiar și după ce o să recunoască în fața ei că și-a înșelat prima nevastă, chiar și după ce o să-i spună exact cum a murit ea.

— Totul?

Erica îl privește neîncrezătoare.

— O să-i spun adevărul. Și o să-i spun despre tine și ce mincinoasă ești și ce încerci să faci. Pentru că nu-mi mint soția.

Se apleacă, astfel încât să ajungă în dreptul feței ei minunate și spune:

— Nu mi-e frică de tine și nu-ți dau niciun amărât de cent.

— Poate că nu pentru soția ta trebuie să-ți faci griji, spune Erica.

— Poftim?

— Poate că o să mă duc în cele din urmă la autorități și o să cer să mai arunce o privire la moartea primei tale soții.

— De ce naiba să faci așa ceva?

— Pentru că pot.

Patrick o privește în stare de șoc, își dă pe gât băutura, se ridică, aruncă pe masă câteva bancnote și iese. Nu se uită în urmă.

Capitolul 8

Gemenele stau pe scăunelele lor, iar Stephanie tocmai le dă picul lor de cereale pentru sugari, amestecate cu lapte de sân. Patrick nu s-a întors încă de la birou, iar ea încearcă să nu fie iritată din cauza asta. Îi simțise respirația care mirosea a scotch cu o zi în urmă – fusese, în mod evident, să bea ceva după serviciu, dar nu spusese nimic și încearcă să nu-i poarte pică. Îl așteaptă să ajungă din clipă în clipă. I-ar prinde bine puțin ajutor. E flancată de cele două fetițe și bagă lingurița cu cerealele lăptoase într-o guriță și apoi în cealaltă. *Păsărelele mele,* își spune ea cu afecțiune.

Se aude un zgomot la ușa din față, dar e atentă la bebeluși. Îl aude pe Patrick intrând, însă el rămâne o clipă în holul din față. Încă o linguriță pentru Emma – cea mai mare parte îi ajunge pe bărbie –, apoi Stephanie curăță cu lingurița mâncarea de pe fața fetiței. Se întreabă ce face Patrick. De ce nu vine în bucătărie să o ajute?

— Patrick? strigă ea.

— Da, vin acum, răspunde el.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă în clipa în care intră în bucătărie, arătând de parcă ar avea vești îngrozitoare.

Lui Stephanie i se strânge stomacul. Probabil că la serviciu e mai rău decât și-a imaginat ea. În definitiv, poate că el a protejat-o și nu i-a spus multe, pentru că e ocupată până peste cap cu gemenele. Pe fondul de neliniște, simte cum o cuprinde furia.

Patrick își trage un scaun de bucătărie și se prăvălește pe el.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Stephanie își închipuie ce e mai rău. O problemă gravă – vreun proces, o greșeală. Arhitectura e un domeniu agitat, dificil. Iar ea, spre deosebire de

Patrick, n-a avut niciodată deplină încredere în Niall.

— E vorba de serviciu?

Patrick o privește surprins.

— Nu.

Acum ea e cea surprinsă. Ce altceva ar putea fi?

— Iisuse, nici nu știu de unde să încep, spune el.

Stephanie a uitat de cereale, iar Jackie și Emma încep să scâncească. Continuă să le hrănească, încercând să rămână calmă și să afișeze un zâmbet fals pentru copii.

— Uite, papa bun, spune ea cu glas cântat.

Apoi i se adresează lui Patrick:

— Spune-mi. Pot să fac față.

— Știi că te iubesc, Stephanie, spune el cu sinceritate.

Stephanie întoarce capul dinspre gemene și se uită la el. Acum chiar e îngrijorată. Patrick are expresia chinuită a cuiva care e pe punctul de a se confesa. Ce a făcut? Nu au mai făcut sex de când s-au născut gemenele. Despre asta să fie vorba? Așteaptă.

— Știi că ți-am spus că fosta mea soție, Lindsey – ochii i se umplu de lacrimi – a murit într-un accident de mașină.

— Da, răspunde ea cu glas nesigur.

Nu-și poate imagina ce urmează să-i spună.

— Nu ți-am spus totul.

Stephanie rămâne complet nemișcată, țintuindu-l cu privirea. Lui Patrick i-a fugit toată culoarea din obraji.

— Nu ți-am spus niciodată pentru că… a fost vina mea.

O, Doamne, Dumnezeule! Stephanie își simte tot trupul crispându-se, pregătindu-se parcă pentru o lovitură. Povestea asta a apărut din senin; nu e pregătită pentru așa ceva.

Patrick se gârbovește și mai tare pe scaunul de bucătărie.

— Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat.

— Bine.

— Era iarnă, începe el. Era viscol. Mergeam în vizită la mama ei. Era foarte multă zăpadă. Eu n-am vrut să mergem, dar ea a insistat…

Patrick are o expresie chinuită și se oprește, de parcă nu mai poate continua.

Lui Stephanie îi e greu să-l vadă suferind atât de evident și de tare.

— Tu conduceai? îl întreabă în șoaptă.

Până și fetițele tac acum, ca și cum ar simți încordarea din încăpere.

Patrick clatină din cap.

— Nu. N-am apucat să ieșim în stradă.

Stephanie nu înțelege. Patrick vorbește fără noimă.

— A urcat în mașină să se încălzească. Lindsey nu avea niciodată răbdare. I-am spus să aștepte în casă, dar a ieșit înainte să termin eu. Nu am știut că era periculos, spune el și înghite în sec.

— Era periculos? întreabă ea nedumerită.

Patrick trage adânc aer în piept.

— Trebuia să deszăpezesc mașina. A durat mult, pentru că zăpada ajungea până aproape de acoperiș. Era de-a dreptul disperată să meargă la mama și la sora ei, spune el și apoi șovăie. I se părea dificil să fie departe de familie – era însărcinată în opt luni –, iar eu lucram până foarte târziu.

Stephanie simte cum i se întoarce stomacul pe dos. Nu știuse că soția lui era însărcinată când murise. Își adună puterile pentru ce mai urmează.

— N-a vrut să rămână în casă. Era foarte frig. I-am spus să se întoarcă înăuntru, dar ea s-a urcat în mașină. Iar eu am dat mai departe zăpada – habar n-aveam că toba de eșapament era înfundată cu zăpadă, că dioxidul de carbon intra în mașină și o omora.

Își înăbușă un suspin.

Stephanie se uită la el îngrozită, cu gura căscată, dar Patrick nu o privește în ochi.

— Când… când am terminat, am pus lopata la loc, am adus bagajele din casă și am încuiat totul. Am pus gențile în portbagaj. Și apoi am deschis ușa șoferului.

Se oprește, apoi privește spre Stephanie de parcă ar fi rămas fără suflare.

— Întâi am crezut că a adormit.

Patrick se uită fugar la ea, dar apoi își mută privirea.

— Dar am avut dintr-odată senzația că nu arăta chiar cum trebuie, că nu arăta normal. Am prins-o de umăr și am scuturat-o, însă capul i-a căzut în față. Și… am știut că e moartă. Am început să urlu. Mi-am pierdut mințile o clipă. Am coborât din mașină, strigând după ajutor și am bâjbâit după telefon. Am sunat la 911. Au ieșit în fugă câțiva vecini. Eram isteric – nu-mi aduc aminte mai mult de-atât, doar că niște oameni o trăgeau pe Lindsey din mașină și o întindeau pe zăpadă. Cineva a încercat s-o resusciteze. Paramedicii au ajuns foarte repede, dar era prea târziu. A fost declarat decesul. Și al copilului.

Patrick își sprijină capul în mâini și adaugă:

— Dacă aș fi știut ce se petrece! Dacă m-aș fi dus întâi la ea, să văd ce face și după aia aș fi dus lopata la loc și aș fi urcat după bagaje…

Patrick se prăbușește suspinând necontrolat.

Stephanie se scutură din șoc și se duce la el, luându-l în brațe. Nu știe ce să spună. Se uită la el cum își pierde controlul, cu fața îngropată în mâini. Încep să plângă și gemenele. Stephanie se simte amorțită. Habar nu avusese. Habar nu avusese că Patrick poartă povara asta îngrozitoare. Îl strânge în brațe în timp ce el suspină, iar trupul i se cutremură.

— Șșșșș, îi șoptește, strângându-l în brațe.

E cel mai trist lucru pe care l-a auzit vreodată. Nici nu poate să-și închipuie…

— A fost un accident, îi spune încet, ținându-l strâns în brațe până când tremurul încetează.

Nu l-a mai văzut niciodată așa, cuprins de o asemenea durere covârșitoare. De parcă ar fi fost sfâșiat.

În cele din urmă, Patrick ridică privirea spre ea, cu ochii umezi și roșii.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu ți-am spus.

Gemenele încep să urle, iar Stephanie și Patrick le șterg pe fețe și pe mâini și le ridică din scăunele. Apoi le duc în sufragerie și le pun în leagăne, pentru ca ei să poată sta de vorbă. Fetițelor le plac leagănele și sunt distrase cel puțin câteva minute.

Patrick se prăbușește pe canapea, de parcă l-ar fi părăsit puterile. Stephanie se așază lângă soțul ei și-l privește.

— De ce nu mi-ai spus? îl întreabă încet.

El ridică privirea spre ea, sfârșit.

— Mi-a fost prea rușine. Nu pot să-ți spun cât de vinovat mă simt. Nu m-am gândit. N-am știut că poți să te intoxici așa cu monoxid de carbon.

Stephanie încuviințează. Nici ei nu i-a trecut prin cap. A fost o greșeală simplă, dar tragică.

— Aveam doar 23 de ani. Am fost distrus de durere, de vinovăție. După înmormântare, am plecat din Colorado, m-am întors la New York. A trecut mult până să încep să-mi revin. Încă mă gândesc în fiecare zi la toate astea, la ce s-a petrecut.

Se uită la ea, cu o expresie disperată pe chip.

— Și după aia te-am cunoscut pe tine, acum trei ani și am început să simt că trăiesc din nou, spune, întorcând privirea. Îmi pare rău. N-a fost corect față de tine. Să-ți trântesc așa toată povestea asta.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Aș vrea să-mi fi spus mai demult, dar mă bucur că mi-ai spus acum.

Se întreabă de ce a ales el să-i povestească tocmai azi.

— N-am vrut să ne afecteze viața. N-am vrut să te încarc și pe tine cu toate astea. Ar fi trebuit să port singur povara.

Stephanie întinde mâna, îi prinde fața în palme și spune:

— Patrick, te iubesc și o să te iubesc mereu. Avem două fetițe frumoase. Ce s-a întâmplat e îngrozitor și-mi pare foarte, foarte rău.

Se oprește, apoi continuă.

— Nu vreau să minimalizez în niciun fel ce s-a întâmplat, dar ține de trecut. Trebuie să treci mai departe, să te ierți. Acum ne clădim un viitor împreună.

Patrick se uită la ea, dar chipul lui e încă întunecat; se întoarce și își ațintește privirea în podea.

— Vreau să las totul în urmă. Dumnezeu știe că am suferit destul.

— Poți să lași totul în urmă. Ai vorbit cu cineva, cu un consilier pentru doliu, care să te ajute?

Patrick clatină din cap și-și trage nasul.

— Nu.

— Poate ar trebui, spune Stephanie cu blândețe.

Patrick privește tot în pământ; trage adânc aer în piept.

— E o mică problemă despre care trebuie să știi.

Stephanie așteaptă, îngrijorată.

— Lindsey avea o prietenă, pe Erica. S-a mutat de curând în apropiere, la Newburgh. A luat legătura cu mine acum câteva zile și a vrut să ieșim să bem ceva.

— Bine, spune Stephanie, aducându-și aminte răsuflarea mirosind a alcool a soțului ei și întrebându-se neliniștită ce urmează.

— Mă amenință.

Capitolul 9

Erica se cufundă în cadă, cu apa fierbinte ajungându-i până la gât și inhalează parfumul de levănțică. Gândurile îi fug către Niall. E un bărbat atrăgător și surprinzător de bun la pat. S-a simțit bine.

Își depusese candidatura pentru postul de la Foote and Kilgour doar ca să-l sperie pe Patrick; voia să-l ia prin surprindere. Însă la interviu apăruse o atracție de netăgăduit între ea și Niall. În plus, nu putuse să nu observe că Niall era căsătorit și avea un copil – îi văzuse verigheta și pozele de pe birou –, iar majoritatea bărbaților însurați, în special cei care aveau copii, nu voiau ca nevestele să afle că ei mai călcau strâmb câteodată.

Gândurile i se îndreaptă către Patrick. Bineînțeles că a zis că nu o să-i dea bani. Dar nu vorbea serios.

•

Stephanie îl privește atentă pe soțul ei, îngrijorată.

— Cum te amenință?

Patrick oftează adânc, nefericit.

— M-a amenințat că-ți spune ce s-a întâmplat, dar eu am zis că-ți spun eu. N-am nimic de ascuns.

Stephanie rămâne tăcută, tot mai agitată.

— Vrea bani, altfel zice că se duce la autorități în Colorado și încearcă să-i convingă să investigheze din nou accidentul, poate redeschid dosarul, spune el în cele din urmă.

— Poftim? întreabă Stephanie fără să-i vină să creadă, încearcă să te șantajeze?

Patrick încuviințează.

— Da.

— Ce vrea să spună, cum adică să redeschidă dosarul? Ce dosar? țipă Stephanie, simțind cum o cuprinde o îngrijorare cumplită.

Patrick nu se uită spre ea. Și-a îndreptat iar privirile spre podea.

— A fost un accident și, evident, a fost declarat oficial accident. N-a existat niciun moment vreo insinuare că ar fi fost altceva! Însă acum spune că poate să se ducă la poliție și să-i convingă să redeschidă dosarul. Zice că ar putea să le spună că… am făcut-o intenționat.

Stephanie e uluită. Abia poate pricepe ce aude.

— De ce să facă așa ceva?

— Pentru bani! Încearcă să mă sperie și să mă facă să-i dau bani.

— Dar nu poate, nu? Nu poate să le ceară să redeschidă dosarul. E absurd.

— Sigur că e absurd. Și-a pierdut mințile, la naiba!

Patrick ridică privirea spre soția lui.

— Și asta i-am și spus.

— Dar… – Stephanie nu știe cum să formuleze – … poate să facă așa ceva? Avem vreun motiv să ne facem griji?

— Nu știu.

Patrick pare mai îngrijorat decât și-ar dori ea.

— O face doar pentru că știe că avem bani. A aflat cumva despre moștenirea ta. Altfel n-ar fi apărut.

Stephanie fusese foarte discretă în legătură cu moștenirea. Cum de aflase femeia asta?

— N-ar trebui să aibă și niște motive ca să ceară redeschiderea dosarului? protestează ea.

Patrick rămâne tăcut multă vreme. Tot nu se uită la ea.

— N-are niciun motiv, nu?

— Sigur că nu, dar… ea zice că are.

— Poftim? întreabă Stephanie, simțind că abia mai respiră. E ridicol!

— Mie-mi spui?

Patrick clatină din cap, situația e absurdă.

— Zice că o să le spună că voiam să scap de Lindsey.

Acum pare îngrozitor de stânjenit și o privește jenat.

— De ce să le spună așa ceva, Patrick?

Stephanie simte cum i se face greață.

— Zice că o să le spună că eram îndrăgostit de ea, ceea ce e o tâmpenie totală, răspunde el, înghițind în sec. Dar o să le spună orice minciună dacă se alege cu ceva de pe urma ei.

O privește disperat.

— Chiar cred că s-ar putea să fie sociopată, Stephanie. N-are scrupule, n-are deloc conștiință. Cine știe ce o să spună, ce o să inventeze? E evident că nu vrea decât bani, dar când vorbește ai impresia că și crede propriile minciuni. E o actriță dată naibii!

Stephanie are gura uscată. Încearcă să înghită.

— Cum ai cunoscut-o?

— Era cea mai bună prietenă a lui Lindsey.

— Și cât de bine o cunoști?

Patrick o privește în ochi și spune:

— Eram tânăr, doar un copil de fapt și foarte tâmpit. Nu vreau să crezi… începe el și apoi ezită.

— Ce să cred?

Stephanie e neliniștită acum, temându-se de ce o să-i spună el. Crede că știe. Patrick nu-i răspunde.

— Te-ai culcat cu femeia asta? întreabă ea pe un ton tăios.

Tăcerea lui cuprinde toate răspunsurile de care are ea nevoie.

— O, Doamne!

Se ridică de pe canapea și rămâne în picioare, coborându-și privirea spre el, îngrozită.

— Te-ai culcat cu cea mai bună prietenă a nevesti-tii și acum ea spune că erai îndrăgostit de ea. Și chiar erai? Erai îndrăgostit de ea? îl întreabă pe ton acuzator.

Jackie începe să plângă în leagăn. Aproape pe loc, i se alătură și Emma. Nu le place să o audă pe mama lor vorbind așa.

— M-am culcat de câteva ori cu ea, recunoaște Patrick. Asta-i tot ce a fost. Eram beți. Eram copii. N-a însemnat nimic. Nimic! Și acum crede că poate folosi asta împotriva mea, pentru că are nevoie de bani.

Se ridică și el și își trece înnebunit o mână prin păr.

— N-a zis nimic până acum. Pentru că știa că n-a însemnat nimic. Știa că a fost un accident! Știe că am fost distrus de ce s-a întâmplat.

Întinde mâna spre ea, rugător.

— Trebuie să mă crezi, Stephanie. Nu te-aș înșela niciodată, dacă de-asta îți faci griji. Sunt alt om acum.

Însă lui Stephanie i se învârt gândurile în cap. Și-a înșelat prima nevastă. Aproape că nu-i vine să creadă. Asta a fost acum aproape 10 ani, își zice, dar oare oamenii chiar se schimbă? Spune, cu convingere absolută și cu răceală în glas:

— Dacă mă înșeli vreodată, te părăsesc și iau și gemenele cu mine.

Patrick o privește surprins, ca și cum ar fi fost luat pe nepregătite de tonul ei.

— În regulă. Știu. N-o să-ți fiu niciodată necredincios, jur! Nu te-am înșelat și nici n-o să te-nșel vreodată. Hai să nu discutăm despre asta, pentru că n-o să se întâmple așa ceva. Ce trebuie să rezolvăm acum e… situația asta.

Stephanie trage adânc aer în piept. Îi e greu să gândească așa cum trebuie, pentru că ambii copii plâng. A trebuit să ridice tonul ca să se audă peste hărmălaia lor. Se duce la leagăne și pornește din nou cronometrele, ca să le pună iar în mișcare pe gemene, ceea ce le liniștește puțin. Apoi iese din sufragerie, inundată brusc de o energie nervoasă, agitată; extenuarea a dispărut. Se întoarce către el.

— Ce o să facem? Dacă se duce la poliție cu minciunile ei, ar fi…

Nici măcar nu-și poate imagina cum ar fi.

— Te acuză de… crimă! spune Stephanie, cu glas forțat. Gândește-te ce ar însemna pentru noi, ce urmări ar avea pentru noi, personal, pentru reputația ta…

— Ar fi în Colorado, nu aici, răspunde Patrick încordat, în cel mai rău caz, ar trebui să mă întorc în Colorado să prezint versiunea mea, ceea ce am făcut deja. Atunci m-au crezut. N-o s-o creadă și n-o să redeschidă dosarul. Nu cred că ar afla cineva de-aici.

— Cred că e o naivitate, Patrick, ripostează Stephanie.

Chipul lui Patrick se întunecă.

— Fir-ar să fie!

Începe și el să se plimbe în sus și-n jos.

— Nu i se poate permite să scape basma curată! Nu-s decât minciuni!

— Ar trebui oare să discutăm cu un avocat?

Patrick clatină din cap.

— Nu încă. Poate că renunță dacă nu-i dăm bani.

Stephanie se gândește o clipă, respirând precipitat, superficial.

— Ai zis că ai impresia că ar putea fi sociopată. Chiar crezi?

— Nu știu.

— Dacă e nebună, n-o să stea nimeni s-o asculte.

Patrick expiră îndelung.

— Dar nu pare nebună. Pare complet normală, dar știu că minte, răspunde el și adaugă șovăitor: Nu știu… poate ar trebui să-i dăm niște bani, doar ca s-o facem să plece de-aici.

— Categoric, nu, răspunde Stephanie. Dacă-i plătim o dată, o să ceară din nou. O să ne tapeze de bani tot restul vieții. O să ne lase fără un chior.

Trebuie s-o înfrunte, orice ar fi. Simte cum i se face rău când se gândește la ce-i așteaptă.

— N-o să folosim banii câștigați de ai mei cu sudoarea frunții ca să plătim o femeie care

încearcă să te șantajeze cu ceva ce n-ai făcut. Gândește-te, Patrick! E o nebunie. Nu pot să cred că ți-a trecut măcar prin cap să-i plătești.

— Nu, ai dreptate, răspunde Patrick, încuviințând.

— Poate că ar trebui să discut eu cu ea, spune pe neașteptate Stephanie.

Patrick pare luat prin surprindere.

— De ce?

— Ca să-i arăt că te cred și că sunt de partea ta. Poate că-i mai taie din elan. Poate că reușesc să mă înțeleg cu ea.

Patrick clatină din cap.

— Nu! N-ai cum să te înțelegi cu ea. Nu vreau să se apropie deloc de tine sau de gemene. E toxică… și probabil periculoasă.

Apoi adaugă:

— Vreau să zic, ce om sănătos la cap ar inventa așa ceva?

Capitolul 10

Nancy Foote și-a dus băiețelul la culcare și acum adună rufele murdare care s-au strâns peste zi, ca să le bage în mașina de spălat. Strânge cămașa pe care a purtat-o soțul ei în ziua aceea – el a aruncat-o pe pat; nu-și bate niciodată capul să pună ceva în coșul de rufe – și simte un iz de parfum venind din ea. Încremenește.

Nu. N-ar face așa ceva. Nu după tot ce a fost data trecută.

Nevenindu-i să creadă, duce cămașa la nas și o miroase. Parfum de femeie – floral și exotic, foarte slab. Își spune că nu înseamnă neapărat ce crede ea. Poate că s-a scăldat cineva de la serviciu în parfum azi…

Însă Nancy nu suportă să fie mințită și nu o să se mintă nici ea singură. N-a mai simțit un astfel de parfum la soțul ei sau pe hainele lui de când l-a obligat să înceteze aventura cu Anne O'Dowd.

Se lasă pe pat, cu inima gonind de teama de trădare. Nu a mai avut încredere în el de când l-a prins înșelând-o. A stat cu ochii pe el, verificându-i seara buzunarele de la pantaloni și de la sacou, căutând indicii – o chitanță, un șervețel de cocktail, un bilețel… dar n-a fost nimic. Din nefericire, nu-i știe parola de la telefon.

Stă pe pat, simțind că a rămas fără suflare. Nu vrea să treacă iar prin așa ceva. Să-l confrunte? Știe din experiență că el o să nege. O să nege până când va exista dovada de netăgăduit, ca ultima dată.

I-a spus că l-a iertat pentru Anne, dar de fapt nu e adevărat. Nu l-a iertat. Însă vrea să-și salveze căsnicia, încă îl iubește și au un copil mic la care trebuie să se gândească. Henry n-are decât patru ani. Nu vrea să fie mamă singură, să facă înțelegeri cu el ca să țină copilul fiecare câte o săptămână, să-i reamintească lui Niall să plătească pensia

alimentară, pentru că știe… are prietene divorțate și știe cum e.

De data asta o să fie și el mai isteț, mai precaut. Pentru că și el vrea să mențină căsnicia lor. A fost complet distrus, data trecută, când și-a dat seama că mica lui aventură l-ar fi putut costa căsnicia, familia. Fusese zdruncinat. Nu mințea în legătură cu *asta.*

Și atunci de ce o face? De ce o înșală?

•

Patrick se duce în pat imediat după miezul nopții. Stephanie l-a gonit când ea stătea pe canapea cu gemenele, câte una la fiecare sân. Patrick știe că o să fie liniștite cât mănâncă, dar imediat după aceea încep iar plânsetele și Stephanie o să fie ocupată o vreme până când fetele obosesc și adorm. Asta-i rutina lor – el se bucură de câteva ore de dormit în plus noaptea, iar ea, de somnul de după-amiază. Funcționează amândoi cu vreo șase ore de somn pe zi și așa se întâmplă de luni întregi. Chiar și așa, când vine la culcare, nu poate să adoarmă.

Au dat ture toată seara și toată noaptea ținând în brațe fetițele care plângeau. Patrick tânjise să ajungă în pat, însă acum, când e aici, nu-și poate liniști gândurile. Ar fi o prostie să-i dea bani Ericăi. Trebuie să o înfrunte, să-i demaște cacealmaua. Dar dacă nu renunță? Dacă se duce la autorități și o iau în serios? Ar putea, după atâta vreme? Sigur că ar avea îndoieli, pentru că i-a trebuit așa de mult timp până să vină. Patrick o să le spună că a încercat să-l șantajeze. Sigur că asta ar pune capăt pe loc poveștii. Chiar nu ar trebui să aibă niciun motiv să-și facă griji.

Totuși chiar dacă nu se întâmplă nimic, Erica a făcut deja destul rău. Patrick vede îndoiala pe chipul soției lui – nu în legătură cu accidentul, ci cu el. I-a fost necredincios primei lui soții; își dă seama de socotelile din spatele ochilor lui Stephanie – *o să-i fie necredincios și ei?*

Ce spaimă a tras Patrick când ea i-a propus să se întâlnească ea cu Erica! Nu, nu trebuie să se întâlnească. Trebuie să se asigure că nu o să se întâmple asta. Totdeauna a simțit ceva periculos ascuns în ea. Poate că și asta reprezentase o parte din atracția pe care o simțise cu ani în urmă. Însă acum are mult mai mult de pierdut. Dacă vine acasă, să-și verse minciunile? Poate fi foarte convingătoare. Trebuie să aibă încredere în Stephanie. Să aibă încredere că-l iubește suficient de mult ca să poată discerne adevărul de minciuni.

În cele din urmă, se cufundă într-un somn agitat.

•

A doua zi dimineață, Nancy își toarnă o cană de cafea și hotărăște că nu o să se lase făcută de râs. Dacă soțul ei începe să se vadă cu altcineva, trebuie să știe și ea ce se întâmplă. Dimineață, când a plecat la serviciu, Niall fluiera – semn rău; fluiera și când se vedea cu Anne.

Acum, Nancy stă la masa din bucătărie cu telefonul mobil în mână. Nu s-a descurcat niciodată prea bine cu tehnologia; învață doar cât e nevoie și mai departe încearcă să o ignore cât de mult se poate. Nu folosește aplicații. Poate să lucreze la computer și e destul de bună la social media, dar nu e genul care să adopte cu entuziasm noile tehnologii. Spre deosebire de soțul ei, care are câte o aplicație pentru orice și e îndrăgostit de noua lui Tesla Model X bătătoare la ochi, cu aripile ei de pescăruș și liniile futuriste. Totuși când a cumpărat-o, în primul val de entuziasm, i-a dat ei una dintre cartelele negre ale mașinii, ca s-o țină în portofel, i-a instalat pe telefon aplicația și a încercat să-i explice cum funcționa, însă ea îi aruncase o privire plictisită și nu se mai uitase la ea de-atunci.

Acum deschide telefonul și apasă pe aplicația Tesla. O cercetează și decide că găsește acolo niște informații valoroase. Poate să vadă că, în momentul ăsta, mașina soțului ei e parcată pe

strada Bleeker, la numărul 111 – e la birou. Își dă seama că poate să deschidă oricând aplicația și să vadă exact unde e mașina. Ceea ce ar putea fi util.

•

Erica iese din apartamentul ei auster și se urcă în mașină. Se îndoiește că Patrick i-a spus ceva noii lui soții, deși a asigurat-o că o va face. Totdeauna a fost genul secretos. Nu, soția lui probabil că habar nu are. Nici nu o să-și dea seama ce i se întâmplă, dacă și când o să iasă totul la lumină. Ar trebui să fie recunoscătoare, își spune Erica – poate că Patrick urma să încerce într-o bună zi s-o omoare și pe ea și pe copii. Ăsta-i genul lui. Erica își spune că, de fapt, îi face femeii un serviciu.

Întoarce pe autostrada către Aylesford, moartă de curiozitate în legătură cu Patrick și noua lui familie. Știe deja unde stau și cum arată. A fost deja acolo. Ba chiar a vizionat o casă de vânzare, la doar câteva uși de locuința familiei Kilgour de pe Danbury Drive. După site-urile de imobiliare, e una dintre cele mai frumoase suburbii din Aylesford. Știe că au bani. Azi o să treacă iar pe-acolo, pe Danbury Drive. Să-i mai arunce o privire noii lui neveste.

•

Stephanie se trezește tresărind. Habar nu are cât a dormit – poate câteva minute, poate câteva ore. Se uită la ceasul digital ca să se orienteze. E 14:37. O strigă cineva pe nume. Cine o fi? Se ridică în capul oaselor, crezând că și-a imaginat.

— Stephanie?

Recunoaște glasul Hannei, care o strigă de la parter. Ce caută Hanna în casă? S-a întâmplat ceva? Stephanie își aduce aminte de incendiul din bucătărie și coboară în fugă scările – niciun miros de fum; aproape că a ajuns jos când o vede pe Hanna în holul din față, cu ușa larg deschisă în spate.

— Ce faci aici? o întreabă Stephanie nedumerită.

Hanna ridică privirea spre ea, cu o expresie îngrijorată pe față.

— Am văzut ușa din față deschisă. Am venit să văd ce-i cu tine.

Stephanie ajunge în hol. Credea că a încuiat ușa când s-a întors de la băcănie – dar poate că n-a încuiat-o. Nu reușește să-și aducă aminte.

— Poate că am uitat s-o încui, spune ea neliniștită, ducându-și o mână la frunte. Probabil că-mi pierd mințile.

Clatină din cap și se încruntă.

— Sincer, dacă fetele astea nu încep să doarmă curând, o s-o iau razna cu totul.

Nu i-a spus Hannei despre incidentul cu plita. N-a spus nimănui în afară de soțul ei. Hanna nu are decât un copil, care respectă programul de somn; ar putea să o judece, chiar fără să vrea.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spune Hanna în timp ce închide ușa, dar eram îngrijorată.

— Nu, e în regulă, răspunde Stephanie, zâmbind ușor și uitându-se ametită spre ușă.

Și-a lăsat geanta pe podea, lângă măsuța de la intrare. E sigură că așa a făcut.

— Unde mi-e poșeta? întreabă, căutând din priviri geanta mare, neagră.

Hanna se uită prin vestibul, urmărind privirile neliniștite ale gazdei.

— Am lăsat-o exact acolo, zice Stephanie.

E evident că acum nu mai e acolo. Se duce în bucătărie și verifică blatul de lucru și masa. Podeaua. Nu vede geanta nicăieri. Hanna a intrat în sufragerie să o caute, iar acum vine la ea.

— Ar putea fi sus? întreabă ea.

Stephanie clatină din cap, totuși se duce sus, se uită în dormitor, apoi străbate în grabă holul și se uită și la gemenele încă adormite. Însă geanta nu este nici acolo. Deja devine neliniștită. Și are o revelație: cineva a intrat în casă și i-a luat geanta.

Ar fi putut să-i ia și copiii, iar ea habar nu ar fi avut. Și, la naiba, e numai vina ei, că nu a încuiat ca lumea ușa de la intrare. Și și-a lăsat geanta chiar acolo, pe jos, lângă ușă.

— Cum pot să fiu așa de proastă? întreabă furioasă, după ce coboară scările și se întoarce la Hanna. Aveam în ea portofelul, toate actele. Totul! Acum trebuie să le înlocuiesc.

Numai gândul la efortul pe care-l implică schimbarea e suficient ca să o doboare.

— Nu te învinovăți, îi răspunde Hanna. Ar trebui să-ți poți permite să lași ușa neîncuiată și să nu te aștepți neapărat să intre cineva și să-ți fure geanta.

— Ai zis că era larg deschisă.

— Așa era când am văzut-o eu.

— Patrick o să se supere. Își face griji pentru mine, spune Stephanie. Sunt tare aiurită în ultima vreme, tare zăpăcită.

— Te ajut eu să-ți înlocuiești actele, îi propune Hanna. Am avut și eu de-a face cu așa ceva. Mi-a furat cineva geanta când eram la New York.

Stephanie reușește să-și înăbușe spaima.

— Mersi, Hanna. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Apoi își mai dă seama de ceva.

— Aveam în geantă și o cheie de rezervă de la casă. Trebuie să înlocuiesc încuietorile.

Vrea să o imite pe Hanna la o cafea și să-i spună totul – despre trecutul lui Patrick și femeia care-i amenință. Dar nu poate. Trebuie să țină totul în ea. Chiar dacă povara e prea grea.

Capitolul 11

Stephanie se chinuie să scoată căruciorul dublu din portbagaj. Peste noapte a plouat, dar acum s-a înseninat și o să fie frumos în cursul zilei. Nu-i încă nici ora 11, dar ea e deja trează de câteva ore bune. A băut două cafele, ca să-și alunge negura din cap. Însă azi nu o mai sâcâie doar lipsa de somn, care o face să fie zăpăcită și neatentă în timp ce le pregătește pe gemene pentru plimbare. Și ea și Patrick au nervii întinși, așteptând vești de la Erica Voss. Iar Patrick a fost neliniștit aseară, când i-a povestit despre furtul genții. A insistat să fie mai atentă și a chemat imediat un lăcătuș.

Din cauza epuizării, totul i se pare chiar mai imposibil de rezolvat, mai copleșitor. Cum poate să fie viața așa de înșelătoare? Ea nu-i decât o soție și o mamă normală, dar acum ea și soțul ei sunt victimele unei tentative de șantaj. E destul de rău că Patrick a înșelat-o pe fosta lui soție – aproape că nu-i vine să creadă. Și restul…

Aseară au discutat despre posibilitatea să se ducă la poliția din Aylesford. Patrick nu a susținut ideea. Însă ei i se pare cel mai de bun-simț plan. Poate că ar reuși să o pună sub acuzare pe femeia asta sau măcar să o înspăimânte și să o facă să plece. Deocamdată, au stabilit ca, atunci când Erica ia din nou legătura cu el, Patrick să-i spună că Stephanie știe totul și că nu o să-i plătească niciun ban. Poate că așa o să dispară.

Stephanie își ține telefonul aproape, așteptând un semn de la el.

Fetele sunt îmbrăcate în costumașele lor adorabile în culori complementare. Trebuie să le scoată afară. Cel mai bine e să facă o plimbare la aer curat, să le arate lui Jackie și Emma fluturii și florile și apoi să se oprească în parcul de lângă casă. O să stea pe o pătură întinsă lângă groapa cu nisip, cu jucăriile pe care le-a adus de-acasă și o să

facă tot ce poate ca să le țină ocupate. De cele mai multe ori, se întâlnește în parc cu vreun cunoscut și, de obicei, abia așteaptă momentele acestea. Totuși azi nu e sigură că vrea să se vadă cu cineva. Nu poate spune nimănui ce i se întâmplă – nici măcar Hannei, cea mai apropiată prietenă.

Ridică fetițele în cărucior, le pune centurile și încuie ușa. Apoi le zâmbește și le prinde de bărbie, pe urmă pornește pe alee vorbind cu ele. După care își scoate telefonul, face o poză drăgălașă cu gemenele în cărucior și i-o trimite soțului ei.

Patrick nu răspunde. Poate o fi în vreo ședință. Își închipuie ce greu trebuie să-i fie să se concentreze acum, cu toate câte se petrec.

Când ajunge în cele din urmă în parc, găsește câteva alte mame cu bebeluși, stând pe pături întinse sub copaci, în timp ce copiii mai mari se joacă la groapa cu nisip. Nu sunt decât mămici pe care le știe din vedere. Scoate fetele din cărucior și le așază pe pătură. Trebuie să stea cu ochii pe ele, însă se mai uită și la telefon. Patrick nu a dat niciun semn și ea devine tot mai agitată. O fi primit vești de la Erica? L-a amenințat miercuri, iar azi e vineri. Încearcă să-i facă să se îngrijoreze?

Aude bipul telefonului și se uită rapid.

N-am niciun semn de la ea. Te țin la curent.

Lasă telefonul deoparte, nefericită. Crede că ar trebui să se ducă la poliție. Sunt cetățeni care respectă legea, victimele unei tentative de infracțiune. Patrick nu a făcut nimic greșit. Poliția de-aici nu ar fi interesată să redeschidă un dosar din Colorado. Stephanie crede că asta este cea mai bună opțiune pe care o au.

— Ce drăguțe! spune o femeie, în timp ce se așază lângă ea, pe marginea gropii cu nisip.

Trezită din gândurile ei, Stephanie îi aruncă o privire.

— Ah, mulțumesc, răspunde ea, zâmbind distrat.

Aude așa ceva de multe ori, mai ales că are gemene, însă nicio femeie nu se satură vreodată să audă un străin spunându-i cât de minunați sunt copiii ei. Femeia asta are un aer familiar.

— Te cunosc de undeva? întreabă ea.

— Nu, nu cred. Nu… stai… cred că te-am văzut ieri la farmacie. La rând la casă.

— A, așa e. Acum îmi aduc aminte, spune Stephanie.

— Cumpărai scutece și ciocolată neagră.

Stephanie e puțin surprinsă că femeia a observat ce cumpăra ea.

— Cât au? întreabă femeia.

— Patru luni și jumătate, aproape, răspunde Stephanie, întrebându-se distrată unde or fi copiii femeii.

E foarte drăguță, cu părul blond strâns într-o coadă de cal, blugi strâmți și o bluză elegantă. Stephanie devine brusc conștientă de părul ei neîngrijit, de saliva de pe tricou și de faptul că încă mai poartă pantaloni pentru gravide. O să mai treacă o vreme până când corpul ei o să-și revină și simte un fior de gelozie, chiar regret, uitându-se la femeia suplă și atrăgătoare din fața ei. Însă apoi se uită spre copii și nu-i mai pasă cum arată. Merită sacrificiul, având-le pe Emma și Jackie. Înseamnă totul pentru ea. Și ce dacă a pus pe ea câteva kilograme?

— Gemenii sunt tare drăgălași, spune femeia.

Stephanie încuviințează.

— Da, de două ori mai drăgălași și de două ori mai obositori, răspunde ea cu regret.

— Sora mea are gemeni, urmează femeia. Soțul ei e avocat și spune că e ca și cum ți-ai executa sentințele în același timp, în loc să le execuți consecutiv.

Râd amândouă.

— Stai pe-aproape? întreabă Stephanie curioasă.

— Nu încă. Soțul meu și cu mine căutăm o casă. M-am gândit să mă plimb pe-aici și să mă uit prin cartier și la magazine, să petrec puțin timp prin parcuri și cafenele înainte să cumpărăm. Nu cred că ar trebui să te îndrăgostești pur și simplu de o casă fără să știi în ce te bagi, fără să ai imaginea de perspectivă.

— Nu, e de acord Stephanie, deși ei exact așa au făcut – au vizitat casa, s-au îndrăgostit de ea și au luat drept literă de Evanghelie tot ce le-a spus agentul imobiliar despre cartier.

Din fericire, sunt mulțumiți.

— De când stai aici? întreabă femeia.

— De vreo doi ani. Ne-am mutat imediat după ce ne-am căsătorit.

Observă că femeia nu poartă verighetă.

— Și îți place zona?

— A, da, ne place foarte tare. E grozav!

În acest moment, femeia își scoate telefonul, iar expresia plăcută pare să-i dispară o clipă de pe chip în timp ce scrie un mesaj scurt.

— Vreo problemă? întreabă Stephanie indiferentă.

— Nu, nu tocmai, răspunde femeia și ridică privirea spre ea zâmbind și chiar atunci îi sună telefonul. Nimic ce să nu pot rezolva.

•

Patrick nu-și poate lua gândul de la Erica și situația lui. I se strecoară în minte în fiecare clipă, chiar și când discută cu vreun client. Își verifică obsesiv mesajele, dar nu primește niciun cuvânt de la ea. Trebuie să rezolve problema. Trebuie să o depășească.

În cele din urmă, vine un mesaj de la Erica.

•

Se holbează la telefon. Își dă seama că-și încleștează dinții; are tot corpul încordat. Oare asta trebuie să facă? Să îndrăznească să-i dea pe față cacealmaua? Are un moment îngrozitor de

îndoială. E cuvântul ei contra cuvântului lui. Iar ea e o mincinoasă extraordinară.

O sună pe mobil.

— Erica?

— Da.

— L-am spus totul lui Stephanie. Și a fost de acord – nu-ți dăm niciun ban, spune el și așteaptă răspunsul ei.

Când vine, nu e cel la care se aștepta.

Capitolul 12

Erica închide. Apoi Patrick aude bipul de mesaj.

Sunt în parc, discut cu soția ta. Gemenele seamănă leit cu tine.

Patrick simte cum amețește, de parcă i-ar fi fugit tot sângele din cap. O clipă, nu poate gândi. Apoi mintea i se limpezește și gândurile dau năvală. Oare Erica o să le facă ceva lui Stephanie și copiilor? Nu e violentă – din câte știe el. Dar *este* genul care manipulează oamenii. Știa că asta o să-l scoată din sărite… de-asta a și făcut-o. Probabil că s-a ținut după Stephanie când a plecat de-acasă. Își dă seama că respiră neregulat și-și spune că trebuie să se calmeze. Trage adânc aer în piept, inspiră, expiră și încă o dată, uitându-se țintă la mesaj, încercând să-și dea seama ce să facă.

Se aude încă un bip.

Chiar cred că soția ta și cu mine am putea fi prietene.

La mesaj e atașată o poză. Cu Stephanie și gemenele, stând pe o pătură. Stephanie e întoarsă cu spatele, ridicând-o pe una dintre fetițe, ele zâmbesc și probabil că nu-și dă seama că e fotografiată.

Stephanie știe cu cine stă de vorbă?

Îi trimite rapid un mesaj soției lui.

Ea e. Stai de vorbă cu Erica. Tocmai mi-a trimis o poză cu tine. Ia copiii și pleacă de lângă ea!

Dar nu primește niciun răspuns. Lipsa unei reacții e înnebunitoare. I-a spus lui Stephanie să-și țină telefonul la îndemână. E ocupată cu gemenele sau s-a întâmplat ceva? Își spune că parcul e

probabil plin de lume la ora asta. Familia lui nu poate păți nimic în miezul zilei.

Însă faptul că niciuna dintre ele nu dă niciun semn îl scoate din minți. În cele din urmă, formează din nou tasta de apelare rapidă pentru numărul lui Stephanie. Aude telefonul sunând și tot sunând. Cât pe ce să intre în panică, când ea îi răspunde. Pare că abia mai răsuflă.

— Ce se-ntâmplă cu voi? o întreabă înnebunit.

— Poftim? Care-i problema? îi răspunde ea, pe un ton normal, dar defensiv. Tocmai le urcam pe gemene în cărucior.

Patrick coboară vocea.

— Femeia care-i cu tine… mai e acolo?

— Nu, a plecat adineauri. De unde știi de ea?

Patrick închide ochii.

— Era Erica.

Stephanie se întoarce și privește în direcția în care a plecat acum doar câteva clipe femeia blondă. Nu o mai vede.

În timp ce Patrick îi explică totul, o trece un fior.

— N-a spus cine e?

— Nu, răspunde Stephanie sec. A stat de vorbă cu mine, după care a primit un apel pe mobil.

O îngrijorează faptul că ea era aici, cu Jackie și Emma, în timp ce soțul ei discuta cu șantajista, iar ea nici măcar nu știuse.

— Părea foarte drăguță, spune ea șovăitor.

— Nu este drăguță, Stephanie, îi răspunde Patrick hotărât. Încearcă să-și bată joc de noi.

— Am mai văzut-o. Ieri… eram la farmacie și era la rând în spatele meu. Ba chiar își aduce aminte și ce-am cumpărat.

— Iisuse, mormăie Patrick abia auzit.

— Trebuie să le duc pe gemene acasă și să le dau să mănânce. Trebuie să închid, spune Stephanie cu glas tremurat.

— Bine, te anunț dacă-mi mai dă vreun semn.

Stephanie le așază pe gemene în cărucior, aruncând acum priviri nervoase peste umăr.

Femeia despre care Patrick e convins că era Erica părea complet inofensivă, însă oamenii pot să pară inofensivi și să nu fie deloc așa. Nu poți să judeci omul după aparențe – te poate înșela. Împinge grăbită cărucior pe trotuar, nerăbdătoare să ajungă în casă, unde o să încuie cu grijă ușa. Se gândește neliniștită cum stau lucrurile. Patrick i-a spus Ericăi că nu-i dă bani – în timp ce tipa stătea la nici doi metri de nevasta și de copiii lui. Stephanie e mai sigură ca niciodată că trebuie să meargă la poliție.

Când ajunge acasă, le hrănește pe fete și apoi le schimbă și le duce la culcare, e prea agitată ca să se strecoare și ea în pat. În schimb, se duce în sufragerie, își deschide laptopul și face ceva ce nu a reușit să se convingă să facă până acum. Deschide Google și nu-i ia prea mult timp să găsească ce căuta. E un articol dintr-un ziar din Denver.

> Accident tragic soldat cu moartea unei femei însărcinate
>
> *10 ianuarie 2009*
>
> *Un accident tragic produs în această dimineață s-a soldat cu moartea lui Lindsey Kilgour, în vârstă de 21 de ani, în orașul Creemore, aflat din zona de munte a statului Colorado. Coronerul din comitatul Grant a stabilit că femeia, care era însărcinată în opt luni, a murit ca urmare a intoxicării cu monoxid de carbon. Victima se afla în mașină, cu motorul pornit, în timp ce soțul ei, Patrick Kilgour, deszăpezea mașina după viscolul produs recent. Cuplul intenționa să meargă în vizită la familie, în Grand Junction.*
>
> *Soțul și-a găsit nevasta fără cunoștință și a chemat serviciile de urgență. Personalul de intervenție a*

încercat să resusciteze victima la fața locului, însă nu a reușit.

Decesul a fost considerat un accident. Monoxidul de carbon este un gaz incolor și inodor, care poate ucide în decurs de doar câteva minute. Autoritățile insistă din nou asupra pericolului când stăm cu motorul pornit într-o mașină înzăpezită. În special în perioadele cu căderi masive de zăpadă, trebuie avut grijă ca țeava de eșapament să nu fie blocată, deoarece gazul letal poate pătrunde prin podeaua vehiculului.

Stephanie se simte amorțită. Cel mai rău lucru, mai sunt și fotografii. Una, cu o mașină în zăpadă, cu un strat gros de nea pe plafon. Se holbează la ea. Prima nevastă a soțului ei a murit în mașina aceea. O trece un fior pe șira spinării. Dar a doua poză, mai mare, este cea pe care o cercetează cel mai mult. E o fotografie a soțului ei. E neclară, dar e un prim-plan, iar chipul lui e schimonosit de durere. Arată mai tânăr, mai suplu, cu părul mai lung, dar e inconfundabil. Preț de o clipă, se simte copleșită de poză, empatică cu durerea lui evidentă.

Se sprijină de spătarul scaunului. Nu știuse. Nu o prea pasiona mass-media de socializare, însă căutase o dată numele soțului ei pe Google, când începuseră să se întâlnească, bineînțeles. Dar erau așa de mulți Patrick Kilgour, că renunțase pe loc. Acum îi caută din nou numele. Trebuie să treacă de mai multe pagini până să găsească din nou știrea.

Se mai uită o dată la fotografia soțului ei. Expresia aceea, imaginea alb-negru neclară o va bântui de-acum înainte, pentru tot restul vieții.

Nu se poate abține și mai caută. Găsește și alte articole, cu aceleași imagini ale mașinii și ale soțului ei. Însă unele au și o fotografie a primei lui

soții, zâmbind spre cameră. Și ceea ce o frapează la poza asta este că pare foarte *fericită.*

Capitolul 13

Niall știe că se petrece ceva. Pe partenerul lui, Patrick, îl sâcâie ceva și crede că nu-i vorba doar de gemene și colicii lor. Își aduce aminte discuția pe care au avut-o de curând.

Patrick se prăbușise pe scaunul din fața biroului lui Niall, părând în același timp și agitat și extenuat. Se scuzase pentru prestația proastă din ultima vreme, în special întâlnirea mediocră cu clientul de săptămâna asta. Dăduse vina pe lipsa de somn, spusese că are senzația că jumătate din timp merge prin ceață de oboseală.

— Dar Stephanie nu poate să aibă grijă de copii? întrebase Niall. Adică a renunțat la serviciu și stă acasă cu ei, nu?

Patrick îi aruncase o privire tăioasă, pe care Niall nu se obosise să o interpreteze. Bine, poate că era dur, iar propria soție i-ar fi tras una peste gambe pentru chestia asta, dar nu-și puteau permite să facă greșeli. Performanțele lui Patrick îl îngrijorau pe Niall în ultima vreme. Clădiseră o afacere destul de bună în ultimii patru ani și nu voia să piardă totul acum.

— Nu știi cum e cu gemeni, îi zisese Patrick. Și copilul tău nici n-a avut vreodată colici.

Ceea ce era adevărat. Niall avea un băiat de patru ani și nu aveau de gând să mai facă copii. Henry nu fusese un copil dificil. Nancy stătuse acasă și se ocupase de toate, astfel încât el să se poată concentra asupra firmei. Evident, lucrurile stăteau puțin altfel acasă la Patrick. Însă era frustrant că Niall nu putea să facă nimic.

Se hotărâse să adopte o abordare mai blândă.

— Știi cât de important ești în firma asta, Patrick, spusese el. Amândoi avem nevoie de tine în cea mai bună formă.

— Știu, recunoscuse Patrick. O să… o să încerc să găsesc eu o soluție.

Și o lăsaseră așa, fără niciun plan concret de rezolvare a problemei.

Acum Niall stă perfect nemișcat la planșeta de desen. Tocmai l-a auzit pe Patrick vorbind tare la telefon, ca și cum s-ar fi certat cu cineva. L-a auzit limpede întrebând „Ce se-ntâmplă cu voi?” Niall a încremenit, ascultând, însă apoi Patrick a coborât glasul și el nu a mai reușit să audă nimic.

Bagă capul pe ușa biroului lui Patrick și îl întreabă:

— Toate bune?

— Da, sigur, răspunde Patrick.

Însă pare tulburat și arată de parcă s-ar strădui să nu se vadă.

— Mi s-a părut că te aud certându-te cu cineva la telefon.

— Ah, despre asta era vorba, răspunde Patrick, râzând un pic. Vorbeam cu Stephanie. Gemenele plângeau amândouă și nu putea să mă audă. Poate fi destul de frustrant uneori.

— În regulă, spune Niall și se întoarce la el în birou.

Se întreabă din nou dacă nu cumva mai e ceva, ceva ce Patrick îi ascunde.

Patrick nu e singurul care are secrete, își spune el, iar gândurile i se îndreaptă către Erica, la cum arată întinsă pe spate, goală printre cearșafuri. Vrea să se mai vadă cu ea. Erica știe că e însurat și nu o deranjează. El nu trebuie decât să se asigure că nu află Nancy.

Despre Anne aflase doar pentru că fusese el neatent. Nu o să mai facă aceeași greșeală.

•

Patrick își ia sacoul și iese din birou. Are senzația că Niall îi suflă în ceafă – ultimul lucru de care are nevoie acum.

E agitat și neatent, incapabil să se concentreze la altceva în afară de problema lui urgentă. Trebuie să vadă ce face familia lui. Dintr-odată, nevoia de

a le vedea, de a ști că sunt bine, e copleșitoare. Merge repede spre parcarea unde își ține Audiul.

Chiar cred că soția ta și cu mine am putea fi prietene. Ideea îi îngheață sângele în vene. Stătea la doi metri de Stephanie și de gemene când i-a trimis mesaj să o sune. Bănuise că s-ar putea să refuze să-i dea bani și exercita presiuni. Putea să o mintă pe Stephanie, să-i spună că se culcase cu el într-o cameră de hotel de pe undeva. Erica se joacă acum cu el. Îi arată că-i poate face praf lumea, dacă vrea.

Își spune din nou că Erica nu vrea decât bani. Nu o să facă rău familiei lui.

Iese cu mașina din parcare și se îndreaptă spre casă cât de repede are curaj. Brusc, aude bipul telefonului. Aruncă o privire și vede că are un mesaj de la Erica. Încep să-i transpire imediat mâinile pe volan. Face dreapta în primul loc accesibil, într-o benzinărie și parchează. Stă o clipă, respirând adânc, înainte să deschidă mesajul. Acum îi e ceva mai frică de ea. De ce ar putea spune sau face. Dar o să-i spună să se ducă dracului. O să-i spună că se duce la poliție.

Citește mesajul.

Hai să ne întâlnim. Acum.

Detestă tonul ei fără drept de apel. Vrea să-i spună să se ducă naibii. Îi răspunde:

Nu pot. Sunt ocupat.

Erica îi scrie imediat.

O *să fiu în parc, la piciorul podului Skyway, în 20 de minute.*

E aiurea. Complet aiurea. Izbește volanul cu mâinile și simte durerea radiindu-i în sus pe antebrațe. Ce să facă acum? Nu a mai fost șantajat niciodată. Ce variante are? Poate să se ducă la poliție și să spună că Erica îl amenință și-i

urmărește și pe el și pe soția lui. Poate să sune chiar acum. S-ar putea duce polițiștii în parc. Dar ce s-ar întâmpla atunci?

Încă un bip pe telefon.

Trebuie să afli ceva.

Imediat ce citește mesajul, știe că se va duce să se vadă cu ea.

Capitolul 14

Erica lasă telefonul jos și se privește în oglinda retrovizoare. E destul de sigură că Patrick o să apară și vrea să arate cât mai bine. Își desface părul din coadă și și-l perie. Se dă cu ruj. Arată mult mai bine decât actuala lui nevastă. Nu-i vina lui Stephanie – e lăuză și durează o vreme până arăți bine iar după ce ai născut. E sigură că Stephanie e o femeie atrăgătoare, numai că nu acum.

Își amintește cum s-a dus să-și vadă băiatul înainte să plece din Denver și să se mute la Newburgh. Nu-l mai văzuse de ani de zile – de când născuse. Dar avea nevoie de o fotografie actuală. Privise casa și apoi urmărise familia de la distanță într-o seară, când se duseseră în parc. Din fericire, băiatul semăna mult cu taică-su. Făcuse o poză bună, o printase și o pusese în portofel.

Se apropie cu mașina de podul Skyway, parchează și o ia pe jos către râu, unde se așază pe o bancă unde să fie vizibilă. Știe exact ce o să spună.

•

Patrick se învârte câteva minute cu mașina, ca să treacă timpul. Nu vrea să se întoarcă la birou, să parcheze și să plece după aceea pe jos. Niall s-ar putea întreba ce pune la cale. O să meargă cu mașina până la pod și o s-o lase pe-aproape.

Parchează pe o străduță laterală și o ia pe jos de-a lungul râului. E încordat tot. La piciorul podului pentru pietoni, care se întinde peste Hudson până în Catskills, se află un părculeț. Uneori vine cu Stephanie și se așază pe o bancă cu câte o înghețată, bucurându-se de priveliște. Povestea de-acum o să-i strice bucuria.

Când intră în parc, o vede imediat. Stă pe o bancă, privind spre râu. Nu se uită după el; parcă ar ști că o să se așeze chiar lângă ea, ca un cățel

cuminte. Simte cum îi clocotește sângele în vine. I-a spus că nu-i dă bani. Ce urmează acum?

Ca un robot, se duce spre ea și se așază alături pe bancă. Nu suportă să se uite la ea. În schimb, își îndreaptă și el privirea spre râu. Parcă ar fi doi spioni, prefăcându-se că nu se cunosc, pe punctul de a-și face treaba, își zice el. Totul pare suprarealist.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi, spune Erica.

În cele din urmă, se întoarce spre ea. Pare foarte nevinovată – cu pielea ei fină, cu părul blond, cu ochii albaștri și cu zâmbetul senin. Aproape angelic. Dar știe el mai bine. Din amintire îi răsare o străfulgerare de ceva carnal, care-i zboară prin minte. Își adună curajul și spune:

— Nu știu cum să fac să-ți intre în cap, că văd că nu pricepi. Nu mi-e frică de tine. N-o să-ți dăm niciun ban. Asta-i ultima dată când mă mai văd cu tine.

Erica nu face decât să-i zâmbească.

— Dacă nu renunți, mă duc la poliție. O să te aresteze pentru tentativă de șantaj.

— Nu cred. Nu când o să auzi ce am de spus.

Patrick se întoarce spre ea și spune șuierând:

— Ce crezi că ai? Ce te face să crezi că poți să-i faci să revizuiască un dosar complet, deschis și închis? A fost un accident! Știe toată lumea. Nu poți să schimbi asta, indiferent cât de tare ai vrea. Nu s-a pus niciodată problema că ar fi fost altceva.

— Dar ei nu știu totul, răspunde Erica. Nu știu că aveai un motiv să-ți ucizi soția.

— Motiv! Ce motiv? Doar nu vorbești serios!

— A, sunt cât se poate de serioasă, spune ea, pe un ton scăzut.

Inima îi bate cu furie. Erica are de gând să meargă mai departe – lui Patrick nu-i vine să creadă.

— Nu poți să crezi sincer că, din cauză că m-am culcat cu tine fără să aibă nicio semnificație, mi-

am omorât deliberat nevasta! N-o să te creadă nimeni.

Vorbește încet, dar își dă seama de disperarea din vocea lui; știe că e cazul să se calmeze. Nu trebuie să o lase să vadă cât de agitat e.

— Poate că n-a fost chiar așa de lipsit de semnificație cum spui, îi răspunde ea răutăcios.

Patrick simte un fior rece pe șira spinării. Erica o să inventeze ceva ca să pară mai mult decât a fost în realitate.

— Javră mincinoasă, spune el otrăvit. E cuvântul tău contra cuvântului meu.

Erica bagă mâna în geantă, ia portofelul și scoate din el o fotografie.

— Ce nu știi tu e că eu am avut un copil. E al tău.

Ține în mână poza unui nou-născut cu o căciuliță croșetată pe cap. Patrick privește îngrozit, apoi ridică privirea spre ea, șocat.

— Poftim?

Nu poate să asimileze informația. Trebuie să fie altă minciună.

— E imposibil!

— De ce să fie imposibil? Am făcut sex.

Se apleacă spre el și adaugă:

— Și, dacă-ți aduci aminte, a fost foarte, foarte bine.

Patrick se trage înapoi.

— Minți! N-a existat niciun copil.

— De unde știi? Tu te-ai cărat naibii din Colorado cât de repede ai putut. Dar, da, cam la șapte luni după înmormântare, am născut un băiețel sănătos.

— Nu-i al meu.

— Știu că e al tău.

— Nu poți dovedi, spune el și imediat își dă seama, prostește, că nu are dreptate.

Sigur că poate dovedi – îl poate obliga să facă un test de paternitate. Spaima se întețește, amenințând să-l copleșească.

— Are nouă ani acum.

Erica ia poza bebelușului și o pune la loc în portofel, după care scoate o alta, pe care i-o întinde.

Patrick o ia șovăitor. E fotografia unui băiat cu ochii negri și părul la fel și cu un zâmbet strâmb. Un copil drăguț. Starea de anxietate a lui Patrick atinge cote maxime. Băiatul seamănă remarcabil de bine cu el la vârsta aceea.

Zguduit, se retrage de lângă ea. Asta e o veste îngrozitoare, cea mai proastă. S-ar putea să aibă un fiu. Un fiu în vârstă de nouă ani. Cu ea – o javră mincinoasă, care nu știe decât să manipuleze. *Dacă* e al lui. Însă știe că e foarte posibil să fie. Sincronizarea e corectă. Fotografia e convingătoare, dar dacă nu există niciun copil și e doar o minciună?

— De ce nu mi-ai spus atunci?

Erica privește din nou spre râu.

— Mi-a fost frică. După ce a murit Lindsey, am crezut – și mai cred – că ai omorât-o intenționat. Ca să putem fi împreună. Am vorbit despre asta, îți aduci aminte?

— Nu, răspunde el, clătinând din cap fără să-i vină să creadă.

Nu au discutat niciodată despre așa ceva. Între ei nu a fost decât sex.

— Ce aiureală totală!

— Am discutat despre cum să fim împreună, recunoaște ea, nu despre cum s-o omori. Am crezut că te refereai la divorț.

Patrick aude un bâzâit ciudat în cap. Are senzația că respiră greu.

— Nu. N-am vorbit, spune el îngrozit. Inventezi totul!

Erica îl privește cu ochii mijiți.

— Sigur, așa spui acum.

Patrick își simte inima bătând cu furie; îi e teamă.

— Am crezut că ai omorât-o ca să fii cu mine, repetă ea. M-a afectat. M-a întors cu totul pe dos. Și tocmai pierdusem o prietenă apropiată. Nu suportam să mă privesc în ochi și nu puteam suporta nici să mă uit la tine. Îmi era rău de cât de vinovată mă simțeam de ceea ce făcuseși tu.

Pare foarte convingătoare, își spune Patrick, uitându-se îngrozit la ea. Oricine ar crede-o. Un juriu ar crede-o. Acum e cu totul înspăimântat. Înghite în sec, cu gâtul uscat și spune:

— Categoric n-am omorât-o – a fost un accident și știi foarte bine! Inventezi toate astea; nu te-ai simțit niciodată vinovată de nimic.

Erica îl privește cu ochii mari, zâmbește și spune cu modestie prefăcută:

— Dar, vezi tu, eu nu te cred. Și chestia asta m-a sâcâit tot timpul.

— Prostii! Și atunci de ce ai așteptat atâta vreme? Ai venit la mine doar pentru că vrei bani. Toată lumea o să-și dea seama.

Erica clatină din cap.

— Eram tânără și proastă și-mi era teamă după tot ce se întâmplase. Mi-era teamă că s-ar putea crede că am luat și eu parte. Știi ce făceam noi. Abia aflasem că eram însărcinată cu copilul tău. Mi-a fost teamă chiar și de ce ai fi putut să-mi faci, pentru că știam ce-i făcuseși ei. Și știam că ești inteligent… vreau să zic, ai scăpat basma curată după ce ai comis o crimă.

Aproape că femeia pare să-și creadă propriile minciuni. Patrick se trezește că-și strânge pumnii și se silește să-i desfacă. Îi vine să o strângă de gât.

— Așa că am mers mai departe și am născut copilul, urmează ea. Însă acum sunt mai bătrână și nu mai sunt așa proastă. Am avut timp să mă gândesc. Am pârghii și am de gând să le folosesc. Și nu-mi mai e teamă de tine.

— Nu? întreabă el. Poate că ar trebui.

Nu avusese de gând să o amenințe; doar că vorbele i-au scăpat.

Erica îl privește de parcă l-ar cântări.

— Da, poate că ar trebui.

— Și despre ce e vorba? Vrei pensie alimentară? De ce n-ai zis naibii așa? Am fi putut găsi o soluție. Nu e nevoie să inventezi toate astea despre ce s-a petrecut cu Lindsey.

— Nu inventez nimic, spune ea. Spun doar adevărul.

— Spui numai tâmpenii, îi răspunde el acru.

— Cred că autoritățile ar aprecia dacă ar dispune de toate faptele, nu-i așa?

Se privesc în ochi o clipă. Patrick trebuie să lămurească lucrurile.

— Ți-am spus, n-o să-ți dăm niciun ban. Stephanie știe totul. Știe că n-aș face rău nimănui și e foarte grijulie cu banii ei.

Trage adânc aer în piept și apoi expiră.

— Uite, spune, încercând să pară rezonabil, ceea ce e dificil, pentru că e înfuriat la culme. Un copil e altceva. Dacă e al meu și poți dovedi, o să-ți plătesc cât trebuie. Din propriile mele venituri.

Erica îi aruncă o privire.

— O să-i spui soției tale despre fiul nostru?

Patrick se crispează când aude *fiul nostru.* Își înghite reacția.

— Îi spun totul lui Stephanie.

Erica pufnește batjocoritor; el nu reacționează.

— Nu știu de ce faci toate astea, îi spune disperat. N-am omorât-o intenționat pe Lindsey. Și chiar dacă aș fi vrut să te plătesc, nu pot să-ți dau niciun ban – nu fără să știe Stephanie, iar ea n-ar fi niciodată de acord.

— Trebuie să găsești o cale. Vreau 200.000 de dolari. Cash.

Patrick cască gura la ea, fără să-i vină să creadă.

— Nici poveste, spune el, clătinând din cap. Pentru ultima dată – n-am omorât-o… a fost un accident!

Acum șuieră și împrăștie salivă.

Erica îl așteaptă să se calmeze și apoi spune cu răceală:

— Dacă soția ta ar fi moartă, ai avea o grămadă de bani.

Patrick se holbează la ea îngrozit în tăcerea care se prelungește. Coboară glasul și întreabă:

— Sigur nu sugerezi să-mi omor nevasta, nu?

— Ai mai făcut-o, răspunde ea cu răceală. Nu te preface că nu te-ai gândit.

— Ești nebună, spune el, încleștându-și din nou pumnii. Ești o psihopată nenorocită!

— Ne recunoaștem între noi, ripostează Erica, lăsându-l fără replică.

O privește înspăimântat.

— Dacă ar fi să aibă un accident fatal, lucrurile s-ar simplifica – și pentru tine și pentru mine, spune ea după o clipă, pe un ton firesc.

Patrick se uită în continuare fix la ea, fără să clipească. În cele din urmă îi răspunde, cu glasul tremurând de furie și frică:

— Nu te apropia de ea sau mă duc la poliție!

— Nu, n-o să te duci.

Tăcerea se prelungește din nou, pe măsură ce Patrick își dă seama cât de îngrozitoare e situația lui.

— Ai luat banii de asigurare, spune ea în cele din urmă. Ce, credeai că nu știam despre ei? 200.000 de dolari. Erau bani buni acum 10 ani, pentru cineva abia trecut de 20 de ani. Suficienți pentru un nou început în New York. Poate chiar suficienți cât să te lansezi în afaceri.

— Javră afurisită, șoptește el, cu chipul schimonosit.

— Cred că autoritățile o să fie interesate și de asta, nu-i așa? Și o să fie interesate și de noi.

— De unde știi despre asigurare? se răstește Patrick furios.

În loc să răspundă, Erica își continuă ideea:

— Spune-mi, cine asigură o tânără soție pentru o asemenea sumă?

Patrick protestează furios.

— Așteptam un copil. Tata lucra în asigurări. Totdeauna a spus că tinerele familii trebuie să aibă asigurări de viață.

— Corect!

Patrick încearcă să se calmeze, să-și recapete controlul.

— Uite ce e, dacă spui adevărul despre copilul ăsta, o să găsesc o soluție, îi spune, uitându-se furios la ea. Dar nu te apropia de soția mea!

Erica nu-i răspunde. Se ridică de pe bancă, îi întoarce spatele și se îndepărtează.

Patrick o privește plecând, cu o senzație neplăcută în stomac. Își dă seama că e între ciocan și nicovală și că Erica l-a adus în situația asta.

Capitolul 15

Gemenele încă dorm, iar Stephanie stă întinsă în pat în camera întunecată. Deși e obosită moartă, nu poate să adoarmă. Gândurile i se învârtejesc în cap. Vede fotografiile cu ochii minții – mașina aproape îngropată în zăpadă; tânăra zâmbitoare, cu părul negru; versiunea mai tânără și chinuită a soțului ei. Lucruri care s-au întâmplat cu mult timp în urmă, dar care pentru ea sunt ceva nou. Au fost acolo, pe internet, tot timpul. Au fost în mintea soțului ei – *încă mă gândesc în fiecare zi la toate astea, la ce s-a petrecut* –, iar ea n-a știut. O face să se întrebe ce altceva nu mai știe despre el.

Nu a insistat niciodată asupra subiectului morții primei lui soții. Știa că a fost un accident – Patrick îi spusese că a murit într-un accident de mașină –, dar nimic mai mult. Simțise că el nu voia să vorbească despre acest subiect și o lăsase baltă. Avea să-i povestească el când ar fi fost pregătit.

Nu-i spusese niciodată că o înșelase pe prima lui nevastă. De ce să-i fi zis? Stephanie știe foarte puține despre viața lui de dinainte. Cum fusese căsnicia aceea? Ar trebui să-l întrebe? Acum a devenit foarte curioasă în legătură cu prima lui căsătorie. Prevestește oare ceva? O să-i fie necredincios și ei?

Se gândește la Erica, așa cum a văzut-o în parc în cursul dimineții – cât de atrăgătoare era, cât de fermecătoare trebuie să fi fost când s-a culcat Patrick cu ea! Își dorește dintr-odată să fi știut că femeia cu care stătea de vorbă lângă groapa cu nisip era Erica, iubita din trecut a soțului ei. I-ar fi putut pune întrebări. Femeia asta știe despre soțul ei lucruri pe care ea nu le știe.

E supărată pe Patrick pentru că a provocat toate astea. Nu ar fi trebuit să o înșele pe prima lui nevastă. Atunci nu s-ar fi aflat în situația asta îngrozitoare. Cine știe ce minciuni o să spună

Erica? În atmosfera de azi, oamenii par dispuși să creadă cam orice – cu cât mai scandaloasă e minciuna, cu atât mai creduli par să fie oamenii.

Se răsucește în pat, simțind că i se face rău. Presa ar adora o astfel de poveste. O aventură extraconjugală, o posibilă crimă mascată drept accident, șantaj… Nu ar mai avea pace. Chiar și după ce s-ar dovedi, din nou, că a fost un accident, pata tot ar rămâne. Toată lumea ar ști că soțul ei și-a înșelat prima nevastă și cum a murit prima lui nevastă. Fetele lor ar crește fiind fiicele *bărbatului ăluia,* cel devenit celebru la știri.

O să-i fie greu să-l ierte pe soțul ei că s-a culcat cu altă femeie în timp ce era căsătorit cu prima nevastă. Până acum nu a mai avut resentimente față de soțul ei – nu a avut niciodată vreun motiv. Știe că resentimentele pot otrăvi și chiar distruge o căsnicie. Nu vrea să i se întâmple așa ceva. Își spune că s-a întâmplat acum multă vreme. Nu o s-o înșele *pe ea;* nu ar îndrăzni. În definitiv, ea e cea care are banii.

*

Niall închide ușa biroului și-și scoate mobilul ca să o sune pe Erica. Au trecut două zile de la întâlnirea lor amoroasă de la hotel și nu și-o poate scoate din cap. De-abia așteaptă să o revadă.

— Bună, Niall, spune Erica.

Doar auzindu-i vocea sexy, simte un fior de plăcere. Zâmbește la telefon.

— Trebuie să te văd, îi răspunde el, cu glas scăzut. Dar… undeva mai intim.

— Poți să vii la mine, dacă nu te deranjează să conduci până aici, propune ea.

— Nu mă deranjează deloc, spune el și își notează adresa.

Stabilesc o oră după program în ziua aceea și apoi el închide, trage adânc aer în piept și o sună pe soția sa.

— Bună, scumpo.

— Bună, ce faci?

— Îmi pare sincer rău, dar trebuie să mă duc pe un șantier după program – trebuie să rezolv niște probleme.

— Ah!

Niall aude dezamăgirea din vocea ei. E vineri, singura seară în care ea poate conta că o să ajungă și el acasă la o oră rezonabilă.

— Cât de mult întârzii? întreabă Nancy.

— Nu sunt sigur… probabil vreo două ore. Depinde cum merge.

•

Când ajunge acasă de la serviciu în seara aceea, supărat și ostenit, Patrick e întâmpinat de privirea neliniștită a soției, un copil în țarc și altul în brațele ei.

— Bună, spune ea, cu îngrijorarea întipărită pe chipul obosit, în timp ce Jackie o trage de păr.

Să-i spună lui Stephanie că s-ar putea să aibă un copil cu Erica? Tipa s-ar putea să meargă la cacealma; s-ar putea să nu fie deloc adevărat. Ia fetița din brațele lui Stephanie și le sărută pe amândouă. Știe că Stephanie vrea să meargă la poliție, mai ales după ce s-a întâmplat dimineață în parc. Însă dacă Erica are un copil cu el, o să arate prost, indiferent ce spune el. Nu o să poată să nege că s-a culcat cu ea. Nu vrea să se ducă la poliție, cel puțin nu acum.

Are nevoie de timp să se gândească de unul singur – poate că Erica nici nu are cum să obțină redeschiderea anchetei asupra accidentului. Poate că sunt doar amenințări goale, iar îngrijorarea asta nebunească nu are nicio bază. Poate că nici nu există copilul. Dar cum să afle? Ar fi un prost patentat să facă un test de paternitate dacă Erica îi cere așa ceva – pentru că dacă are dreptate?

Stephanie o ridică pe Emma din țarc și se prăbușesc împreună pe canapea, fiecare cu câte un copil în brațe.

— Vreo veste? întreabă Stephanie neliniștită.

Patrick clatină din cap, jucându-se cucu-bau cu

Jackie ca să evite privirea soției. Nu vrea să-i spună ce i-a zis Erica în parc.

— Cred că trebuie să mergem la poliție, spune Stephanie șovăitor.

— Nu, răspunde Patrick, fără să se uite la ea. Nu încă. Eu cred că merge la cacealma. Nu vreau s-o înfurii. Poate că o să plece pur și simplu.

— Uită-te la mine, Patrick!

Se întoarce până la urmă spre ea și-i vede privirea îngrijorată.

— Nu cred că o să plece pur și simplu. I-ai spus că nu-i dai bani. Crezi că o să se ducă într-adevăr la poliția din Colorado? întreabă ea pe un ton neliniștit.

— Nu știu, Stephanie.

Patrick e extenuat. Își lasă capul să cadă pe spătarul canapelei și închide ochii.

— Te-ai culcat cu ea, insistă Stephanie. Poate să exagereze când povestește, poate să spună tot felul de minciuni despre voi doi, despre relația ta cu prima soție. Poate inventa orice vrea.

Patrick simte o picătură de sudoare alunecându-i pe spate, printre omoplați.

— Mai știe cineva… că te-ai culcat cu ea?

Patrick se dezlipește de spătarul canapelei și deschide ochii. Clatină din cap.

— Nu.

Nu reușește să se convingă să-i spună despre copil, nu până nu e sigur că acesta chiar există. Își spune că Erica minte și aproape crede și el ce spune.

— Prima ta căsătorie a fost… a fost o căsnicie bună?

Îi pune întrebări, ca și cum nu l-ar crede, ca și cum s-ar îndoi.

Patrick se apleacă spre ea.

— Stephanie, da, am iubit-o. Ne certam un pic, însă doar pentru că eram tineri și încercam să ne descurcăm cu foarte puțini bani. Ce i s-a întâmplat a fost o tragedie.

Glasul lui devine chiar și mai insistent.

— Să nu te apropii de Erica, Stephanie! E o mincinoasă, e răzbunătoare și e foarte inteligentă.

— Știu. De-asta mi-e teamă, răspunde Stephanie neliniștită. Dacă e ea împotriva ta, pe cine o să creadă lumea?

•

Nancy se plimbă prin casă, cu un ochi pe aplicația Tesla. La ora 17:00, vede că mașina se pune în mișcare.

E un punctuleț albastru pe o hartă de pe ecranul telefonului. Stă neliniștită pe canapeaua din sufragerie și se uită la punctul albastru de parcă și-ar privi viața prăbușindu-se. Poate că Niall chiar se duce pe un șantier, îi trece prin cap că ar trebui să afle pe unde sunt șantierele lor. Nu pot fi chiar așa de multe – de ce nu le-a acordat atenție până acum?

Vede punctul intrând pe autostradă, spre Newburgh. Cu siguranță, nu știe de vreo lucrare a lui Niall în direcția aceea. Se hotărăște să-l lase pe Henry la mama ei, inventând scuza că Niall a chemat-o la o cină de ultim moment cu niște clienți.

Îl ia pe Henry și câteva jucării și-i spune că o să meargă în vizită la bunica. După ce-l lasă acolo, se întoarce în mașină și se uită la aplicația de pe telefon. Mașina s-a oprit. Adresa e strada Division nr. 884.

Poate să-l urmărească oriunde s-ar duce, fără să fie văzută, ceea ce e destul de convenabil. Introduce adresa în GPS și, după 25 de minute, ajunge la un bloc de locuințe cu câteva etaje. *Șantier, pe naiba,* își zice. Cum să afle în ce apartament e?

Parchează peste drum și coboară din mașină. În timp ce se îndreaptă spre clădire, vede Tesla strălucitoare a soțului ei în parcare. Nemernicul!

Se duce la multiubita lui mașină. Pornirea de a o distruge e copleșitoare. Nu-i nimeni prin preajmă.

Poate să o zgârie cu cheia; Niall nu o să știe că ea a fost. Poate că dacă îi vandalizează mașina de fiecare dată când vine aici, nu o să mai vină.

Împinge mânerul ușii șoferului și deschide ușa; cardul din portofelul ei descuie mașina și îi permite automat accesul – nici nu trebuie să-l scoată din geantă. Se așază o clipă pe locul șoferului; e așa de supărată, că respiră superficial și rapid. Mașina a pornit automat. Se uită fix la ecranul computerului o clipă și apoi apasă pe butonul de „navigare”. Apare un ecran care-i arată adresele pe care le-a introdus el în ultima vreme în GPS. A, uite, a introdus adresa – *și numărul apartamentului* – noii lui iubite. E bine de știut. Apartamentul 107. Scoate telefonul mobil ca să facă o poză cu adresa de pe monitor.

Coboară din mașină și trântește ușa. Face o poză cu mașina în parcare, cu clădirea în fundal. Apoi intră în bloc – unde soțul ei mincinos se culcă cu o tipă în timp ce ea stă jos, în fața ușilor încuiate – și verifică lista. Uite-l – numărul 107, E. Voss.

Ei bine, măcar acum știe. Scoate telefonul și mai face câteva poze și cu lista.

Și acum? Să rămână aici și să-l înfrunte când iese? Să facă o scenă? Să-l aștepte în mașina lui? N-ar fi amuzant să-i vadă fața când vine la mașină și o găsește pe scaunul pasagerului? Sau să rămână ascunsă și să-l aștepte să plece, după care să sune la această E. Voss? Să o vadă?

Nu se poate hotărî. În cele din urmă, se urcă înapoi în mașina ei, înăbușindu-și lacrimile. I-a spus mamei ei că s-ar putea să întârzie. Se hotărăște că nu vrea să fie acasă când se întoarce soțul ei; trebuie să se calmeze. Așa că se întoarce în Aylesford și se duce la un film.

E singură într-un cinematograf, într-o vineri seară. În întunecimea sălii, își șterge discret lacrimile cu un șervețel și ține un ochi pe aplicație. Curând vede punctulețul albastru întorcându-se pe

autostradă. Îl privește cum ajunge acasă și se oprește.

Nemernicule, se gândește Nancy. Îi trimite un mesaj.

Sunt la film cu o prietenă. Îl iau eu pe Henry de la mama când termin.

Capitolul 16

În noaptea aceea, în timp ce încearcă să le liniștească pe gemene, mintea lui Patrick lucrează peste normă; trebuie să știe cu ce se confruntă. Trebuie să afle adevărul.

Umblă dezorientat prin sufragerie, ținând în brațe un bebeluș care plânge. Și el și Stephanie au renunțat să mai încerce să se facă auziți în mijlocul hărmălaiei; în plus, au vorbit până au rămas fără aer. Acum pare că fiecare dintre ei supraviețuiește în propriul con de nefericire.

Patrick se gândește la primele zile din Colorado, când era proaspăt căsătorit. Lindsey era însărcinată; se mutaseră într-o mică suburbie de navetiști din Creemore, astfel încât el să poată face un stagiu în Denver. Acolo îl cunoscuse pe Greg Miller, care făcea și el un stagiu la Wright & Fraser Architects. Lucrau, socializau și beau împreună. Erica și Lindsey deveniseră bune prietene, după ce se cunoscuseră la un curs de fotografie, deși inițial ai fi zis că nu aveau multe în comun. Lindsey era însărcinată și își canaliza cea mai mare parte a energiei către pregătirile pentru venirea pe lume a copilului și îi era dor de familia din Grand Junction. Erica lucra cu jumătate de normă la o farmacie și tânjea să aibă mai mult de-atât.

Pentru Patrick, nu se punea decât problema să se mențină pe linia de plutire. Era la primul lui loc de muncă, încercând să întrețină o soție și așteptând și un copil. Se adapta la stilul de viață, întrebându-se ce îi rezervă viitorul. Nu-și planificase să se căsătorească și să întemeieze o familie cât era încă atât de tânăr. Și apoi, într-o seară, Erica începuse să-i arunce priviri peste masă la bar, iar ochii lui rătăciseră, ca și gândurile și o trădase pe Lindsey.

Iar acum plătea.

Nu mai ținuse legătura cu Greg. Lucraseră împreună zi de zi, dar nu erau așa de apropiați ca să-i fi spus că s-a culcat cu Erica. Acum se bucură că fusese așa. Patrick se întreabă, în timp ce încearcă să o liniștească pe mica Jackie, care are fața roșie și țipă, dacă ar trebui să dea de Greg. L-a căutat deja; știe că acum stă în Denver, a descoperit și unde lucrează și a obținut și un număr de telefon de acasă. Ar trebui să stea de vorbă cu el? Ar putea ști Greg dacă Erica are un băiat? Să-i spună lui Greg ce face Erica? Sau să angajeze un detectiv particular? A încercat deja să dea de Erica pe Facebook, dar nu a găsit nicio urmă.

Cum ar reacționa Greg aflând ce face Erica? Sigur ar fi îngrozit. Ar fi de partea lui Patrick. Greg l-a susținut foarte mult după accident. Greg a fost prima persoană pe care a sunat-o, după apelul la 911… Poate că e mai bine să știe mai puțină lume despre povestea asta. Patrick cântărește decizia ore în șir. Până să-i dea copiii lui Stephanie și să pună capul pe pernă, a hotărât, în pofida rezervelor, să-l sune pe Greg.

•

Stephanie stă pe canapea cu gemenele și le hrănește; o să adoarmă curând și o să poată și ea să se bage în pat. E tare obosită. Îi afectează capacitatea de gândire, abilitatea de a face față chiar și celor mai neînsemnate lucruri. Își aduce aminte de vizita la pediatră… să fi fost doar acum câteva zile? Și acum… cum dracu' ar trebui să facă față acestor dezvăluiri despre trecutul soțului ei și al femeii ăsteia care îi amenință?

Gândurile îi sunt neliniștite, încurcate. Își dă seama că soțului ei îi e frică de Erica. Și azi îi e și mai frică decât îi era ieri; își dă seama și de asta. Dar ce s-a schimbat? Să fie din cauză că Erica a fost aici, la groapa cu nisip? La farmacie? Sau e ceva ce nu-i spune?

I-a spus că prima lui căsnicie a fost bună.

Dar atunci de ce s-a culcat cu cea mai bună prietenă a soției lui?

•

A doua zi e sâmbătă – de obicei, ziua lor favorită din săptămână. Patrick face clătite și lenevesc împreună cu gemenele așa cum fac de obicei, însă sâmbăta asta pare cu totul diferită de sâmbăta de dinainte. S-au schimbat multe de când a apărut Erica la el la birou lunea trecută.

Spre prânz, când gemenele dorm un pic, Stephanie îi spune că iese puțin cu ceva treburi, iar Patrick se închide în biroul de la etaj. Își pornește laptopul. În casă e liniște. Să-l sune pe vechiul lui prieten Greg? Sau să-i trimită un e-mail?

Se hotărăște că ar fi mai bine să stea de vorbă cu el. În cele din urmă, formează numărul de-acasă al lui Greg și așteaptă.

— Alo, se aude o voce și, chiar și la telefon și în pofida anilor care au trecut, Patrick îl recunoaște imediat.

Tresare de cât de familiar sună vocea. Ar putea fi din nou în Colorado, stând de vorbă la telefon; cei aproape 10 ani parcă au dispărut. Simte dintr-odată tot felul de emoții pe care le-a îngropat de mult. A întârziat foarte mult să răspundă, atât de mult, încât Greg repetă:

— Alo?

— Greg, spune Patrick, încercând să pară relaxat și liniștit, sunt Patrick Kilgour.

Așteaptă reacția. Pauza de la celălalt capăt al firului indică surpriză, cu siguranță. Dar și normal că e o surpriză să-l audă pe Patrick sunând din senin.

— Patrick! Fir-ar să fie! Au trecut secole!

Patrick e ușurat să audă plăcerea sinceră din glasul prietenului său… La ce se așteptase? Adevărul e că nu fusese sigur de nimic. Se întrebase dacă Erica a păstrat legătura cu el după tot ce se întâmplase. Sau dacă reluase legătura și cu el de curând.

— Știu, a trecut multă vreme. Ce-ai mai făcut?

— Toate bune. Dar tu… am văzut că ți-ai înființat propria companie acum câțiva ani. Merge bine?

— Nu pot să mă plâng, răspunde Patrick. Ce-ți face familia?

S-a documentat – Greg e căsătorit și are un băiețel și o fetiță.

— Grozav, foarte bine. Tu?

— Căsătorit, cu gemene de patru luni.

— Gemene! Dumnezeule! Cum e?

— Ei, știi tu. Iad.

Râd amândoi.

— Vii la Denver? întreabă Greg.

Patrick simte imediat un semnal de alarmă. De ce să creadă Greg că se duce la Denver?

— Nu, de ce?

— Păi… m-am gândit că de-asta m-ai sunat.

— Nu, n-am în plan să vin la Denver, răspunde Patrick. Dar nu se știe niciodată.

— Și atunci ce este? Adică îmi face plăcere să te aud, dar pot să te ajut cu ceva?

Mâna lui Patrick e transpirată pe telefon. Privirea îi zboară automat spre ușa biroului, care e bine închisă. Să îi mărturisească lui Greg? A avut întotdeauna încredere în el; nu a căutat niciodată subterfugii, nu avea niciun plan ascuns. Când plonjează, are senzația că sare de pe o stâncă direct în apa aflată dedesubt, la mare distanță.

— O mai ții minte pe Erica?

Tăcere prudentă.

— Da, bineînțeles.

Greg nu spune nimic altceva, iar Patrick se încordează. *Ce știe Greg?*

— Ai păstrat legătura cu ea?

— Nu. Am pierdut orice legătură cu ea după… după aceea.

Patrick tace și închide ochii. E greu.

— Îmi pare rău că am plecat și n-am mai dat niciun semn…

— Nu trebuie să te scuzi, spune Greg cu glas scăzut. Au fost niște vremuri cumplite. Nu știu cum ai supraviețuit.

— Mersi.

— De ce mă întrebi de Erica?

Patrick ezită și apoi răspunde:

— A fost aici, în New York. În Aylesford.

— Serios? întreabă Greg părând surprins. De ce?

Patrick trage adânc aer în piept. Pare că nu-și găsește cuvintele potrivite, iar tăcerea se prelungește.

— A fost un pic cam dură cu tine la înmormântare, spune Greg.

— A fost greșeala mea, răspunde Patrick. A fost un accident, dar eu sunt de vină. Ar fi… ar fi trebuit să știu mai bine.

Are gura uscată; abia poate rosti cuvintele.

— Oricum, acum e aici și spune aiureli.

— Ce fel de aiureli?

Patrick expiră profund.

— Spune că noi doi am avut o aventură, că voiam să scap de Lindsey ca să pot să fiu cu ea. Spune că am omorât-o intenționat pe Lindsey.

Se oprește, după care continuă:

— Cum ziceam, aiureli.

— E o aiureală, da, admite Greg vorbind rar și părând șocat.

— Mda.

— Iisuse!

— Știu. Cred că o ia razna. Erica pare… schimbată.

— Nu știu, n-am mai văzut-o de-atunci. S-a mutat și n-am păstrat legătura.

Face o pauză și apoi adaugă:

— Rahat, Patrick. Sigur că a fost un accident. Au stabilit că a fost un accident și eu am considerat întotdeauna că a fost un accident.

Patrick e ușurat când îl aude vorbind astfel.

Urmează o pauză lungă înainte ca Greg să vorbească din nou și, când deschide gura, pare stânjenit.

— Nu cred nicio clipă că i-ai făcut deliberat ceva soției tale, Patrick. Dar…

— Dar ce?

— Înainte să plece, Erica a spus că e însărcinată. Și a spus că e copilul tău.

Capitolul 17

Patrick simte cum i-o inima ia din loc. Își dorește foarte tare să nu fie adevărat. Aude întrebarea din glasul lui Greg – vrea să știe dacă e posibil să fie copilul lui. Probabil că-și dorește de ani de zile să afle.

— Știi sigur că era însărcinată? îl întreabă Patrick.

Greg rămâne tăcut o clipă, apoi oftează și spune:

— Nu sunt sigur de nimic. A zis că doar mie mi s-a confesat. Poate a mințit; habar n-am. Însă știu că la vremea aia am crezut-o că e însărcinată. A plecat destul de repede pe urmă. N-am idee unde s-a dus.

— Încearcă să mă șantajeze, Greg. Le-a urmărit pe soția mea și pe fete. Cred că e dusă cu pluta. Mă… Mi-e teamă că ar putea fi periculoasă.

— Iisuse! Poate că ar trebui să te duci la poliție.

Patrick își dă seama că Greg ar vrea să știe dacă s-a culcat cu Erica. Trage adânc aer în piept, expiră și spune:

— M-am culcat cu Erica de câteva ori. Eram băuți. Știi cum era ea. Dar n-a însemnat nimic. Sigur nu pentru mine.

La celălalt capăt al liniei se lasă tăcerea. Apoi Greg îi răspunde:

— În regulă. Nu eram sigur.

— Dar restul… are halucinații. Au fost câteva nopți. O iubeam pe Lindsey. Nu i-aș fi făcut niciodată rău cu bună știință, spune Patrick și înghite zgomotos.

— Știu.

— A aflat cumva că nevastă-mea a moștenit niște bani. Vrea s-o plătim și spune că altfel se duce la poliția din Creemore și spune că aveam un motiv s-o omor pe Lindsey. E absurd!!

Își dă seama că-și trece mâna prin păr.

— Crezi… crezi că e în stare de așa ceva?

— Nu știu. Dar cred că s-ar putea să ai nevoie să te-ajute un profesionist, prietene, răspunde Greg stânjenit.

•

Patrick nu a mai primit vești de la Erica de când s-au văzut vineri, în parcul Skyway. Tăcerea ei îl neliniștește. Știe că nu a plecat; așteaptă doar să vadă ce se întâmplă. Așteaptă să pună frica stăpânire pe el; așteaptă să vadă ce o să facă el, cum și-ar putea el influența soția.

Când gemenele adorm duminică după-amiază, Patrick se duce și o învelește pe Stephanie, care s-a dus în dormitorul lor și-i spune că trece puțin pe la serviciu, să mai recupereze din ce are de lucru. Apoi se urcă în mașină, însă în loc să se îndrepte spre biroul aflat în centru, o ia pe autostrada spre Newburgh. A căutat deja adresa Ericăi – a găsit-o în cererea depusă pentru postul de la firma lui.

Nu știe exact ce are de gând să facă. E așa de extenuat și de stresat, că nu poate gândi limpede. Doar că are senzația că trebuie să facă ceva. Trebuie să răstoarne cumva situația, dar cum? Trebuie să o facă pe Erica să înceteze această… această *nebunie.*

După ce ajunge în Newburgh, nu-i ia mult să localizeze blocul. E o clădire cu cinci etaje, pe o stradă rezidențială. Vrea să se confrunte cu ea pe terenul ei, să vadă dacă-i place. A fost prea pasiv; a venit momentul să zgâlțâie puțin lucrurile. Trebuie să o sperie el pe *ea.*

Își dă seama că s-ar putea să nu o găsească acasă. Speră totuși că e; are chef de ceartă. Se lasă o clipă pradă imaginației – își închipuie cum bate la ușă, surpriza ei când îl vede, apoi cum își face loc să intre. Își închipuie cum ajunge pe balcon, arcuindu-i spatele peste margine, până când ea începe să se teamă pentru viața ei. Poate că nu ar fi nevoie de mai mult. Pare destul de dispusă să-l creadă capabil de crimă.

Însă apoi își aduce aminte numărul apartamentului, 107 – probabil că e la parter. Intră în clădire și se uită la sonerii. Vrea să o ia pe nepregătite și să apară direct la ușă, dacă poate. Pe lângă el trece o femeie, care se îndreaptă spre lifturi; deschide ușa, iar el se strecoară în spatele ei. Localizează apartamentul Ericăi și bate hotărât la ușă, sperând că o să-i răspundă. Nu are noroc – nu-i acasă. Își încleștează fălcile frustrat. Dar e la parter – poate măcar să se uite pe ferestre, să vadă dacă se zărește vreo urmă de băiat de nouă ani. Iese și dă ocol clădirii, ajungând în spatele acesteia. E destul de ascuns. Apartamentul 107 are un patio la parter, cu uși glisante de sticlă. Se furișează până la ușă și se uită înăuntru.

Casa nu arată de parcă ar locui acolo cineva constant. Vede o canapea bleu, o măsuță de cafea cu niște ziare pe ea și nu mare lucru în rest; abia dacă e mobilată. Dincolo de sufrageria goală – cu o lustră care atârnă deasupra locului unde ar trebui să fie masa – se văd o bucătărie lungă și un coridor care pornește spre dreapta. Bănuiește că are un singur dormitor. Nu se vede nici urmă de copil. Oftează ușurat. Probabil că Erica a fotografiat un copil oarecare, de vârsta potrivită, care seamănă cu el. Oare are vreo limită?

Însă vede ceva ce recunoaște – pe podea, lângă canapea, se află geanta dispărută a soției lui.

Aproape că-i stă inima în loc. Dar înainte să reușească să asimileze ideea că *Erica a intrat în casa lui,* vede ușa apartamentului deschizându-se. Patrick se trage în spate, cât să nu poată fi văzut, însă apoi se uită cu grijă pe la marginea ușii de sticlă. Erica a intrat în cameră, iar în urma ei se mai află cineva. O clipă, Erica stă chiar în dreptul acelei persoane, însă apoi se dă la o parte, iar Patrick are încă un șoc când îl recunoaște pe Niall. Acesta închide ușa în urma lui și apoi o trage pe Erica în brațe. Nevenindu-i să creadă, Patrick îi

privește sărutându-se pasional și scoțându-și hainele în drum spre dormitor.

Ce dracu' caută Niall cu Erica?

•

Stephanie își privește soțul, cu stomacul strâns. Patrick e supărat. Are părul ciufulit și își tot trece mâinile prin el, cu mișcări grăbite și smucite. Se plimbă în sus și în jos prin bucătărie, unde fetițele sunt așezate în scaunele lor speciale, gângurind și plesnind cu lingurile în tăvi. Patrick tocmai i-a spus că s-a dus la apartamentul Ericăi și a văzut acolo geanta ei dispărută.

Deci Patrick nu s-a dus de fapt la birou, îi trece ei prin cap.

— De ce face toate astea? întreabă Stephanie, pe un ton strident.

Femeia asta îngrozitoare a fost în casa ei. I-a furat geanta și actele. Simte cum o cuprinde o neliniște cumplită. Oamenii îți pot fura datele de identitate și le pot folosi ca să-ți distrugă viața. E la mila maniacei ăsteia și e vina soțului ei.

Patrick o privește prudent.

— Mai e ceva ce ar trebui să știi.

Stephanie îl privește cu groază.

— Se culcă cu Niall.

Se uită la el, mută de uimire.

— I-am văzut în apartamentul ei. Au început să se sărute și după aia s-au dus în dormitor. Știu cum acționează ea. Seduce bărbații. M-a sedus pe mine și acum e evident că-l seduce pe Niall.

— Totuși de ce? întreabă Stephanie. De ce se culcă cu Niall?

— Din același motiv pentru care a intrat în casa noastră și ți-a luat geanta – ca să ne intimideze! Ca să mă facă pe mine să mă îngrijorez și să mă întreb ce-i spune lui Niall. Ca să demonstreze ce putere are asupra mea. De-asta te-a urmărit pe tine și a apărut în parc.

Stephanie se înfioară. Abia acum începe să-și dea seama cu cine au de-a face. Poate că Erica are

de gând să-l șantajeze și pe Niall – poate că o să-l amenințe că-i spune soției lui că o înșală. Stephanie știe că Niall și-a mai înșelat și înainte nevasta; i-a spus Nancy. Aventura lui aproape că le-a distrus căsnicia.

Patrick se plimbă în continuare de colo până colo. Stephanie îl privește, gândurile gonindu-i prin cap. Au refuzat să-i dea bani Ericăi. Poate că au făcut o greșeală. Simte cum îi fuge pământul de sub picioare la gândul ăsta. Și-ar dori ca Patrick să rămână o clipă nemișcat pentru ca ea să se poată gândi. Dar are mintea amorțită.

Se uită la soțul ei, care se tot foiește prin bucătărie, fără să le vadă măcar pe ea sau pe gemene. Izbucnește furioasă:

— N-ar fi trebuit să te culci cu ea.

Patrick se oprește.

— Știu! spune privind-o cu disperare. Dar n-a însemnat nimic, Stephanie. Schimbă totul în capul ei și povestește altfel de cum s-a întâmplat de fapt. De-asta e așa de înfricoșător… nu știu ce o să mai inventeze.

— În afara faptului că te-ai culcat cu ea de câteva ori, nu te mai are la mână cu nimic altceva, nu? întreabă ea abrupt.

Patrick întoarce privirea spre ea, iar pe chipul lui e ceva ce lui Stephanie nu-i place. Un amestec de rușine și teamă. Pe chipul lui se așterne o expresie rugătoare, iar Stephanie știe că e pe punctul să-i facă o mărturisire cumplită. Îi vine să-i întoarcă spatele, să fugă din încăpere. Nu vrea să mai audă nimic. S-a săturat de toate astea și, dintr-odată, aproape că-l urăște pentru ce a adus pe capul lor. Au două fetițe minunate la care să se gândească… cum o să le afecteze povestea asta viitorul?

— Spune… începe Patrick, însă vocea i se frânge și nu pare în stare să termine ce are de spus.

— Ce spune? întreabă Stephanie, cu glas strident.

Una dintre fetițe începe să plângă, iar cealaltă i se alătură imediat.

— Cred că minte, dar… după ce s-a întâlnit cu tine în parc, mi-a cerut să mă văd cu ea și a spus că a făcut un copil și că e al meu.

Îi stă inima în loc. Of, Doamne! Stephanie se prăbușește pe scaun și-și acoperă fața cu mâinile.

— Nu te uita așa, spune Patrick, cu glas rugător.

Abia dacă-l aude; totul pare să se piardă în fundal, până și zgomotele făcute de gemene și nu mai aude decât bătăile propriei inimi, bubuindu-i în urechi. Un copil. Dacă femeia asta a făcut un copil cu Patrick, se schimbă totul. Ridică în cele din urmă privirea spre soțul ei. Își dă seama, cu o senzație de dezgust, că el e și mai înspăimântat decât ea.

— Stephanie, probabil că nu e adevărat. De-asta… de-asta m-am dus la ea acasă… și acolo nu se vedea niciun semn că ar exista vreun copil. Probabil că minte.

Cum ea nu spune nimic, Patrick adaugă:

— Trebuie să aflu sigur. Trebuie să existe o cale!

— Da, trebuie să existe o cale, îi răspunde ea cu răceală. Trebuie să poți să afli dacă a făcut un copil. Angajează pe cineva, dacă trebuie.

Patrick ezită și apoi spune:

— Mi-a mai spus și câți bani vrea ca s-o facem să plece.

— Cât?

— 200.000 de dolari, răspunde el, îndreptându-și privirea spre ea, apoi uitându-se în altă parte.

Stephanie își dă seama, citindu-l, că el consideră că e o sumă rezonabilă, având în vedere amenințarea Ericăi și câți bani au ei la bancă. E în puterea ei să rezolve problema lui, a lor. Însă Stephanie știe că, dacă o plătesc o dată pe Erica, o să se întoarcă să ceară și mai mult.

— Peste cadavrul meu, răspunde ea.

Capitolul 18

Luni dimineață, Patrick aude deschizându-se ușa de la secretariat și ciulește urechea. Tocmai a ajuns Niall. Noaptea trecută nu a fost în stare să-și ia gândurile de la Niall care se culcase cu Erica, la ea acasă. Oare ce-i spusese când își pusese capul pe pernă alături de el?

Patrick încearcă să-și înăbușe neliniștea, însă îi e greu să nu-și facă griji în legătură cu ei doi. Îl paralizează spaima. Erica a venit nonșalantă la el la firmă cu un pretext fals, făcându-se că nu-l cunoaște. Iar Patrick s-a prefăcut și el că nu o știe. Și nu vrea să recunoască acum că de fapt o cunoștea. Cum ar putea să explice? Nu poate să-l avertizeze pe Niall în legătură cu ea – despre ce fel de femeie e cea cu care s-a încurcat. Cum poate să-l înfrunte pe Niall pe tema asta fără să recunoască faptul că, cu o zi în urmă, a tras cu ochiul pe fereastra Ericăi? Nu poate. Nu poate să spună nimic.

Dar Erica știe diverse lucruri despre el, lucruri pe care Patrick ar prefera să nu le știe și partenerul lui de afaceri.

Îl aude venind pe coridor și Niall își arată în ușă chipul vesel.

— Bună dimineața, spune acesta.

— Bună dimineața.

— Ești în regulă? întreabă Niall, privindu-l mai atent. Arăți de parc-ai fi văzut o stafie.

— Sunt bine, doar… obosit.

•

Stephanie le duce pe gemene în pat pentru somnul de după-masă și apoi începe să facă ordine prin casă. E teribil de obosită – abia și-a făcut treburile obișnuite, o ustură ochii și o doare peste tot –, dar mintea îi gonește, zburând de la un gând la altul, incapabilă să se oprească la ceva. Știe că

ar trebui să se întindă, dar cum să doarmă cu atâtea lucruri care-i trec prin minte?

Oare poate să aibă încredere că Patrick îi spune totul? Ar trebui oare să vorbească ea cu Erica? Patrick a avertizat-o să nu se apropie de ea, i-a spus că e periculoasă. Dar au început să-și facă loc îndoielile… Dacă Patrick vrea doar să o împiedice să stea de vorbă cu Erica? Să audă și versiunea ei? Tot ce a auzit până acum a fost intermediat de Patrick.

Poate că Erica o să mai apară. Dacă o să se întâmple așa, Stephanie hotărăște că nu o să fugă. O să pună întrebări. Poate chiar o să încerce să o convingă.

Se trezește în dormitor, dar, în loc să se întindă, aruncă priviri neliniștite prin camera întunecoasă.

Aprinde plafoniera și începe să caute prin comoda soțului ei. Nu știe ce caută… nu-i nimic acolo; ea îi pune tot timpul hainele în sertarele astea. Dar tot se uită. Când termină cu comoda, se uită prin partea lui de șifonier, simțindu-se neloială și întrebându-se de ce pierde vremea. Caută prin cutiile de pantofi de pe podea. Patrick își ține pistolul, un Glock 19.9 mm, într-un seif pe raftul de sus. Stephanie știe codul. Deschide seiful și se uită. Nu-i nimic înăuntru în afară de pistol și câteva cartușe. Nici în șifonier nu-i nimic în afară de haine.

Apoi încearcă în biroul lui din capătul holului. Pe birou e computerul vechi al lui Patrick. Ea are laptopul ei și are și el unul; Patrick nu mai folosește calculatorul ăsta. Oare e acolo ceva despre vechea lui viață? Nu contează, Stephanie habar nu are cum să-l deschidă. E un mister și de ce-l mai ține soțul ei. Stephanie se oprește și se gândește.

De ce îl mai ține?

Poate că e ceva acolo. Îl pornește, încearcă câteva parole cu combinații din numele ei, numele și datele de naștere ale gemenelor, dar nu merge

niciuna. Oftând, îl închide și caută prin dulapuri, unde nu se află nimic legat de viața lui Patrick cu prima lui soție.

Pipăie prin dulapuri, e pe punctul de a renunța, când simte ceva lipit de fundul unui sertar. Îl atinge șovăitoare – pare să fie o cheiță, acoperită cu bandă adezivă. Trage ușor de bandă, atentă să nu o rupă.

O scoate și se uită la ea. A avut dreptate: e o cheiță argintie, acoperită cu bandă adezivă. Nu poate fi cheia de la dulapuri, pentru că nu au încuietori. O cercetează cu atenție. Nu se vede nimic pe ea în afară de un număr: 224. Habar nu are la ce folosește. Dar dacă nu e de la dulapuri, ce caută aici? Singura concluzie e că Patrick trebuie să o fi pus aici, unde să nu o poată găsi ea.

Nu seamănă cu nicio altă cheie din casă. Se întreabă dacă e de la o casetă de valori sau un seif. Dacă este așa, nu se află în casă, pentru că ar ști și ea sau poate e ascuns pe undeva. Coboară în grabă scările, după ce a aruncat o privire la gemene. Probabil că mai e vreo oră până să se trezească. Întoarce tot subsolul cu fundul în sus, căutând ceva care să aibă încuietoare, dar nu găsește nimic, nici măcar pe lângă țevi.

În cele din urmă, ajunge la concluzia incomodă că obiectul pe care îl descuie cheia nu se află aici. Și apoi are revelația. Bineînțeles! E o cheie de la o cutie de valori bancară.

Și nu știe nimic despre ea. Patrick a ascuns-o de ea.

•

Stephanie e indecisă când se întoarce Patrick de la serviciu în seara aceea. Își face griji pentru el – e palid și încordat –, dar e supărată și bănuitoare. De ce a ascuns cheia de ea? De ce i-a ascuns faptul că are o cutie de valori? Ar trebui oare să deschidă discuția pe tema asta?

S-a frământat toată după-amiaza. S-a gândit să-i bage cheia sub nas și să-l întrebe „Ce-i asta,

Patrick?” până smulge adevărul de la el. Ce altceva îi mai ascunde?

Dacă ar fi putut, s-ar fi dus la bancă și s-ar fi uitat în cutie. Dar știa că Patrick avea să ajungă curând acasă. În cele din urmă, lipise cheia în același loc, sub sertarul dulapului.

Sinceritatea nu folosește la nimic.

Au pus fetele în leagănele din sufragerie, ca să poată să stea de vorbă.

De câte ori îl vede pe Patrick, i se pare tot mai neliniștit și se simte îngrijorată pentru el. Îl privește, așteptând.

— Am vorbit cu un avocat din Colorado, spune el.

— În regulă.

— Dacă Erica o să continue cu povestea asta, s-ar putea să ne coste mult.

O privește prudent.

— Bineînțeles că o să coste mult, răspunde ea. Avocații sunt întotdeauna scumpi.

Stephanie se gândește cu amărăciune că mai degrabă o să-și dea banii pe un avocat scump ca să-și scoată soțul din bucluc decât să o plătească pe fosta lui amantă. Nu se simte mai fericită. Îngrijorarea pentru soțul ei se mai risipește.

— Îl cheamă Robert Lange; lucrează la o firmă mare din Denver.

— Cum l-ai găsit?

— Mi l-a recomandat un prieten.

— Ce prieten?

— Un prieten din Colorado, Greg Miller. Am lucrat împreună în Denver. Am vorbit cu el.

— Și?

— I-am spus ce se întâmplă. O cunoaște și el pe Erica… o știe de pe vremea aia. E cu totul de partea mea. Știe că a fost un accident.

Stephanie se simte ușurată. Îi prinde bine să audă că și altcineva, care se afla acolo când se întâmplase, crede că soțul ei spune adevărul. Și își

dă seama cât de îngrijorată, cât de nesigură e de fapt.

— Ce-a zis avocatul? întreabă ea și vede îngrijorarea din ochii lui Patrick.

— Păi, știi și tu cum sunt avocații. Nu zice nimic decisiv fără să studieze povestea. Dar își aduce aminte dosarul.

Stephanie nu i-a spus că a citit articolele alea pe laptop. Imaginile dau din nou năvală în mintea ei – mașina înzăpezită, iar Patrick, un tânăr îndurerat. Tânăra lui soție, zâmbind spre camera foto. Încearcă să le alunge.

— Ți-a zis măcar dacă e posibil să redeschizi un astfel de dosar?

Patrick o privește îngrijorat.

— Da. E posibil, teoretic.

Stephanie își mută privirea de la el spre podea, înspăimântată. *S-ar putea întâmpla. Soțul ei ar putea fi anchetat pentru crimă.*

Capitolul 19

Patrick urmărește reacția soției sale și se gândește stânjenit la telefonul dat mai devreme. Nu a fost chiar liniștitor.

Robert Lange, penalist, păruse surprins inițial să audă că Patrick își imagina că ar putea redeschide dosarul. Apoi Patrick i-a spus tot ce se petrecea – încercările Ericăi de a-l șantaja și ancheta inițială, avocatul intervenind din când în când cu întrebări, dar în principal ascultându-l cu atenție, fără să spună nimic.

— De ce nu te duci la poliție? l-a întrebat.

— Nu vreau s-o provoc, a recunoscut Patrick. Încă mai sper că joacă la cacealma și că de fapt n-are de gând să facă nimic. N-am mai primit niciun semn de la ea de câteva zile.

Apoi a adăugat:

— Și n-am nicio dovadă privind șantajul.

— Am înțeles.

— Deci am de ce să-mi fac griji? a întrebat Patrick. A fost considerat accident. A fost accident. Însă poate să-i convingă să redeschidă dosarul și să încerce să facă în așa fel încât să pară că n-a fost accident?

Avocatul și-a dres vocea și apoi a spus:

— Păi, am niște motive de îngrijorare, mai ales din ce spui despre cum a fost abordată problema la vremea aceea. Adică n-a prea fost mare anchetă, din câte se pare. S-a încheiat totul în câteva ore.

În glas i se simțea tonul interogativ.

— Da, păi, era cât se poate de evident că a fost un accident.

— Dacă femeia asta se duce la autorități și le dă informații noi, s-ar putea ca polițiștii să hotărască să mai arunce o privire, a zis avocatul. Mai ales dacă e un coroner nou sau un șerif nou, cum e foarte posibil după aproape 10 ani. Faptul că avea

o relație cu tine și că s-ar putea să aibă și un copil cu tine… asta ar putea fi, desigur… relevant.

Lui Patrick îi stătuse inima în loc.

— Poți să afli dacă chiar există copilul ăla? l-a întrebat pe avocat.

— Ăsta-i primul lucru de care mă ocup. Nu-ți face griji, o să aflu ce se petrece și te anunț.

Acum, privind-o pe soția sa, lui Patrick nu-i vine să-i spună ce a zis avocatul.

— Și ce ți-a zis, mai exact? întreabă Stephanie. Spune-mi totul.

— Păi, are niște… motive de îngrijorare.

Patrick se ridică de pe canapea și începe să se plimbe prin sufragerie. Nu poate sta locului, cu toată neliniștea pe care o simte. Și nu poate să stea uitându-se la Stephanie, care e așa de încordată.

— Ce motive? zice că autoritățile o s-o creadă pe Erica?

— A spus că dacă se duce ea cu informații noi, ar fi posibil ca polițiștii să mai arunce o privire în dosar, răspunde Patrick prudent.

Nu vrea să-i spună și ce urmează, dar simte că trebuie.

— E îngrijorat pentru că ancheta inițială a fost – cum a zis el – „subțire”.

— Cum adică?

— La vremea aia n-a fost mare anchetă, recunoaște Patrick. I-au luat cadavrul pentru autopsie. Șeriful m-a chemat să răspund la câteva întrebări. M-am dus la el în mașină. A fost un haos. Nu cred că eram prea logic.

Își freacă fața cu ambele mâini.

— La poliție m-au întrebat ce s-a întâmplat. Încercau să mă consoleze și-mi spuneau că genul ăsta de accidente se întâmplă, că se-ntâmplă în fiecare an pe alocuri așa ceva.

— Vrei să spui că n-a fost niciun fel de anchetă? întreabă Stephanie.

Patrick o privește atent, puțin luat prin surprindere de tonul ei.

— Evident că au crezut că a fost un accident. Au făcut autopsia foarte repede – cred că în după-amiaza aceea – și a reieșit că a murit din cauza intoxicației cu monoxid de carbon. Așa că de ce să mai facă și altceva?

Nu-i place cum îl privește Stephanie, de parcă el ar fi de vină că nu a avut loc o anchetă mai riguroasă. Lui i se pare că e în favoarea lui faptul că au decretat așa de repede că a fost un accident.

— N-au mai vorbit cu nimeni altcineva?

Patrick se încruntă, clătinând din cap.

— Nu, nu cred.

— Nu-i bine că n-au fost meticuloși, spune Stephanie, în mod vădit tulburată.

— Mda, bine, nu sunt de acord. E evident că au considerat că nu e nimic de anchetat.

— Dar dacă Erica…

— Naiba s-o ia pe Erica!

Exclamația a fost de-a dreptul explozivă. Fetițele tresar în leagănele lor. Patrick încearcă să se calmeze.

— E o javră lacomă. N-a existat niciun semn de întrebare până n-a apărut ea. Ar trebui să-și vadă naibii de treaba ei.

Se uită la Stephanie, la chipul ei palid și neliniștit. Trage adânc aer în piept și încearcă să-și controleze furia.

— Avocatul o să afle dacă există sau nu un copil. Se pare că șeriful poate să facă din nou o anchetă, dacă vrea. Și coronerul poate să hotărască să redeschidă o anchetă, să cheme martori… chiar și după atâta vreme.

Își încleștează maxilarul și se uită neliniștit la soția lui.

— Avocatul m-a avertizat că dacă e un șerif nou sau un coroner nou, ar fi cu atât mai posibil. Chiar dacă a fost demult.

— O, Doamne, șoptește Stephanie.

— S-ar putea să-i convingă să mai arunce o privire, Stephanie și cred că trebuie să fim pregătiți

pentru situația asta. Dar trebuie să mă crezi că nu e nimic adevărat din tot ce spune ea. M-am culcat cu ea de câteva ori. Asta-i tot.

Stephanie se uită la el, încuviințând mecanic, de parcă nu ar fi conștientă că o face. Aproape că e în transă.

— Mai e ceva ce trebuie să știi, spune Patrick. Nu e important, dar sunt sigur că o să se afle.

— Ce?

Patrick o vede strângând din pumni pe genunchi, de parcă s-ar pregăti și pentru alte vești proaste.

— A existat o poliță de asigurare pe numele lui Lindsey. Eram amândoi asigurați, pentru că urma să avem un copil. Era o dovadă de responsabilitate.

— OK.

— Erica încearcă să facă valuri. Spune că am avut de câștigat de pe urma morții soției mele.

— Când ți-a zis asta? Nu mi-ai spus nimic până acum.

Patrick își dă seama că a dat-o în bară și înjură în gând.

— Am… am uitat să-ți spun.

Stephanie îi întoarce privirea, fără să spună nimic o clipă. Apoi îl întreabă:

— Poliția… șeriful sau cine o fi fost… știe despre asigurare?

Patrick clatină din cap.

— Nu, nu cred. Atunci n-a venit vorba. Nu m-au întrebat și… eu nici măcar nu m-am gândit. Soția mea era moartă. Eram în stare de șoc.

După o clipă adaugă:

— Dar nu cred că e cazul să ne facem griji. E întru totul justificat să ai asigurare de viață când ai o familie. Vreau să zic… e o prostie să n-ai.

Capitolul 20

A doua zi dimineață, după o noapte deosebit de dificilă cu gemenele, Stephanie e cu totul stoarsă, mișcându-se ca un zombi prin bucătărie. Se surprinde întinzând mâna să pună laptele în bufet în loc de frigider și clatină din cap ca pentru sine. Trebuie să doarmă mai mult. Abia mai poate funcționa. Iar din punct de vedere emoțional e o epavă. Chiar și când ajunge în cele din urmă în pat, doarme prost și e un pachet de nervi.

Își sărută soțul când pleacă la serviciu, așa cum face întotdeauna. Însă în dimineața asta, Stephanie întoarce privirea – pentru că are un secret pe care nu i-l spune și lui. În scurt timp, o să așeze fetele în mașină și o să se ducă la bancă, unde o să încerce să afle ce e în cutia de valori.

Indiferent ce îi ascunde, trebuie să afle. O să afle și o să-l confrunte. Diseară.

Le pregătește pe gemene. Verifică să fie cărucior dublu în portbagaj, le așază pe fete în țarc, îmbrăcate și pregătite de plecare și apoi urcă în birou. Se așază în genunchi, deschide sertarul și întinde mâna după cheia ascunsă. După ce pune mâna pe ea, îi trece brusc prin minte că Patrick s-ar putea să nu aibă cutia de valori la banca lor. Dacă voia să o ascundă de ea, probabil că ar fi ales o altă bancă.

Coboară la parter. Fetițele încep să se agite, dar nu le bagă în seamă.

Sună la bancă de la telefonul din bucătărie, ținând un deget în ureche ca să nu mai audă așa de tare plânsetele fetelor. Când i se răspunde, cere să discute cu managerul.

— Da, cu ce vă putem ajuta azi? întreabă acesta.

— Am tot încercat să dau de soțul meu și să-l întreb, dar are întâlniri toată ziua. Puteți să-mi spuneți dacă a ajuns dimineață la cutia noastră de

valori? Ar fi trebuit să-mi ia niște documente de-acolo. Îl cheamă Patrick Kilgour.

— Așteptați o clipă.

Stephanie așteaptă la telefon, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Îl aude pe manager revenind la telefon și părând nedumerit.

— Îmi pare rău, n-avem nicio cutie de valori pe numele Patrick Kilgour. Poate e la altă bancă?

— Ah, sigur, răspunde ea. Am greșit. Scuze că v-am deranjat.

Închide repede telefonul. Rămâne în picioare în bucătărie, în timp ce gemenele urlă de-a binelea acum; a rămas cu mâna pe telefon, încercând să respire.

•

Când Patrick ajunge la birou, Niall îi spune că trebuie să stea de vorbă cu el. Neliniștea lui Patrick atinge cote maxime. Dacă Niall știe ce se petrece? Ce i-ar fi putut spune Erica? Încă mai speră că o poate face cumva să plece. Însă dacă Erica i-a spus deja lui Niall…

— Vino la mine în birou, îl cheamă Niall, cu glasul scăzut, sugerând îngrijorare.

Patrick intră în biroul celuilalt și se prăbușește, extenuat și încordat, într-un scaun.

— Care mai e situația pe-acasă? începe Niall.

Patrick simte un val lent de ușurare. Poate că nu-i vorba despre Erica. Poate că o să fie aceeași conversație clasică. Ceea ce îl face să simtă un junghi de iritare. Niall știe deja care e situația acasă. E al naibii de greu cu gemenele și au parte de foarte puțin somn. Trage aer în piept.

— Nu-i mai bine, recunoaște el. Dacă gemenele nu scapă curând de colici, cred că o s-o luăm razna amândoi.

Niall strânge din buze.

— Îmi pare rău, spune el simplu, după care adaugă: M-am uitat peste depășirile de buget de la proiectul Melnyk.

— Știu. Fac tot ce pot, răspunde Patrick defensiv.

Niall cercetează cu privirea blatul biroului și spune:

— Kerri îmi spune că ai anulat o întâlnire ieri.

Acum, Patrick simte cum îl copleșește furia. E ceva ce să nu-i spună Kerri lui Niall? Chiar trebuia să pomenească și de asta? Nu-i e deloc loială și *lui?*

— N-am anulat. Am rugat-o să reprogrameze.

Niall ridică privirea de la birou și se uită în ochii lui.

— De ce?

— Pentru că nu mă simțeam în stare, răspunde Patrick abrupt. Nu mă simțeam pregătit cum se cuvine. M-am gândit că era mai bine să par prea ocupat și să reprogramez decât să mă duc nepregătit.

— Și de ce nu erai pregătit? întreabă Niall, ridicând tonul. Tu ești întotdeauna pregătit… sau cel puțin erai înainte. Ce dracu' se întâmplă?

Patrick răsuflă ușurat. Niall nu știe… nu încă. Deocamdată, Erica își ține gura.

— Nu se întâmplă nimic. Sunt nedormit, ți-am spus. Lipsa de somn poate să te dea rău peste cap. E folosită ca metodă de tortură, nu știai?

Niall se uită la el și mijește ochii.

— Nu-i asta, Patrick, așa că nu încerca să mă prostești. Se întâmplă ceva și vreau să știu ce.

Patrick își lasă capul pe spate și se hotărăște să scape făcând gură.

— De ce nu mă crezi, Niall? Când am fost altfel decât sincer cu tine?

Niall ridică din umeri.

— Știu. Ai fost un partener de afaceri bun și un prieten bun. Am avut totdeauna încredere în tine. Doar că… sunt îngrijorat, Patrick. Pari… absent în ultima vreme, ca și cum te-ar preocupa ceva. M-am întrebat dacă n-ai cumva probleme acasă, dacă nu cumva asta te distrage.

Se apleacă puțin și adaugă:

— Știi că poți să-mi spui.

— Poate ar trebui să te întreb eu care-i situația acasă, spune Patrick, cu o urmă de asprime în voce.

— De ce spui așa ceva? ripostează grăbit Niall.

Însă Patrick nu vrea să insiste; nu vrea ca Niall să afle că știe despre el și Erica. Nu vrea ca Niall să afle că și el are un trecut cu Erica. Mai bine să nu dezgroape morții.

— Ca să văd dacă ție-ți place, răspunde el.

Apoi clatină din cap și zâmbește forțat:

— Las-o baltă! Sunt cu capsa pusă în ultima vreme. Totul e în regulă. Doar că am nevoie de somn.

Se ridică.

— O să mă mai uit o dată să văd cum să compensez o parte din costurile alea de la proiectul Melnyk.

Capitolul 21

Stephanie clipește. Preț de o clipă, a uitat complet ce făcea. Simte cum o cuprinde amețeala și se prinde de blatul de bucătărie. Le aude pe gemene gângurind în sufragerie, mulțumite măcar pentru moment.

Corect, venise în bucătărie ca să-și ia o cafea.

O să-și ia o cană de cafea și o să încerce să stea să se gândească o clipă.

Întinde mâna să ia o cană curată din dulap și toarnă din bolul cafetierei. Se simte ca naiba. Trebuie să mănânce mai bine. Trebuie să doarmă mai mult. Ar fi chiar așa de greșit să adoarmă pe canapea, cât stau gemenele în siguranță în țarc? Închide din nou ochii pentru o clipă, apoi clipește de câteva ori și deschide frigiderul să-și ia lapte. Parcă ar face totul în ralanti. Se simte detașată, de parcă s-ar privi făcând toate mișcările necesare ca să-și pregătească o cafea. Ciudat! Își scutură capul și înghite repezit câteva guri de cafeină. Lipsa de somn poate să te dea rău peste cap. Știe că, dacă se uită fix la modelul tapetului un minut, aproape că o să intre în transă.

Situația e tot calmă în sufragerie. Își trage un scaun la masa din bucătărie și se așază. Nu vrea să se întoarcă deocamdată în sufragerie, pentru că știe că, imediat ce ajunge acolo, gemenele o s-o vadă și o să înceapă să vrea să-i atragă atenția. Pentru moment, e mai bine să rămână aici.

Își apasă degetele pe ochi, o ustură și o mănâncă. Trebuie să se gândească. Însă mintea ei e așa de dată peste cap, că nu poate pricepe nimic. Măcar dacă ar putea să stea de vorbă cu cineva, să explice totul limpede, să aibă și punctul de vedere al altcuiva, al cuiva obiectiv… dar nu există nimeni cu care să poată discuta toate astea. Patrick e prea implicat iar el și-a pierdut deja cumpătul. Vrea să-i spună Hannei, dar nu poate, deși s-au

apropiat în ultimele câteva luni, de când au devenit mămici pentru prima dată. Patrick s-ar înfuria dacă ea i-ar spune Hannei.

Cu toate că s-ar putea să ajungă totul în ziare destul de curând.

Gândurile i se tot întorc la cutia de valori a lui Patrick. Unde o fi? A sunat deja la jumătate din băncile din oraș și tot n-a găsit-o.

Își scutură capul și se silește să se ridice și să se pregătească să le ducă afară pe gemene. Face stângaci pregătirile, aproape uitându-și cheile în ultima clipă, apoi revenind în casă după ele. Așa obosită cum e, trebuie să iasă cu fetele la aer. O să sune la restul de bănci când se întoarce. Nu pot să rămână toată ziua în casă.

•

Stephanie stă pe pătură în parc, jucându-se cu fetele și aruncând din când în când câte o privire după Erica. Patrick i-a sugerat să evite parcul din cauza întâlnirii de dinainte, însă ea a protestat. La naiba, ce altceva ar putea face cu fetițele când e frumos afară? Nu poate să le țină în casă… ar ajunge să se cațăre toate pe pereți.

Patrick îi propusese atunci să le urce în mașină și să le ducă într-un alt parc, ceva mai departe, ca să mai schimbe peisajul. Ea se întorsese spre el și spusese *poate,* în timp ce el o privea îngrijorat. Însă nu avea de gând să facă așa ceva. Nu o să ajungă să se teamă să meargă în propriul cartier. Și poate că și vrea să stea de vorbă cu Erica. Așa că iat-o stând cu copiii sub un copac, toată un pachet de nervi. Dar nu se vede nici urmă de femeia atrăgătoare cu care s-a culcat soțul ei acum multă vreme.

În cele din urmă, vine vremea să se întoarcă acasă. Le ia pe gemene pe rând și le pune în cărucior, ridicându-le în aer, zâmbindu-le și făcându-le să chicotească. Dumnezeule, cât de tare le iubește! Și de fiecare dată când le privește simte cum i se strânge inima de frică… ce-o să se

întâmple cu familia lor cândva fericită? Dacă o să fie târâți cu toții într-o anchetă… ce-o să se întâmple atunci cu ea și cu Patrick? Slavă Domnului că fetițele sunt prea mici ca să înțeleagă ce se petrece.

Îi sună mobilul – e Patrick.

— Hei, ce s-a întâmplat? întreabă ea neliniștită.

E tot timpul neliniștită în ultima vreme.

— Tocmai m-a sunat avocatul.

Simte cum începe să-i bată inima mai repede.

— Ce-a zis?

— Erica a născut un copil. Dar l-a dat în adopție privată chiar în ziua în care l-a născut.

Stephanie încearcă să asimileze vestea și implicațiile ei.

— Asta explică de ce nu ți-a cerut niciodată bani pentru întreținerea copilului, spune ea după o clipă.

— Mda, dar e chiar și mai bine, pentru că nu cred că o să fie așa de ușor să demonstreze că e al meu.

Stephanie aude ușurarea din glasul lui, ceea ce o dezgustă.

Împinge căruciorul până acasă, simțindu-se insuportabil de obosită. În cele din urmă, ajung și le spune gemenelor:

— În sfârșit, acasă! O să mâncăm de prânz și după aia… Rămâne țintuită locului, fără să mai scoată niciun sunet. Se uită fix la ușa din față.

E larg deschisă.

E sigură că a încuiat-o. Așa trebuie să fi fost, mai ales după ce s-a întâmplat data trecută. Și apoi își aduce aminte că își uitase cheile și a dat fuga înapoi după ele. Oare a uitat să încuie ușa când a ieșit? A uitat s-o *închidă?* Iisuse! Trebuie să fie mai atentă.

Împinge căruciorul până la baza treptelor spre verandă, îi desface centura Emmei și o ridică în brațe.

— Mami e tare obosită și devine mult prea uitucă, Emmie, șoptește ea.

O duce în brațe pe scări, intră pe ușă și țipă.

Capitolul 22

Țipătul reverberează în hol, iar micuța Emma se sperie și începe să plângă.

Înăuntru e cineva, care stă în bucătăria ei, ceea ce o șochează cumplit. Apoi o recunoaște pe Erica și rămâne fără suflare.

— Afară! șuieră ea când reușește să adune suficient aer în plămâni, strângând la piept copilul care urlă. Ieși sau chem poliția!

— Serios acum, Stephanie. Liniștește-te, spune Erica, în timp ce se ridică și vine spre ea, părând întru totul rezonabilă. Nu-ți fac nimic rău.

— Mi-ai spart casa!

— Ba nu, ușa era deschisă. Ar trebui să fii mai atentă.

Preț de o clipă, Stephanie e nedumerită. S-ar putea să fi lăsat ușa deschisă; nu-și aduce aminte. Însă știe că femeia asta nu are ce căuta în casa ei, chiar dacă ar fi lăsat ușa deschisă.

— Știu cine ești, îi spune ea.

Erica încuviințează.

— Bine. Nu eram sigură. Nu știu cât de multe ți-a spus Patrick.

— Ai mai fost aici… mi-ai furat geanta!

Erica ridică din sprâncene.

— Ba nu. De ce crezi așa ceva?

Stephanie nu o crede.

— Pentru că a văzut-o Patrick pe fereastră în sufrageria ta.

— A fost la mine acasă? întreabă Erica surprinsă.

Stephanie nu-i răspunde.

— N-ai ce căuta aici.

— N-ar trebui să aduci și celălalt copil în casă? o întreabă Erica.

Stephanie face câțiva pași în spate și se uită pe ușă la Jackie, care e încă în cărucior. Stă în prag, neștiind ce să facă. Erica e în casa ei; o așteaptă.

Să ia copiii și să fugă? Să-și scoată telefonul din buzunar și să încerce să sune la 911?

— Nu-ți fac nimic rău, repetă Erica pe un ton calm. Dar sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi. Despre soțul tău.

Stephanie șovăie. Își aduce aminte de hotărârea ei de mai devreme – femeia asta știe despre Patrick lucruri pe care ea nu le știe. Erica îl cunoștea pe vremea când s-a întâmplat. Vrea să audă ce are de spus, chiar dacă s-ar putea să fie doar minciuni. Ar putea afla ceva util. Până acum nu a auzit decât punctul de vedere al lui Patrick. Se uită la femeia care se reazemă acum de tocul ușii de la bucătărie, ca și cum ar fi o prietenă care a venit în vizită. Sigur nu-i *periculoasă?*

Nu poate să riște. Nu o să-și aducă fetele în casă cu femeia asta… cine știe ce ar putea face în spatele ușilor închise?

— Putem să stăm de vorbă, spune ea în cele din urmă. Afară, pe verandă.

Se întoarce și o pune pe Emma la loc în căruciorul de lângă treapta de jos. Se asigură că fiecare fetiță are câte o jucărie în mânuță și apoi se așază pe scaunul cel mai apropiat de cărucior. Are telefonul în buzunar. Nu-i e foarte teamă aici, unde pot fi văzute; lumea trece pe stradă toată ziua. Dar e tulburată.

Erica a ieșit din casă și s-a așezat pe celălalt scaun.

— Frumos cartier, începe ea.

Preț de o clipă, Stephanie nu spune nimic. Încearcă să-și adune gândurile împrăștiate… și curajul. În cele din urmă, se întoarce către Erica.

— Știu ce faci, dar n-o să-ți meargă. N-o să-ți dăm bani. Credeam că Patrick ți-a zis clar.

— Ești absolut sigură?

— N-o să scoți niciun bănuț de la noi, cu atât mai puțin 200.000 de dolari.

Erica îi aruncă o privire sâcâită. Rămâne tăcută o clipă, însă apoi își mușcă buza și spune:

— Deci ți-a spus ce se petrece? Nu eram sigură. Primei neveste nu-i spunea prea multe.

Stephanie simte cum o cuprinde un val de repulsie.

— De unde știi tu ce-i spunea primei lui neveste? întreabă ea pornită.

Erica se întoarce și se uită la ea. Pe chipul ei nu se citește ură, în glas nu se simte răutate.

— Știi că am fost amanți?

— Mi-a zis, da.

— Atunci înseamnă că probabil te iubește.

— Sigur că mă iubește, spune Stephanie hotărât. Și eu îl iubesc. Și tot rahatul ăsta cu care ne amenințI n-o să ducă nicăieri. Nu știu de ce te mai străduiești. Nu și-a omorât prima nevastă. Probabil că știi.

Îi tremură vocea.

— Habar n-ai cu cine ai de-a face, îi răspunde Erica pe un ton serios.

— Nu mă amenința, ripostează Stephanie cu duritate.

— Nu la mine mă refeream, precizează Erica. Mă refeream la soțul tău.

Stephanie se trage înapoi.

— Uite ce e, îl cunosc pe soțul meu mult mai bine decât l-ai cunoscut tu vreodată. Doar pentru că v-ați culcat de câteva ori nu înseamnă că-l știi vreun pic.

— Asta ți-a spus? Că ne-am culcat de câteva ori?

Acum Stephanie o privește prudent, temându-se de ce urmează să-i spună. Dar trebuie să audă. Știe că Patrick și femeia asta o să aibă versiuni foarte diferite ale evenimentelor, iar ea nu a fost de față când s-au petrecut. Nu o să știe niciodată cu siguranță.

— Care-i versiunea ta? o întreabă sec.

— Eram îndrăgostiți, răspunde Erica simplu.

Stephanie îngheață. Femeia deliriază. Deliriază de-a dreptul.

— Nu asta spune Patrick.

— Asta vrea el să crezi.

O privește sincer pe Stephanie.

— Dar eu am fost acolo. Eram cu el. Eram foarte discreți, pentru că el era însurat, iar Lindsey era prietena mea. Acum mă simt îngrozitor din cauza asta, că am tratat-o așa. Că sunt fie și parțial responsabilă – responsabilă moral – pentru moartea ei.

— Astea-s aiureli, spune Stephanie, cu inima bătându-i nebunește.

Erica clatină din cap.

— Venea la mine acasă în pauza de prânz aproape în fiecare zi. Le spunea tuturor că se duce acasă să mănânce, dar Lindsey îi pregătea pachet în fiecare dimineață. Mânca la mine în pat, după ce făceam dragoste, înainte să dea fuga înapoi la serviciu.

Lui Stephanie i se face rău.

— Nu te cred.

— Cel puțin nu încă, îi răspunde Erica.

— Poți dovedi?

— Nu știu. Poate. N-am spus nimănui, dar aveam vecini. Poate că ne-a auzit cineva prin perete. S-ar putea să-l fi văzut venind și plecând.

Stephanie se face mică pe scaun, parcă încercând să stea cât mai departe de această veste tulburătoare… și de persoana care i-o aduce.

— Știu cât de supărător trebuie să fie, spune Erica. Și crede-mă, nu sunt încântată să-ți fac așa ceva.

— Nu, zău? întreabă Stephanie, cu glas înverșunat. Patrick m-a avertizat că, dacă vorbesc cu tine, o să-mi spui minciuni și o să încerci să ne îndepărtezi unul de altul.

Erica ridică din umeri.

— Așa ar face el!

Se uită la fetițele din cărucior și adaugă:

— Eram însărcinată cu copilul lui… ți-a povestit?

— Da.

— Atunci întreabă-te… dacă Patrick n-a omorât-o intenționat și a fost doar un accident îngrozitor, iar eu eram însărcinată cu copilul lui, de ce am stat departe de el până acum?

Stephanie nu știe ce să răspundă. Nu poate gândi ca lumea. Îi vâjâie mintea de oboseală și confuzie și din cauza efortului de a ține garda sus.

— Îți spun eu de ce, urmează Erica. Pentru că am crezut că le-a omorât intenționat… pe prietena mea și pe fetița ei nenăscută.

Își mută privirea de la gemene și se uită spre stradă.

— Discutaserăm să rămânem împreună. Voiam să-și părăsească nevasta.

Erica se uită spre Stephanie și apoi își mută din nou privirea.

— Eram foarte nerăbdătoare și foarte egoistă când aveam 21 de ani. Nu-mi plăcea să i-l fur pe Patrick lui Lindsey, dar trebuie să înțelegi care era situația… eram îndrăgostiți. Credeam că suntem meniți să fim împreună și cumva, în imaturitatea mea, am crezut că Lindsey o să treacă peste asta și o să meargă mai departe. Am crezut că ea o să meargă mai departe ca mamă singură după o căsnicie distrusă, mai ușor decât aș fi reușit eu cu inima frântă.

Apoi adaugă:

— Doamne, ce proastă eram!

Stephanie se holbează la ea cu privirea îngrozită, întrebându-se dacă spune adevărul. Nu poate fi sigură, dar cu certitudine Erica pare credibilă. Patrick a avertizat-o că Erica poate fi foarte convingătoare.

— Mi-a tot spus ce nefericit era. Ne-am certat și a fost de acord că situația trebuie să se schimbe. Asta a fost în ziua de dinainte să moară Lindsey.

Pe chip i se așterne o expresie îndurerată.

— Dar am crezut că se referă la divorț. Nu m-am gândit nicio clipă că se referă la crimă.

Capitolul 23

Stephanie se holbează la ea cu gura căscată.

— Tu crezi că a omorât-o intenționat, ca să fie cu tine, zice, apoi clatină cu hotărâre din cap. Ești nebună! Îl cunosc pe soțul meu și nu e în stare de ce-l acuzi tu!

— Eu cred că toți suntem în stare de lucruri pe care nu vrem să le recunoaștem, ripostează Erica.

Se oprește și apoi continuă.

— Îmi aduc aminte atât de limpede, de parcă ar fi fost ieri. Nici acum nu suport viscolele puternice.

Stephanie nu se ridică să-i spună Ericăi să plece. Nu, ascultă. Vrea să audă tot, indiferent cât de înspăimântătoare ar fi povestea.

— Lindsey detesta Creemore. Ura zăpada. Îi era dor de familia ei din Grand Junction. Îi era greu, cu Patrick plecat multă vreme, spune ea, ridicând din umeri. Bineînțeles, ea nu știa că Patrick era cu mine; credea că e la serviciu. Plecau în vizită la familia ei. Patrick nu voia să meargă – sau cel puțin așa mi-a zis mie, iar eu l-am crezut, pentru că nu-i prea păsa de familia ei și drumurile nu erau curățate. Însă după aceea m-am întrebat dacă nu cumva spunea asta doar ca să semene mai mult a accident, ca și cum n-ar fi plănuit să se întâmple așa. O vedeam pe Lindsey destul de regulat, urmează ea. Treceam pe la ea când nu lucram, să văd ce mai face, prinsă în capcană în apartamentul ăla mic. O plăceam și mă simțeam vinovată, dar asta nu era tot. Voiam să aud de la ea cum merg lucrurile între ei. Știam că se certau mult și îmi sălta inima de bucurie, pentru că mă gândeam că e doar o chestiune de timp până o s-o părăsească.

Erica ridică privirea spre Stephanie.

— Bine, asta mă face să par lipsită de inimă, dar măcar îți spun adevărul. În dimineața aceea, în ziua în care ar fi trebuit să plece… era într-o

sâmbătă și eu eram acasă, dormeam. M-a sunat Greg, prietenul cel mai bun al lui Patrick și mi-a spus că a avut loc un accident. Până am ajuns eu, erau deja acolo paramedicii, iar Lindsey era întinsă pe zăpadă, moartă. Au încercat s-o resusciteze, dar n-au reușit.

Stephanie ascultă descurajată; Erica pare foarte sinceră, foarte tulburată. Își spune că și Patrick a fost la fel de mâhnit și convingător când i-a spus *el* ce s-a petrecut în ziua aceea. Fie Erica e o actriță foarte bună, fie chiar crede ce spune, deși s-ar putea să nu fie adevărat.

— Patrick era foarte tulburat… dar i-am prins privirea, doar o clipă și am văzut ceva în privirea aceea, doar o secundă, între noi doi, ceva triumfător… și am știut atunci că a făcut-o intenționat. În mintea mea, nu a existat nici urmă de îndoială.

Urmează un moment de tăcere. Apoi Stephanie spune, fără să-și ascundă uluirea:

— O privire. Convingerea ta că soțul meu e un ucigaș cu sânge rece se bazează pe o privire.

— Ascultă-mă până la capăt, spune Erica insistent. Plângea, tulburat, întru totul convingător, dar eu știam. A plecat cu șeriful ca să fie interogat și eu eram îngrozită. Am crezut că o să-i înfrângă rezistența, că până la urmă o să le spună despre noi și o să creadă cu toții că am fost și eu implicată. M-am dus acasă și m-am ascuns în apartamentul meu. M-am tot întrebat cum de a putut Patrick să le facă așa ceva soției și copilului lor nenăscut. M-am gândit că eu eram de vină, că făcuse asta doar ca să fie cu mine. Așteptam să vină poliția, să mă interogheze, iar eu aveam să le spun adevărul. Că voiam ca Patrick s-o părăsească, însă că n-am nicio implicare în moartea ei. Dar n-a venit nimeni. Am văzut la televizor în seara aia că ajunseseră la concluzia că a fost un accident. Patrick scăpase basma curată. Nu-mi venea să cred… eram îngrozită. Și apoi m-am simțit

ușurată, pentru că nu trebuia să ajung la închisoare. Dar simțeam cea mai îngrozitoare vinovăție și remușcări pentru Lindsey. Știam că era moartă din cauza mea. N-am vrut să-l văd, n-am vrut să vorbesc cu el. Nu știam cum să mă port în preajma lui, știind ce știam. Eram singura care știa adevărul. Îmi era teamă că s-ar putea să mă sune, dar n-a făcut-o. Nu voiam să ajung în preajma lui, dar a trebuit să mă duc la înmormântare. Ar fi părut ciudat dacă nu mă duceam. Înmormântarea a fost după câteva zile. A fost îngrozitor.

Se uită spre gemenele care moțăie în cărucior, iar Stephanie îi urmărește privirea.

— Toată lumea era complet distrusă. Durerea lui Patrick era întru totul convingătoare și chiar m-am întrebat dacă avea regrete, deși acum era liber și scăpase cu fața curată. A încercat să stea de vorbă cu mine la înmormântare. I-am întors spatele. Nimeni nu părea să considere că era ciudat… eram cea mai bună prietenă a lui Lindsey și era vina lui că era moartă. Toată lumea era întoarsă pe dos. Dar eu știu că Greg a crezut că mă purtam urât. A venit la mine și mi-a zis să mă controlez, că toată lumea suferă, nu doar eu și cine dracu' mă credeam eu ca să-l tratez pe Patrick în halul ăsta la înmormântarea soției lui? Bineînțeles, Greg nu știa nimic.

Se oprește, după care continuă.

— A doua zi am aflat că eram însărcinată. Îmi întârziase menstruația cu câteva zile. Am încercat să nu dau importanță, dar după înmormântare am cumpărat un test de sarcină de la farmacia unde lucram.

Trage adânc aer în piept, apoi expiră.

— Bineînțeles că era al lui Patrick. Nu mă mai culcasem cu nimeni altcineva de când eram cu el.

— Unde e copilul acum? întreabă Stephanie.

Erica se întoarce către ea.

— L-am dat spre adopție. N-am zis niciodată că l-am păstrat.

Stephanie nu spune nimic. Mintea i se dă peste cap, ca un uscător de rufe.

— De ce n-ai făcut avort?

— Poate că așa ar fi trebuit.

Erica tace și apoi reia:

— Adevărul este că am știut că, dacă duc sarcina la termen, s-ar putea să mă aleg cu niște bani. O adopție privată. Da, sunt lacomă. Dar știi deja.

Stephanie se întoarce; nu mai suportă să se uite la Erica.

— A făcut-o intenționat, Stephanie, știu că așa a fost, spune Erica, apoi pare să se gândească la ceva și continuă: O să-ți spun de ce am venit acum, după atâția ani.

Stephanie se răsucește din nou și o privește, așteptând. Mai e ceva. Întotdeauna mai e ceva.

— Nu l-am scăpat din ochi pe Patrick niciodată. Știam că s-a recăsătorit. Când am văzut că s-a căsătorit, te-am verificat și pe tine.

— M-ai verificat? De ce?

— Pentru că unii bărbați își folosesc soțiile ca pe niște bancomate, spune Erica. Și am văzut că urma să moștenești o grămadă de bani.

— De unde ai știut? întreabă Stephanie.

Își punea întrebarea asta de ceva vreme.

— Pentru că testamentele a căror validitate trebuie stabilită sunt publice. I-am căutat pe părinții tăi, am văzut că erau bogați, că muriseră într-un accident de mașină. Am căutat testamentele lor. Și am văzut că ți-au lăsat un fond și că o să primești banii când împlinești 30 de ani. Ceea ce s-a întâmplat abia acum câteva luni, adaugă ea tăios.

Stephanie se uită la ea șocată. Habar nu avusese că informațiile de genul ăsta sunt publice. Credea că nu știe nimeni de fond în afară de avocații ei… și de soțul ei.

— Spune-mi, Patrick știa asta când s-a căsătorit cu tine?

Stephanie rămâne tăcută.

— Ai și tu asigurare de viață? Stai, lasă-mă să ghicesc… ai făcut-o când erai însărcinată?

Stephanie nu răspunde; nu are ce să răspundă. Răceala din inimă i se răspândește în corp și ajunge la toate extremitățile. Se întreabă dacă Erica știe deja că viața ei e asigurată pentru un milion de dolari.

— Deci, înțelegi, spune Erica, după o pauză lungă, că indiferent ce se întâmplă, ți-am făcut un serviciu.

Stephanie se prăbușește, zguduită, în scaunul de nuiele de pe verandă. Își aduce aminte incendiul, tigaia lăsată pe plită. Tot nu-și amintește să fi pus vasul pe foc. Apoi se adună și-și reamintește în gând cu cine are de-a face.

— Hai să nu uităm de ce faci de fapt toate astea, spune ea cu răceală. Ne-ai verificat situația financiară, ai văzut că aveam bani și ai încercat să ne șantajezi.

Erica încuviințează.

— Păi, n-am zis niciodată că sunt perfectă.

— Cred că ar trebui să pleci.

— Bine, spune Erica și se ridică. Dar ține minte, doar pentru că am încercat să te șantajez nu înseamnă că e mai puțin adevărat că Patrick și-a ucis prima soție.

Se uită în jos spre Stephanie, aruncă o privire neatentă spre gemenele aflate în cărucior și adaugă:

— Ai grijă. În definitiv, dacă a făcut-o o dată, poate s-o facă din nou.

— Patrick nu mi-ar face niciodată rău, răspunde Stephanie apăsat. Sau lui Jackie sau Emmie.

— N-aș fi așa de sigură, spune Erica.

Capitolul 24

Imediat ce Erica dispare din peisaj, Stephanie le duce pe gemene în casă și se prăbușește. Se leagănă pe canapea, cu fața în mâini, suspinând. După o vreme, se adună, se spală pe fața umflată și reîncepe să sune la bănci. Aproape că-i stă inima în loc când femeia de la Hudson Valley Credit Union – penultima de pe listă – îi spune:

— Nu, soțul dumneavoastră n-a venit azi la cutia de valori.

Regretă că a trebuit să piardă timpul cât au dormit gemenele – ar fi trebuit să doarmă și ea –, însă le înfofolește repede și le urcă și pe ele și căruciorul dublu în mașină.

Când ajunge la bancă, se îndreaptă cu gemenele spre una dintre funcționarele de la ghișeu. Scoate cheia cutiei de valori din buzunar.

— Aș vrea să ajung la cutia mea de valori, vă rog, îi spune, arătând cheia.

— Puteți să-mi arătați un act de identitate? întreabă femeia.

Stephanie scoate carnetul de conducere și-și ține răsuflarea.

— Pe-aici!

O conduce pe Stephanie pe un coridor – din fericire, e destul de lat ca să încapă căruciorul – și descuie o ușă cu grilaj care dă într-o încăpere lungă și îngustă, unde sunt cutii de valori numerotate. Stephanie le lasă pe gemene în hol și nu-și ia ochii de la ele.

— Ce număr aveți pe cheie? întreabă funcționara, trăgând un fișier.

— 224.

Femeia răsfoiește fișierul și scoate un card, cerându-i lui Stephanie să semneze. Funcționara trece cu degetele peste un șir de cutii și găsește caseta. Inserează cardul și îi cere cheia lui Stephanie, care i-o întinde. Funcționara trage

caseta din perete și o conduce pe Stephanie într-o încăpere goală, izolată, cu o masă și un scaun. Stephanie o urmează în cameră cu căruciorul.

Funcționara pune cu grijă caseta pe masă.

— E o sonerie pe perete; când terminați, mă sunați și mă întorc.

— Mulțumesc, spune Stephanie, așteptând până când femeia închide ușa în urma ei.

Gemenele dorm adânc.

Se așază și se uită o clipă la casetă, plină de nerăbdare. Își simte inima bătând cu putere. Ce secrete se află înăuntru? Trage adânc aer în piept și deschide capacul.

Primul lucru pe care îl vede este polița de asigurare. Se uită pe ea, dar nu face decât să vadă ce știa deja. Patrick a primit o primă de 200.000 de dolari la moartea primei lui soții. Stephanie pune hârtiile deoparte și ia următorul document. Certificatul de deces al lui Lindsey, datat 10 ianuarie 2009. Până aici, nicio surpriză. Stephanie înghite și ia următoarea hârtie. Este certificatul de căsătorie dintre Patrick Edward Kilgour și Lindsey Paige Windsor, datat 12 august 2008. Ceva pare în neregulă. O clipă, Stephanie clipește și nu reușește să adune doi cu doi. Își aduce aminte că Lindsey era însărcinată în opt luni când murise – relatările din ziare confirmau acest fapt. Stephanie se uită din nou la certificatul de căsătorie și socotește. Lindsey trebuie să fi fost însărcinată în trei luni când se căsătoriseră, în august. De ce nu i-a spus Patrick?

•

Când Patrick ajunge acasă de la serviciu, gemenele sunt în țarc, iar soția lui e întinsă pe canapeaua din sufragerie, cu ochii închiși.

— Stephanie? șoptește el.

Dacă doarme, o s-o lase să se odihnească cât vrea. Dar ea deschide ochii și se ridică brusc în șezut.

— Când ai ajuns acasă? îl întreabă repezit.

— Adineauri, îi răspunde el. E totul în regulă?

— Dormeam. N-ar trebui să adorm când sunt treze fetițele.

— Nu mai fi așa de dură cu tine! Stau foarte bine în țarc… nu trebuie să fii cu ochii pe ele în fiecare clipă. Părinții noștri n-au făcut așa ceva și totuși am supraviețuit.

— Dar nici măcar nu te-am auzit când ai intrat.

Stephanie își dă părul la o parte de pe față.

Patrick observă că soția lui e agitată, chiar furioasă.

— Ce s-a întâmplat?

Stephanie îl privește cu răceală și spune:

— Am găsit o cheie. Lipită de unul dintre sertarele din dulapul tău din birou.

Bagă mâna în buzunarul de la blugi și scoate cheia.

Patrick simte cum se înroșește.

— Ce treabă ai să cauți prin dulapurile mele din birou?

— Poți să mă acuzi? întreabă Stephanie cu glas tăios. Patrick își dă seama că are dreptate.

— Nu. Cred că nu.

•

— Ți-am găsit caseta de valori secretă, spune Stephanie. E furioasă pe el și vrea să audă ce explicație îi dă.

— Am citit tot.

— Bine, răspunde Patrick. Am uitat de caseta de valori. O aveam cu mult timp înainte să te cunosc.

Apoi adaugă, pe ton conciliant:

— Îmi pare rău că nu ți-am spus despre ea, dar acolo nu-i nimic ce să nu vreau să vezi.

Stephanie îl privește neîncrezătoare.

— Pe bune? Și atunci de ce-ai ascuns cheia?

— Dacă-ți aduci aminte, am dulapurile alea de dinainte să te cunosc. Cheia e acolo de ani întregi.

— De ce nu mi-ai spus că Lindsey era însărcinată în trei luni când v-ați căsătorit? îl întreabă ea abrupt.

Patrick se uită la ea ca și cum ar fi complet surprins.

— Ce importanță are?

Pune întrebarea fără urmă de vinovăție, ca și cum nu și-ar da seama. Lui Stephanie nu-i vine să creadă o asemenea dovadă de prostie.

— E cât se poate de important, exclamă ea. Pare că te-ai căsătorit cu ea pentru că a trebuit, nu pentru că ai vrut. Așa a fost?

— Haide, Stephanie, e caraghios. Cum poți să spui așa ceva? Oamenii nu se mai căsătoresc din cauza unei sarcini neplanificate.

Pare să creadă ce spune. Stephanie e uluită.

— Ba sigur că da!

— Ba nu! Pentru numele lui Dumnezeu! Ne iubeam, ea a rămas însărcinată și am așteptat până în august să ne căsătorim, în principal pentru că n-am avut timp până atunci. Nu ne era rușine.

Apoi adaugă, în mod vădit iritat:

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred că ești așa de modă veche.

Stephanie ridică din sprâncene.

— Nu sunt de modă veche.

— Cu siguranță că așa pare.

Stephanie se înfurie dintr-odată. Sigur că Patrick nu e vinovat de moartea soției lui. Dar… cineva în situația lor nu ar fi fost îngrijorat de aparențe?

— Lumea o să creadă că te-ai căsătorit cu Lindsey din cauza sarcinii, pentru că aveai sentimentul că așa trebuie să faci, nu pentru că o iubeai.

— Nu-i adevărat, spune Patrick încăpățânat.

— N-are importanță dacă e adevărat, ripostează Stephanie, pe ton tot mai ridicat. Pentru numele lui Dumnezeu, poți să te gândești doar cum pare asta? Erica știe?

— Nu, nu cred. N-am făcut reclamă. Când ne-am mutat în Creemore, la începutul lui septembrie, eram deja căsătoriți. Nu ne-a întrebat nimeni când a fost nunta.

Acum pare și el furios.

— Și dacă Erica găsește certificatul de căsătorie?

— Fir-ar al naibii, Stephanie, femeia asta nu spune decât minciuni!

— Nu-s toate minciuni, nu-i așa? ripostează ea, înainte să se poată controla. Te-ai culcat cu ea, ai lăsat-o însărcinată.

Patrick inspiră de câteva ori înainte să răspundă, cu nările fremătând.

— Da, m-am culcat cu ea. Dar nu sunt un ucigaș, spune el, coborând glasul și uitându-se la ea aproape cu răceală. Poate că ar trebui să te întreb ce crezi tu.

Stephanie coboară privirea și evită întrebarea. Trebuie să-i spună.

— Erica a fost aici astăzi.

Capitolul 25

Erica stă pe canapea, ciugulind din cutiile cu mâncare thailandeză comandată, aflate pe măsuța de cafea și gândindu-se la discuția avută mai devreme cu Stephanie. Erica e iritată. Stephanie nu o să plătească. Patrick ar fi plătit, dar ea, nu. Or, ea e cea cu banii. Dumnezeule, Erica urăște oamenii încăpățânați, care nu-și cunosc interesul.

Își aduce aminte că Stephanie i-a spus că Patrick i-a văzut geanta în apartamentul ei. Se apleacă și trage pe canapea geanta neagră. O să scape de ea. O s-o arunce în râu.

Povestea asta o să dureze puțin mai mult decât se așteptase și o să necesite un pic de gândire creativă. Între timp, Niall are potențial, iar ea are postul cu jumătate de normă de la spital ca să se întrețină. Îi place să lucreze în spitale, pentru că în spitale sunt doctori. Și doctorii au bani. Și, după experiența ei, au egouri mari, lucrează peste program și sunt predispuși la aventuri. Uneori au chiar și probleme cu drogurile.

Lumea e plină de oportunități dacă ții ochii deschiși, își spune Erica.

*

Patrick este în mod evident șocat când aude că Stephanie s-a văzut cu Erica. Pentru o clipă, rămâne complet nemișcat.

— Poftim?

— Era aici, mă aștepta când m-am întors din parc, spune Stephanie.

Nu-i zice și că Erica era în casă. Că probabil iar a lăsat din greșeală ușa descuiată.

— Am stat de vorbă pe verandă.

— Și-mi spui abia acum? izbucnește el. De ce n-ai sunat la poliție?

— Tu n-ai vrut să mergem la poliție, ții minte? ripostează ea aprins. Ai vrut să așteptăm și să vedem dacă nu pleacă pur și simplu.

Patrick își trece agitat mâna prin păr.

— Ce-a vrut?

— Bani, bineînțeles. I-am explicat clar că nu-i dăm niciun ban. Și voia să discute cu mine.

Patrick întoarce o privire îngrijorată spre ea.

— Iisuse, Stephanie! N-ar fi trebuit să faci așa ceva. E periculoasă. Prefăcută. Ce ți-a spus?

— A zis că erați îndrăgostiți. Că n-ați fost împreună doar de câteva ori, ci mult timp.

De pe canapea, ridică privirea spre Patrick, care stă în picioare în fața ei, atentă să-i vadă reacția la ce urmează să spună.

— A zis că te duceai în pauza de prânz la ea acasă și făceați dragoste și după aia mâncai în patul ei pachetul pregătit de soția ta.

După panica pe care i-o citește în ochi, știe că a atins un punct sensibil. Nu se așteptase.

— E adevărat? îl întreabă gâfâind.

Patrick clatină din cap. S-a albit la față și, când răspunde, glasul îi este încordat.

— S-a întâmplat o dată, jur. În afară de asta, m-am mai culcat o singură dată cu ea și a fost înainte de asta și eram beți. Am terminat după aceea, spune și apoi adaugă disperat: N-a fost nimic, Stephanie. Mi-am dat seama ce prost sunt. N-a însemnat nimic pentru mine, absolut nimic.

Stephanie îi aruncă o privire rece, mai puțin sigură acum.

— Erica n-o să ajungă nicăieri cu povestea asta, îți promit!

Stephanie se uită la el, complet extenuată. Cum poate să nu-și dea seama cu ce au de-a face? Cum poate să-i promită așa ceva? Cum poate măcar să pronunțe cuvintele? Poate din cauză că știe că e nevinovat. Dar nici chiar asta nu e o garanție. Tot timpul sunt condamnați pentru crimă oameni nevinovați. Simte că-i cade fața.

— Cum poți să promiți că o să fie totul bine? Cum poți să promiți ceva? îl întreabă pe un ton plângăreț.

— Ce-ți veni, Stephanie? Nu mă crezi?

— Sigur că te cred, dar…

— Dar ce?

— Dacă Erica se duce la poliție… s-ar putea s-o creadă.

•

Patrick se preface că doarme, dar e cât se poate de treaz, doar ține ochii închiși. Stephanie le-a adormit în cele din urmă pe gemene și a venit de câteva minute în pat. Stă cu spatele la ea, dar își dă seama, după respirație, că Stephanie a adormit imediat. A așteptat, sperând că în seara asta Stephanie o să adoarmă repede.

Se dă jos din pat fără să facă niciun zgomot, cu grijă să nu o trezească. Își trage pe el blugii și un tricou și se strecoară în tăcere din cameră. Dacă a adormit, Stephanie nu o să se clintească până când nu încep să plângă gemenele, pe la 6:00. Până atunci, o să se întoarcă și el. Cu puțin noroc, Stephanie nici nu o să bage de seamă că a fost plecat. Și, dacă totuși își dă seama, o să-i spună că nu a putut să doarmă și a ieșit să se plimbe cu mașina ca să-și limpezească gândurile.

Își ia portofelul și cheile și iese în tăcere din casă, încuind cu grijă ușa în urma lui. Se urcă în mașină, dă cu spatele pe alee și nu aprinde farurile până nu ajunge în capătul străzii. O ia pe autostrada spre Newburgh.

•

Pe Erica o trezește țârâitul strident al soneriei. Ridică puțin capul și se uită la ceasul cu radio – e ora 2:54. Soneria se aude din nou, insistent.

Dă pătura la o parte și se duce la ușă cu picioarele goale. Vorbește la interfon:

— Cine e?

— Eu sunt. Vreau să vorbim.

Recunoaște vocea lui Patrick. Inima începe să-i bată mai repede.

— Bine. Intră!

Se întreabă în trecere dacă ar trebui să-i fie frică de el. Îi e, puțin, dar crede că în sfârșit e dispus să discute afaceri. S-ar putea să fie bine pentru amândoi – poate că începe și el să înțeleagă.

Tocmai își trage pe ea halatul când îl aude bătând în ușă. Își leagă cordonul, apoi deschide ușa.

Patrick o privește o clipă înainte să treacă pe lângă ea și să intre în apartament. Erica închide ușa, încercând să-și dea seama în ce dispoziție e el. Patrick se întoarce către ea.

— Ce te-aduce aici în toiul nopții? îl întreabă.

— Trebuie să stai dracului departe de nevastă-mea! spune el cu glas amenințător.

Nu e chiar ce spera ea. Spera că Patrick o să-și dea seama că moartea actualei lui neveste este în interesul amândurora. Indiferent dacă asta ar alege el sau nu. În schimb, el o protejează.

— De ce-aș face asta? întreabă ea, pe un ton la fel de ostil. Merită să știe adevărul… să știe de ce ești capabil.

— Lasă tâmpeniile! tună el.

Apoi vine mai aproape de ea și coboară tonul, spunând cu răutate:

— M-am săturat de toată povestea asta… și m-am săturat și de tine.

Erica nu dă înapoi; își apropie fața și mai mult de a lui.

— Să nu încerci să-mi spui mie că n-aveai de gând nimic cu ea înainte să apar eu. Te-ai căsătorit cu o femeie despre care știai că o să moștenească o avere. Și acum a moștenit-o. Și hai să nu uităm de asigurarea de viață.

Îi zâmbește cu răceală.

— Dacă n-aș fi apărut, cum s-ar fi terminat povestea asta?

Erica vede furia din ochii lui.

— Am atins un punct sensibil, nu? Ți-am distrus planurile?

— Javră nenorocită și mincinoasă, spune el clocotind de furie. Ești așa de scufundată în fanteziile tale, că ai ajuns să le și crezi!

— În caz că n-ai observat, te-am prins la înghesuială, îi răspunde ea. Dacă zgârcita de nevastă-ta moare acum, înainte să mă duc la poliție în Colorado, n-o să bănuiască nimeni nimic dacă faci lucrurile cum trebuie. O să scapi de ea și poți să împarți banii cu mine… are o grămadă.

Patrick se uită urât la ea, incapabil să mai articuleze ceva de furie. Erica urmează calm:

— Alternativă e să fii anchetat pentru uciderea primei tale soții. După ce se întâmplă asta, indiferent de rezultat, n-o să mai poți niciodată să scapi de Stephanie, nu-i așa? N-ai mai îndrăzni.

Așteaptă o clipă și adaugă cu cruzime:

— Și poate că divorțează de tine și-și ia și banii cu ea.

— Javră egoistă, amorală și lacomă, mârâie Patrick.

Părerea lui nu o deranjează absolut deloc.

— Deci ce o să faci? întreabă Erica.

Patrick se uită la ea, cu fața aproape de a ei. Erica vede cum îi pulsează de încordare o venă pe tâmplă. Așteaptă să-i răspundă.

— Pleci de la premisa că sunt ucigaș, spune el, în disperare de cauză.

— Nu ești?

Capitolul 26

Joi dimineață, Hanna se hotărăște să o invite pe Stephanie să vină cu gemenele să se joace cu Teddy. E tot mai îngrijorată pentru vecina ei. Stephanie e în mod vădit extenuată, iar Hanna își dă seama că îi e tot mai greu să facă față. Cui nu i-ar fi, cu gemene cu colici și fără o mamă care să dea o mână de ajutor? Hanna îi e mai recunoscătoare decât și-ar fi imaginat vreodată mamei ei, care stă aproape, iar Teddy e un copil cuminte.

Se îngrijorase zilele trecute, când găsise ușa lui Stephanie larg deschisă și o văzuse în asemenea hal. Cartierul lor e drăguț, dar asta nu înseamnă că nu o să fii jefuit dacă lași ușa deschisă. Cu avântul pe care l-au luat cumpărăturile online, avusese loc un val de furturi de colete lăsate pe treptele caselor și probabil că erau prin zonă mulți care profitau.

Pe Hanna o mai sâcâia ceva. Cu câteva zile înainte, o văzuse pe Stephanie discutând pe verandă cu femeia care venise să vadă casa de vânzare de pe strada lor. Hanna își amintea discuția amicală cu ea, când venise prima dată să prospecteze cartierul. Însă de unde stătea Hanna – privind pe fereastra sufrageriei, în timp ce-l plimba pe Teddy să eructeze –, nu părea că și Stephanie ar fi avut o conversație amicală cu ea.

Hanna nu-i băgăcioasă; nu-i place să se amestece în viața nimănui. Și a descoperit că Stephanie e o persoană discretă, care nu se grăbește să dezvăluie informații personale, așa că nu e sigură că ar trebui să aducă vorba despre asta. Însă dacă femeia aia se gândește să cumpere casa…

Ridică receptorul și, în scurt timp, cele două femei și cei trei copii sunt instalați confortabil în sufrageria ei. Hanna bagă de seamă că Stephanie arată mai rău decât ultima dată când a văzut-o.

— Nu mă înțelege greșit, dar arăți groaznic, îi spune compătimitor.

— Și mă simt și mai mizerabil decât arăt, recunoaște Stephanie.

Hanna îi oferă o cană de cafea și o întreabă:

— Cine era femeia cu care stăteai de vorbă pe verandă zilele trecute?

Stephanie își ferește privirea, luând cana de cafea. Soarbe din ea și spune:

— O colegă de școală de-ale lui Patrick.

— Ah!

Hanna cântărește informația, după care adaugă:

— Mai e interesată să cumpere casa?

— Ce casă?

— Cea care e de vânzare lângă tine. Am vorbit cu ea la începutul săptămânii și tocmai fusese s-o vadă.

— A, nu, nu cred, răspunde Stephanie și schimbă subiectul.

E ceva care nu se leagă aici, își spune Hanna.

•

Nancy încearcă să afle tot ce poate despre E. Voss. Făcuse toate lucrurile uzuale – căutase pe Google și pe Facebook –, dar nu găsise nimic util. Urmărea și aplicația Tesla. Îl văzuse pe soțul ei mergând cu mașina spre Newburgh când ar fi trebuit să lucreze duminică după-masă, dar ea fusese blocată la o petrecere pentru ziua de naștere a unuia dintre micii prieteni ai lui Henry. Luase obiceiul să-l urmărească pe soțul ei de câte ori putea – în definitiv, Niall se putea întâlni cu femeia asta oriunde –, dar cu o oarecare întârziere. Când vedea unde se duce și parchează, se ducea și ea, uneori cu Henry în mașină. Până acum, fuseseră doar șantiere reale.

Însă joi după-amiază vede punctulețul albastru în mișcare, îndreptându-se către Newburgh. O cuprinde furia. Față de el, dar și față de ea, că nu-l înfruntă. Acasă amândoi se poartă în continuare ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic. El se preface că

nu are o aventură, iar ea se preface că nu știe de ea. Ar putea câștiga amândoi Oscarul.

Nancy stabilește cu mama ei să se ducă să-l ia pe Henry de la grădiniță și să-l țină până se întoarce ea. Apoi pornește pe autostradă, fierbând de furie. Când ajunge la destinație, parchează din nou pe cealaltă parte a străzii și zărește Tesla soțului ei în parcare. Îi vine să dea cu barosul în ea. Dar rămâne în mașină și așteaptă, cu ochii pe ușa din față a clădirii. În cele din urmă, Niall iese singur, îl așteaptă să urce în mașină și să plece. Trage adânc aer în piept și se dă jos, intră în clădire și apasă pe soneria de la apartamentul 107. Vrea să o vadă cu ochii ei pe spărgătoarea asta de căsnicii.

Când aude vocea unei femei la interfon, se trezește dintr-odată că nu știe ce să spună. Dacă refuză să o lase să intre? Chiar atunci, iese din holul blocului un bărbat, iar Nancy se strecoară pe lângă el și intră, fără să mai vorbească la interfon.

Merge pe hol până găsește apartamentul 107. Rămâne o clipă agitată în fața ușii. Oare femeia cu care se culcă soțul ei o să răspundă la ușă sau o să se uite pe vizor și o să-și dea seama cine a venit – soția furioasă? Își adună puterile și bate.

Ușa se deschide.

— Da?

Nancy o fixează cu privirea. Nu-i așa de tânără cum se aștepta, dar cu siguranță e frumoasă. Blondă, în timp ce Nancy e brunetă. Și Anne O'Dowd era tot blondă. Nancy e surprinsă de predilecția bruscă a soțului ei pentru blonde. În timp ce se uită la femeia suplă și bine făcută, îmbrăcată în colanți negri și un tricou strâmt, simte, în egală măsură, gelozie, nesiguranță și furie.

— Ce dorești? întreabă femeia.

— Vreau să vorbesc cu tine, spune Nancy hotărât. Pot să intru?

Cealaltă femeie îi aruncă o privire năucită.

— Cine ești?

Nancy se uită în spatele femeii, spre apartamentul aproape nemobilat și forțează intrarea.

— Scuză-mă… cine ești?

Nancy vede o măsuță plină cu plicuri. Vede numele *Erica Voss* pe unul dintre ele și ridică privirea.

— Voiam să te cunosc, Erica. Te culci cu soțul meu – tocmai l-am văzut plecând – și o să încetezi să mai faci asta.

— A, spune Erica și zâmbește. Tu ești nevasta neglijată… mă gândeam eu. L-ai urmărit, nu-i așa? Ce jalnic! Și crezi că poți să vii aici și să-mi spui mie ce să fac? Ce… plină de încredere ești!

Nancy își dă seama că Ericăi i se pare că încrederea ei în sine nu ar fi justificată.

— Consideră că e vorba de o vizită de curtoazie, spune Nancy pe un ton dur. O să-i spun soțului meu că știu totul despre tine și o să rupă imediat relația.

— Ce te face să fii așa de sigură? întreabă Erica, încrucișându-și brațele sub sânii perfecți.

Dintr-odată, Nancy nu mai e așa de sigură. Femeia asta nu e ca Anne O'Dowd. Nu e o gâsculiță.

— Stai la distanță de el! o avertizează.

— Sau ce? Ce-o să-mi faci? întreabă Erica uitându-se la ea și arcuind o sprânceană. E băiat mare și poate să hotărască singur.

Nancy îi aruncă o privire disprețuitoare și se întoarce cu spatele, îndreptându-se către ușă.

— O să vezi că am dreptate.

— Să conduci cu grijă, strigă Erica în urma ei.

•

Niall rămâne până târziu la birou, ca să recupereze orele libere de după-masă, când a fost la Erica. Știe că soția lui nu o să se bucure, dar nici nu se plânge prea mult când el rămâne să lucreze seara. Știe că muncește din greu și e mândră de

succesul lui. Au un stil de viață bun. Asta e prețul: orele lucrate peste program.

Când ajunge acasă, parchează pe alee și intră în casă. Nancy nu-l întâmpină la ușă ca de obicei. Poate că e în bucătărie, își zice el. Probabil că i-a ținut mâncarea caldă; totdeauna face așa. Își dă seama că e lihnit. Însă casa e neobișnuit de tăcută. Când trece prin camere mergând către bucătărie, strigă:

— Nancy, am ajuns!

Se oprește brusc când o vede stând în liniște pe canapeaua din sufragerie.

— Bună, spune el.

Însă ea îl privește într-un fel care-i face stomacul să se strângă. Are o expresie îndârjită – plină de reproșuri, furioasă, rănită –, iar el își dă seama că știe. A aflat despre Erica, sigur așa e. Dintr-odată, *el* e furios. L-a urmărit? Chiar nu poate avea niciun pic de libertate? Însă sentimentele acestea dispar într-o clipă, o izbucnire trecătoare de copilandru, apoi îl lovește realitatea. A fost un tâmpit. O s-o piardă… Simte că îi cade fața. Încă nu a vorbit niciunul dintre ei. În cele din urmă, o întreabă încet:

— Unde-i Henry?

Nu vrea să audă și băiatul ce urmează.

— E la mama, îi răspunde Nancy. Rămâne acolo în seara asta.

O să-i ceară să plece. Niall simte că-l cuprinde amețeala, nevenindu-i să creadă. Cum a putut să fie așa de prost? Îi promisese. Și își încălcase promisiunea. Nu o să-i mai acorde o a doua șansă. A făcut-o deja, iar el a dat-o în bară.

— Nancy… începe el, cu glas șovăitor.

Nancy așteaptă să-i spună el, dar el nu poate.

— Cum ai putut? șuieră ea. Cum ai putut, după tot ce s-a întâmplat data trecută?

Niall intră încet în cameră, de parcă s-ar apropia de propria înmormântare și se lasă greoi în fotoliul aflat în fața ei.

— Nu știu, îi răspunde. Îmi pare foarte rău. Nancy, te iubesc. Doar pe tine te iubesc. Nu te-am iubit decât pe tine.

Se uită la ea, amărât și rugător.

— Asta ai zis și data trecută, îi spune ea furioasă.

— Știu. Dar e adevărat.

— Am fost la ea azi.

Lui Niall i se face rău. Nu a vrut niciodată să se întâmple așa ceva. Pentru el a fost ceva nesemnificativ, doar un pic de distracție. Nu avusese de gând să-i facă rău. Nu vrea să piardă totul.

— E foarte atrăgătoare, spune Nancy pornită.

O, Doamne, nu din nou!

— Nancy, te rog. Știi cât de atrăgătoare ești tu. Adică uită-te la tine! Nu despre asta e vorba.

— A, nu? întreabă Nancy, după care așteaptă puțin și reia: Și atunci de ce o faci? De ce te culci cu alte femei? De ce nu-ți sunt eu de-ajuns?

Niall aproape că-și dorește să o vadă țipând și aruncând lucruri, dar Nancy e atât de furioasă și așa de rece, încât e sigur că s-a hotărât deja să-l dea afară. Nu poate să explice. A încercat, la terapia de cuplu, dar nu a reușit.

Vrea să-i explice acum, însă nu-și găsește cuvintele.

— Mi-a ajuns, Niall. Cred că trebuie să pleci.

— Nu!

Se aude ca un protest gâtuit.

— Nu, Nancy, te rog. Te rog, mai dă-mi o șansă!

— Poți să te muți în apartamentul ăla mic și ieftin din Newburgh, cu ea. Sunt sigură că o să fiți amândoi foarte fericiți. Sau nu. Nu-mi pasă.

Niall sare din fotoliu și se lasă în genunchi în fața ei, clătinând din cap.

— N-o vreau. Nu înseamnă nimic. Vreau să fiu aici, cu tine. Te iubesc, Nancy. Vreau să fiu aici, cu tine și cu Henry. Te rog, nu-mi cere să plec. N-o să mă mai văd niciodată cu ea. Jur!

Apoi Nancy începe să plângă și plânge și el. După aceea, rămân multă vreme tăcuți. Se lasă întunericul.

În cele din urmă, Nancy spune:

— Vreau s-o suni acum și să-i spui că n-o să vă mai vedeți niciodată.

— Sigur, bineînțeles, răspunde el nerăbdător.

Își scoate telefonul din buzunar și o sună pe Erica. Inima îi bate nebunește. Ține telefonul la ureche.

— Alo? răspunde Erica.

— Erica. Sunt Niall. Îmi pare rău, dar n-o să ne mai vedem.

— Ți-e frică de nevastă-ta, nu? întreabă ea, pe ton caustic.

— O iubesc.

— Sigur că da.

Niall întrerupe convorbirea. Își dă seama că soția lui a auzit tot. Se uită șovăitor la ea.

— Și acum? o întreabă.

— O să mă gândesc, răspunde Nancy.

Se ridică și adaugă:

— Poți să dormi în camera de oaspeți deocamdată… până mă hotărăsc ce o să fac.

Iese din cameră, lăsându-l pe Niall cu capul sprijinit în mâini.

•

Ericăi îi vine să arunce cu telefonul de perete. Se oprește în ultimul moment. Tocmai a fost umilită.

Nu se așteptase la asta, până în momentul în care a apărut nevasta lui Niall la ușa ei, azi după-amiază. Bineînțeles că știa că Niall nu voia să-și distrugă familia. Nu se așteptase însă să afle nevasta lui, cel puțin nu așa de repede. Cum de s-a lăsat prins? Cum de a permis să fie urmărit? Cât de tâmpit poate fi un bărbat? Oare idiotul *voia* să fie prins?

Acum nu mai poate scoate bani de la el ca să tacă. În ultima vreme, nimic nu merge cum se

așteaptă ea. Își spune că trebuie să aibă răbdare. Lucrurile astea durează. Însă răbdarea nu a fost niciodată punctul ei forte.

Capitolul 27

Patrick tot reia în gând ultima lui discuție cu Erica – discuția care a avut loc noaptea târziu, în apartamentul ei. În ultima vreme, uneori îi tremură mâinile. A observat și Stephanie. Îl tot întreabă dacă se simte bine, dacă îi ascunde ceva, dacă mai are vești de la Erica. Dar el nu mai are și nici ea. Nu e așa de prost să-și închipuie că Erica a renunțat pur și simplu și a plecat – nu mai crede asta.

Și Stephanie e o epavă. Are chipul tras și se târăște prin casă de parcă fiecare clipă e un efort. A văzut-o tresărind la orice zgomot neașteptat, chiar și ceva nevinovat, cum ar fi corespondența care cade prin fanta ușii. I-a spus ce i-a povestit Hanna – că Erica vizitase casa de vânzare de pe strada lor. Chestia asta a secătuit-o. I-a secătuit pe amândoi, iar el nu înțelege ce intenții are Erica, dar amândoi știu că nu o poate interesa cu adevărat casa… sau s-ar putea să o intereseze?

Sunt amândoi pe cale să-și cam piardă mințile. Patrick își dă seama că nu prea au mai ieșit din oraș de când s-au născut gemenele. Înainte să rămână Stephanie însărcinată, mergeau pe munte în weekend și plecau frecvent cu bicicletele. După aceea, când Stephanie era gravidă, discutaseră să pună scăunele pentru copii pe biciclete și să meargă prin Catskills, ca și cum nașterea copiilor nu ar fi fost decât un obstacol minor. Habar nu avuseseră cât de profund urma să li se schimbe viețile. Ideea de a merge cu gemenele în scăunele pentru copii era nerealistă. Nu-și dăduseră seama cum o să fie să aibă gemene și nu se așteptaseră la colici, care-i dărâmaseră pe amândoi. Acum nu-și doreau decât să apuce să doarmă.

— Stephanie, spune Patrick la micul dejun sâmbătă dimineață. Ce-ar fi să ne facem bagajele pentru un picnic și să ieșim din oraș, așa cum

făceam înainte? O să fie o zi superbă. Putem măcar să luăm aer curat și să mai schimbăm peisajul.

Stephanie înclină capul spre el, gândindu-se. Patrick își dă seama că în ea se dă o luptă: sună minunat, dar probabil că se gândește la toată munca necesară – să organizeze picnicul, să facă de mâncare – și la somnul de după-amiază pierdut, pentru că gemenele o să doarmă în mașină pe drumul spre casă.

— Fac eu tot ce e de făcut, o ademenește el. Mă duc la băcănie și iau totul gata preparat.

Îi zâmbește lui Stephanie.

— Salată de cartofi. Sandviciurile alea italienești care-ți plac ție. Sucul acidulat de lămâie și niște fursecuri. Mergem cu mașina până în locul ăla de pe munte unde mergeam pe vremuri… unde ne sărutam.

Îi zâmbește și primește în schimb un zâmbet scurt și ostenit.

— Putem să ne destindem un pic. Și tu poți să dormi în mașină la întoarcere.

Stephanie se luminează puțin la față și seamănă cu ea mai mult decât în orice moment de după ce se strecurase Erica în viața lor, își spune el.

— Sună tentant, recunoaște ea. În regulă. Pregătesc bagajul pentru gemene cât te duci tu la băcănie.

— Minunat!

O sărută pe buze și-și ia cheile de la mașină, fredonând în timp ce iese din casă.

•

Stephanie se sprijină de spătarul scaunului din dreapta, ademenită de senzația de tihnă, în timp ce se îndepărtează de râu și încep să urce pe drumul spre Catskills. Cu pădurea tot mai deasă în jur, simte cum o cuprinde o liniște familiară. Soarele e superb. Gemenele gânguresc fericite pe bancheta din spate, iar Patrick, care conduce lângă ea, o privește și zâmbește. Întinde mâna dreaptă și o pune peste mâna ei. Într-o izbucnire neașteptată de

bucurie, Stephanie își aduce aminte cât de fericiți sunt… până când năvălesc amintirile despre lucrurile cu care au de-a face. Lumină și întuneric. Poți avea una fără cealaltă? Uitându-se la profilul lui Patrick, în lumina care inundă mașina și cu gânguritul gemenelor în spate, știe ce e fericirea. Cu un fior de spaimă, știe și că peste viețile lor a fost aruncată o umbră întunecată, își întoarce privirea de la Patrick și se uită pe fereastră. Privește peisajele trecând pe lângă ei, uitându-se cu atenție în pădure și gândindu-se la basmele pe care abia așteaptă să li le citească gemenelor, cele pe care le iubea așa de tare în copilărie – *Scufița Roșie, Hänsel și Gretel, Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici.*

— Aproape am ajuns, spune Patrick, ieșind de pe autostradă și intrând pe un drum desfundat, care duce spre locul izolat pe care-l descoperiseră acum câțiva ani și pe care-l considerau al lor.

Nu mai fuseseră acolo de când se născuseră gemenele, se gândește Stephanie. Patrick trage pe dreapta și oprește motorul. Sunt singuri aici; e așa de liniște, că se aude ticăitul motorului care se răcește. Coboară din mașină. Patrick se apropie de ea și rămân alături privind în jos. De aici, priveliștea e magnifică. Apoi Stephanie se întoarce și începe să întindă păturile pe iarbă, în timp ce Patrick scoate din mașină scaunele fetițelor.

Curând, ține fiecare câte o fetiță în brațe și savurează mâncarea, trăgând în piept aerul curat. Aici, problemele lor par îndepărtate, își zice Stephanie în timp ce mușcă din sandvici și îi zâmbește lui Jackie, care se întinde să o prindă de păr. Sunt departe de toate. Măcar dacă ar putea rămâne aici, unde nu-i poate găsi Erica! – fantazează ea.

— Vrei să mergem să ne plimbăm prin pădure? întreabă Patrick după ce termină de mâncat. Am luat și hamurile pentru copii cu noi.

Stephanie, somnoroasă după masă, se gândește și apoi clatină din cap.

— Prefer să rămân aici.

— Cum vrei tu, acceptă Patrick. Asta-i ziua ta.

Se apleacă și o sărută pe gură, iar ea îi răspunde, înfometată, așa cum făcea înainte.

•

După câteva ore de leneveală și de fericire, își strâng lucrurile și încep să-și facă planuri să se întoarcă acasă. Stephanie observă că dispoziția lui Patrick s-a înnegurat. Pare că e retras, încordat. Probabil că se gândește la ce îi așteaptă. Mica evadare s-a încheiat. În timp ce încarcă mașina, Stephanie își închipuie că sunt amândoi preocupați de același lucru. Când o să mai primească vești de la Erica? Ce o să se întâmple mai departe? Îl cântărește din ochi în timp ce asigură fetițele pe bancheta din spate.

— Pari foarte obosit, îi spune. Poate că ar trebui să conduc eu.

Patrick clatină din cap.

— Nu, sunt bine. Conduc eu.

— Tu ai condus la urcare. Conduc eu spre casă.

Patrick o privește peste acoperișul mașinii.

— Nu, serios, sunt în regulă. Ar trebui să tragi un pui de somn pe drum.

Însă Stephanie nu acceptă un refuz. Ocolește botul mașinii și vine pe partea șoferului.

— Conduc eu. Uite, tremuri tot. Îți vine sau nu să crezi, ești într-o formă mai proastă decât mine.

Capitolul 28

A trecut o săptămână de când a venit Patrick acasă la ea, în toiul nopții. Erica își dă seama că devine tot mai nerăbdătoare. Nu se întâmplă nimic. Mai precis… nu i s-a întâmplat nimic lui *Stephanie,* iar ei nu-i place să piardă vremea. Intră într-o librărie particulară din centrul Aylesfordului. E un loc fermecător, însă Erica nu a venit aici ca să se lase fermecată. Știe ce vrea. Ochește rafturile pentru copii și se duce spre ele.

A venit momentul să cumpere un cadou pentru gemene. Și-a petrecut așa de mult timp gândindu-se la ele, că acum are senzația că aproape că face parte din mica lor familie. Cercetează rafturile, căutând ceva anume, ceva de care își aduce aminte din copilărie. S-ar putea să fie chiar povestea ei preferată. O clipă, e îngrijorată că nu o să găsească – și că o să trebuiască să comande online de pe undeva, dar chiar vrea să le-o dea gemenelor azi. Patrick are nevoie de un brânci.

A, aici era. Recunoaște cărticica și o ia din raft. Găsește un scaun, se așază și o citește până la capăt. E exact cum și-o amintea și, fără să vrea, *este* fermecată de ea și se trezește zâmbind în timp ce citește, bucurându-se de cuvintele familiare, de ilustrații, de morala poveștii. E perfectă.

•

Patrick îl vede primul – pachetul micuț, ambalat în hârtie pentru cadouri, cu o fundă, așezat lângă ușa lor din față.

Se întorc de la o plimbare de seară cu gemenele prin cartier. O simte pe Stephanie venind din spate. Vede și ea pachetul, învelit în hârtie galben-deschis cu mielușei și scoate un strigăt de încântare.

— Un cadou!

Lui Stephanie i-au plăcut dintotdeauna cadourile – să le aleagă, să le împacheteze și să le primească. Patrick își dă seama tresărind că nu i-a mai făcut

niciun cadou în ultima vreme, nici măcar flori nu i-a mai adus. Trebuie să se revanșeze. O să-i ia curând ceva.

Stephanie urcă treptele verandei și vine lângă el, aplecându-se să ridice pachetul, în timp ce Patrick descuie ușa.

— Hai să ducem copiii înăuntru și să vedem de la cine e, spune ea.

Intră și așază fetele în sufragerie.

— Are un bilețel, observă Stephanie. Pentru Jackie și Emma. Mă întreb de la cine o fi, adaugă ea, așezându-se pe canapea și despăturind biletul.

Poate că e de la cineva de la serviciu, care-i trimite cu întârziere un cadou.

Patrick e pe punctul să se așeze și el, când Stephanie azvârle cadoul de parcă ar fi curentat-o. Încă mai ține biletul în mână, uitându-se dezgustată la el. Patrick are o presimțire cumplită.

— Ce-i?

Stephanie îi întinde biletul… el vede cum soției lui îi tremură mâna.

— E de la Erica.

Îi pronunță numele cu repulsie.

Patrick îi ia biletul din mână și îl privește îngrijorat. Pe el scrie „Un mic dar pentru voi și gemene. Erica”.

Îl năpădește o senzație de groază. Se uită la pachetul pe care l-a aruncat Stephanie pe podea. E mic și plat, ca o carte.

— Nu-l deschide! spune Stephanie.

Patrick ezită. Nici el nu vrea să-l deschidă. Erica e nebună și încearcă să se joace cu ei. Dar, în același timp, trebuie să știe ce e. Se duce până la pachet, se apleacă și-l ridică, în timp ce Stephanie se face mică pe canapea. Îi aruncă o privire, cerându-i parcă permisiunea. Stephanie nu spune nimic, așa că Patrick rupe hârtia. Răsuflă ușurat. Se întoarce spre Stephanie și spune:

— E doar o carte. O carte cu poze.

Se întoarce și se așază pe canapea lângă ea, citind cu voce tare titlul.

— *Găinușa roșie.*

Stephanie îi ia cartea din mână și se uită la ea.

— O știu. E un basm vechi. Găinușa roșie trebuie să se descurce singură.

Deschide la prima pagină și răsfoiesc împreună cartea, citind-o repede. E despre o găinușă roșie care găsește un bob de grâu, dar nu o ajută nimeni să planteze sămânța. Gâscă, pisica și porcul o refuză. Așa că găinușa roșie spune că o s-o planteze singură. Când vine vremea să recolteze grâul, nu o ajută nimeni. Atunci, le spune că o să se descurce singură. În cele din urmă, când vine vremea să mănânce pâinea pe care a făcut-o din grâu, toată lumea vrea câte un pic, dar ea spune că o s-o mănânce singură.

Stephanie a dat paginile până la sfârșit, ca și cum s-ar fi așteptat să mai fie ceva. Dar nu mai e nimic altceva. Se întoarce spre Patrick, cu o expresie sumbră.

— Încearcă să se joace cu noi, spune Patrick.

Însă el știe ce face Erica și-i dă fiori.

Erica îi trimite un mesaj și nu ar putea fi mai clar de-atât. *O s-o fac eu.*

•

În seara următoare, miercuri, Erica merge pe jos la serviciu, la spitalul Hillerest din Newburgh, unde lucrează ca secretară administrativă, trei zile pe săptămână. Chiar că ar fi trebuit să se întoarcă la școală, să-și găsească ceva care să merite. Dar nu a avut niciodată stare, nu a fost capabilă să se țină suficient de mult de ceva. Caută mereu o cale mai rapidă și mai ușoară să facă bani. E în tura de noapte și e deja întuneric. Spitalul nu e departe de casă și se bucură că e singură cu gândurile ei. Totdeauna are multe lucruri la care să se gândească.

Merge pe marginea drumului de acces care duce spre intrarea din spate a spitalului – nu există

trotuar – și îi zboară gândul spre alegerile pe care le-a făcut. Nu are un soț care s-o susțină. Și-a dat spre adopție singurul copil. Fusese o decizie de ordin practic, dar și una financiară și nu fusese greu de luat. Erica îi presase un pic pe cei doi, un cuplu nerăbdător, înstărit. Și apoi încă un pic. Totul s-a rezolvat foarte discret. S-au bucurat să o plătească.

Nu era pregătită să fie mamă. Cum ar fi putut, la doar 22 de ani, să crească singură un copil? Când, în realitate, nici măcar nu se gândise serios dacă vrea copii? Acum știe că nu vrea… nu e genul mămos. O surprinde un pic cât de puțin o interesează propriul copil.

Merge în pas vioi pe bucata de drum întunecată și pustie, cu capul în jos, cufundată în gânduri, cu căștile în urechi, ascultând muzica. Brusc, simte ceva, aude zgomotul unei accelerații în spate. Se întoarce să se uite și vede silueta întunecată și amenințătoare a unei mașini care se îndreaptă în viteză spre ea, cu farurile stinse.

Acționând din instinct, se aruncă în șanțul de pe marginea drumului, căzând pe o parte și rostogolindu-se, în timp ce aude mașina îndepărtându-se în viteză.

Rămâne întinsă în șanț, gâfâind, cu inima bătându-i nebunește. Se ridică încet în șezut, masându-și umărul. E zguduită, dar nu s-a rănit. *A fost cât pe ce.*

Poate că l-a presat prea tare pe Patrick, își zice ea, dintr-odată speriată. Iar el a ales. Și ea dat-o în bară al naibii de rău.

Capitolul 29

E târziu, iar Stephanie o ține în brațe pe Jackie, care e roșie la față, urlă și e plină de muci și lacrimi.

Are trupușorul fierbinte, chiar dacă nu are pe ea decât un scutec și un tricou subțire. Și Stephanie transpiră, pentru că a ținut-o multă vreme la piept. Vorbește cu fetița, legănând-o în timp ce o plimbă prin sufragerie, dar Jackie nu se liniștește. Dacă încearcă să le lase jos, fetițele plâng și mai tare și nici ea, nici Patrick nu suportă. Patrick o ține pe Emma în brațe și o plimbă pe hol și în bucătărie. Așa fac în fiecare noapte și îi extenuează. Nu pot nici măcar să vorbească unul cu altul din cauza gălăgiei, dar poate că asta nu-i rău. Stephanie nu vrea să stea de vorbă cu soțul ei acum.

E furioasă. Pe el, pe toată situația. E așa de obosită, că nu poate gândi limpede. În general, e o persoană foarte rațională, dar aproape că nu se mai recunoaște.

Nu crede că Patrick și-a ucis intenționat prima soție. Stephanie îl *cunoaște.* E o acuzație revoltătoare. Dacă o iubea într-adevăr pe Erica, așa cum spune ea, atunci de ce nu ar fi părăsit-o pur și simplu pe Lindsey, așa cum susține tot ea că ar fi vrut? Așa ar fi făcut oricine. Nu ar fi fost un motiv s-o omoare.

Numai că… urma să apară un copil, iar întreținerea unei familii pe care ai părăsit-o e foarte costisitoare. Și mai erau și banii ăia de asigurare.

Se învârte obosită prin sufragerie, cu gândurile gonindu-i prin cap, obositoare și ele. Erica e o șantajistă și o mincinoasă cu sânge rece. Însă e foarte convingătoare, foarte credibilă. Totuși, chiar dacă Erica, așa, cu toate minciunile ei, reușește să convingă poliția că aventura lor era serioasă, sigur nu-i suficient să dovedească faptul că Patrick și-a

ucis prima soție, nu? Însă apoi își aduce aminte de bani și simte cum o cuprinde un val de greață. Se lovește cu genunchiul de canapea și se clatină un pic. Iar după aceea își aduce aminte de avertismentul pe care i l-a băgat în cap Erica: *Dacă a făcut-o o dată, poate s-o facă din nou.* Închide ochii o clipă și rămâne nemișcată. Nu. Nu o s-o apuce pe calea asta. Erica nu face decât să încerce să o dea peste cap.

Stephanie își mușcă buza și refuză hotărât să-și lase mintea să o ia pe calea asta înșelătoare. Încearcă să revină la ceea ce știe sigur. Erica știe că nu o să-i dea bani. Cu siguranță nu o să scoată nimic de la ei dacă se duce la poliție. S-ar putea să se ducă oricum la poliție, doar ca să le facă în ciudă. Dacă se duce, toată povestea o să capete o viață proprie. Cu puțin noroc, o să se rezolve repede în Colorado și nu trebuie să afle nimeni de-aici.

Dar, dacă nu – dacă ajunge în presă, dacă nu reușește să doarmă puțin –, se teme că o să clacheze.

•

A doua zi dimineață, Erica merge cu mașina la aeroportul La Guardia, ca să ia avionul direct spre Denver.

S-a gândit la toată povestea în timpul turei de noapte. Apoi s-a dus acasă și și-a făcut bagajul ca să se ducă în Colorado. O să facă o vizită la poliția locală. E cea mai bună cale să se apere de Patrick.

Doarme cât durează zborul și, după ce aterizează, ridică mașina închiriată – o decapotabilă. Rămâne pe locul șoferului o clipă, gândindu-se la ce a fost, iar acum, la ce urmează.

Locuise cândva în Denver. Fiul ei e aici. Se mutase în centru – plecase din Creemore – după ce a murit Lindsey. Însă azi o să se întoarcă în Creemore, unde s-a petrecut totul. O să se ducă la șerif și o să-i spună totul. Chiar nu crezuse că o să fie nevoie. A apreciat greșit.

Însă începe să se gândească și la altă variantă. Când se închide o ușă, se deschide alta, își spune ea.

•

Stephanie se mișcă haotic toată dimineața, uitând ce făcea, lovindu-se de lucruri, dojenindu-se că nu le acordă suficientă atenție gemenelor. Stă în picioare în bucătărie, cu mintea încețoșată, știind că ar trebui să pregătească fetele ca să le pună în cărucior. Dar nu are suficientă energie ca să facă față la tot efortul imens necesar. Întinde mecanic mâna după încă o cană de cafea, dar cafeina nu ajută. Poate că ar trebui să renunțe cu totul la ea. Însă atunci cum dracu' s-ar descurca? Nu-i ușor să ai grijă de gemene toată ziua și cea mai mare parte a nopții.

Își ia cafeaua și laptopul în sufragerie. Cu un ochi la fete, pornește computerul și caută pe Google „privare de somn". Ce vede o tulbură. Pot fi efecte fizice – lipsă de coordonare și risc de accidente. Știe. Dar efectele psihologice sunt chiar mai îngrijorătoare. Neatenție. Da. Instabilitate emoțională, dispoziție schimbătoare. Da, dar e greu de spus dacă e din cauza lipsei de somn, ținând cont de situație. Pierderea perspectivei. Foarte posibil. Acțiuni impulsive, necaracteristice. Închipuiri, halucinații. O să i se întâmple toate astea, dacă nu reușește cât mai repede să le facă pe fete să aibă un program de somn?

Oare i se întâmplă deja? În cele mai negre momente, chiar și l-a închipuit pe Patrick îndesând zăpada mai adânc în toba de eșapament, rezemându-se în coada lopeții, întârziind, așteptând să-și facă treaba monoxidul de carbon, iar el să scape de familia lui nedorită… Scutură scurt din cap; apoi mai scutură o dată. Își spune să înceteze.

Nu știe dacă imaginația ei dezlănțuită e rezultatul lipsei de somn sau e o reacție firească la ceea ce află despre soțul ei. Când se simte trează și

lucidă știe foarte bine. Știe că Patrick nu ar face niciodată rău cuiva, cu atât mai puțin cuiva pe care-l iubește. Începe să nu mai aibă încredere în ea, în propriile gânduri. Nu e de mirare că începe să nu mai aibă încredere în el.

Și Patrick… și el este afectat de lipsa de somn și mai are și alte motive de stres. S-ar descurca amândoi mai bine dacă ar fi în apele lor și nu ar încerca să facă față acestui ciclu de colici și extenuare.

Dar Stephanie nu vede niciun semn că gemenele și-ar schimba rutina în viitorul apropiat.

Stă pe canapea, copleșită de oboseală și simte cum o apucă pe o cale periculoasă. Se holbează la modelul covorului și pare că nu-și poate desprinde privirea, nici să întoarcă capul. Gândurile îi zboară spre Erica și ce ar putea face ea acum. Dintr-odată, Stephanie se ridică, dărâmându-și cana de cafea care era pe podea, la picioarele ei, dar nu bagă în seamă lichidul vărsat și dă fuga la ușa din față, de unde se uită pe verandă, să vadă dacă nu cumva Erica e acolo. Dar veranda e pustie. Încuie ușa și se întoarce în sufragerie. Erica e inamicul, își spune ea, șarpele care a pătruns în viețile lor aproape perfecte, ca să le distrugă. Soțul ei nu e vinovat de ce îl acuză ea că ar fi făcut.

Se gândește să le pregătească fetelor căruciorul și să le scoată la plimbarea de dimineață. Dar dacă e acolo Erica? Patrick spune că e periculoasă, poate chiar psihopată. Patrick nu vrea ca ea să mai vorbească vreodată cu Erica.

Stephanie se așază pe canapea, aproape cataleptică, prea obosită și înspăimântată să iasă din casă, iar cafeaua se îmbibă în covor.

Capitolul 30

Erica pornește la drum cu mașina, face o oră de la aeroportul din Denver și până în Creemore. Ocolește orașul și în scurt timp îl lasă în urmă. Traseul o duce printre dealurile de la poalele munților din Denver; e un drum frumos, dar ea nu e deosebit de atrasă de peisaj. Drumul familiar se întinde în fața ei.

Când ajunge în oraș, se trezește făcând un ocol neplanificat spre locul unde s-au petrecut toate, pe strada rezidențială unde stătuseră Patrick și Lindsey. Parchează mașina închiriată peste drum de casa veche de cărămidă unde stătuseră ei, în apartamentul de la etajul al doilea. Coboară din mașină și privește cu atenție fereastra dinspre stradă de la etajul al doilea. Acolo era sufrageria lor. Erica încă și-o mai poate imagina perfect; cu mobilă ieftină, înghesuită cu tot felul de lucruri – unele noi, unele la mâna a doua – în așteptarea copilului. Se întoarce și se uită la mica fundătură unde era parcată mașina lor în ziua aceea, ziua în care a murit Lindsey. Acum e sfârșitul lui august și e greu să-ți imaginezi, în momentul ăsta, strada asta îngropată sub mai mult de un metru de zăpadă. Apoi închide ochii și, dintr-odată, reușește să vadă totul.

După câteva minute se urcă înapoi în mașină și pornește spre biroul șerifului din comitatul Grant. E o clădire masivă din beton și sticlă, retrasă de la stradă. Trage mașina în parcare și rămâne nemișcată o clipă, ca să se pregătească psihic. În cele din urmă, coboară din mașină, se îndreaptă cu pas grăbit spre ușa din față și intră. Se apropie de femeia în uniformă de la recepție.

— Pot să vă ajut? întreabă femeia.

— Aș vrea să vorbesc cu șeriful, vă rog.

— Pot să vă întreb despre ce e vorba?

— Despre un caz vechi, răspunde Erica. Am informații importante.

Cealaltă femeie o cercetează preț de o clipă.

— Așteptați aici, îi spune și pleacă de la birou.

Se întoarce în scurt timp.

— Veniți pe-aici, vă rog!

Merg pe un coridor luminat strălucitor, unde pașii lor fac zgomot. Ajung în dreptul unui birou cu ușa deschisă.

— Aici, spune femeia și pleacă.

De la birou se ridică un bărbat înalt, musculos, cu o uniformă închisă la culoare și se apropie de ea. Pare să fie abia trecut de 40 de ani, își spune ea.

— Sunt Lorne Bastedo, se prezintă șeriful, strângându-i mâna.

— Erica Voss, răspunde ea.

Șeriful îi oferă un scaun, după care se așază înapoi la birou.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am informații despre o crimă, spune Erica.

În timp ce vorbește, șeriful o ascultă cu atenție. Erica vede cum expresia de pe chipul lui devine mai serioasă. Până la urmă, după ce i-a spus totul – aventura, sarcina, privirea pe care i-a aruncat-o Patrick, prima de asigurare –, așteaptă să-i vadă reacția. Și-a spus bine povestea. Și are încredere că acțiunile ei de după aceea – faptul că a stat departe de Patrick, că a dat copilul spre adopție, că a venit acum – îl vor convinge că nu a avut nimic de-a face cu toată povestea. Doar conștiința o împinge să mărturisească acum.

— Este o acuzație gravă, spune gânditor șeriful, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

O cercetează o clipă.

— Cazul ăsta e de dinainte să vin eu aici, adaugă el în cele din urmă. Stați să aduc dosarul.

Iese din birou, iar Erica îl aude vorbind cu cineva pe coridor. Șeriful se întoarce și se așază și, curând după aceea, cineva îi lasă un dosar pe birou

și iese. Răsfoiește în tăcere dosarul care pare subțirel, în timp ce Erica privește. Știe și ea că nu e mare lucru în el.

— Se pare că nu s-a făcut o anchetă amplă, spune el, reluându-i gândurile.

Ridică privirea spre ea, meditativ.

— Lăsați-mă să mă ocup eu, adaugă.

•

După ce pleacă Erica, șeriful Bastedo se uită din nou la dosar. Observă numele coronerului, George Yancik. Yancik era coroner în comitatul Grant de aproape 20 de ani. Se părea că Yancik și fostul șerif, Michael Bewdly, fuseseră de acord rapid că era vorba doar de un accident tragic. La prima vedere, categoric asta părea să fi fost. Însă lui Bastedo i s-a trezit curiozitatea, femeia care tocmai a plecat i se păruse convingătoare. Vorbise clar și elocvent, iar ceea ce spusese părea adevărat.

Însă mai este și altceva în afară de ce spune ea? În mod cert păruse un accident la vremea aceea. Pe de altă parte… dacă *fusese* crimă, autorul scăpase basma curată. Crima perfectă. Dacă trebuia să scapi de nevasta și copilul tău nenăscut, asta era o cale simplă. Genial de-a dreptul.

Ridică receptorul și-l sună pe George Yancik. Când răspunde, Bastedo îl întreabă:

— Te superi dacă-ți fac o vizită?

— Sigur că nu, când?

— Acum, răspunde Bastedo. Vin imediat.

Închide telefonul, ia dosarul, iese și se urcă în camioneta negru cu alb, pe a cărei portieră e inscripționat cuvântul ȘERIF, după care străbate distanța nu prea mare până la biroul coronerului. Când ajunge, îl întâmpină Yancik și merg împreună în birou.

— Despre ce-i vorba? îl întreabă Yancik după ce se așază.

Bastedo pune dosarul subțire pe birou.

— Cazul ăsta. Acum nouă ani și jumătate. O femeie a murit intoxicată cu monoxid de carbon în

timp ce stătea în mașină cu motorul pornit, pe strada Dupont, iar soțul dădea cu lopata un troian de zăpadă. Femeia era însărcinată în opt luni.

Yancik îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Da, îmi aduc aminte. A fost tragic.

— Am câteva întrebări.

— În regulă, răspunde Yancik, dar a fost un caz foarte clar.

— Spune-mi ce-ți aduci aminte.

Coronerul se lasă pe spate în scaun.

— Era un viscol puternic. Căderi de zăpadă record – toată lumea dădea zăpada. Treceau plugurile. Dacă-mi aduc bine aminte, plecau într-o excursie și soția aștepta în mașină, cu motorul pornit. A adormit. Și gata. Autopsia a confirmat că a murit intoxicată cu monoxid de carbon. Foarte simplu.

— Și soțul? Nu pare să-l fi anchetat nimeni cu de-amănuntul.

Privirea lui Yancik devine alertă, iar el se apleacă puțin peste birou.

— L-a interogat șeriful Bewdly și am vorbit după aia. Am considerat, pornind de la ce aveam în fața ochilor, că moartea a fost accidentală.

Se lasă din nou pe scaun și întreabă:

— De ce?

Bastedo îi povestește despre noile informații. În timp ce vorbește, vede cum coronerului i se umbrește fruntea.

— N-am știut nimic din toate astea la vremea aia. De ce n-a spus nimic atunci femeia asta?

— Spune că i-a fost teamă să nu fie implicată, răspunde Bastedo și că acum vrea să facă ce trebuie. În orice caz, acum știm. Întrebarea este ce facem?

Yancik se sprijină de spătarul scaunului, gândindu-se la caz. Se simte stânjenit. Ceea ce tocmai i-a spus șeriful e tulburător. Dacă e adevărat ce spune femeia asta – dacă avea o aventură cu soțul, dacă el i-a spus că vrea să

renunțe la căsnicie, dacă au existat bani de asigurare –, atunci chiar trebuie să mai arunce o privire. Doar ca să se fie sigur.

Nu o să arate bine dacă revine la dosar, de parcă nu și-ar fi făcut bine treaba de prima dată. Au fost o grămadă de critici în ultima vreme, despre faptul că în Colorado coronerii sunt funcționari aleși. Colorado e unul dintre cele doar 16 state americane care încă își mai aleg coronerii, celelalte trecând la un sistem cu legiști calificați. Asta o să toarne gaz pe foc și o să atragă și mai mult atenția. E sarcina coronerului să investigheze decesele, să determine cauza morții și modul în care s-a produs decesul – fie că e vorba de cauze naturale, sinucidere, accident sau omucidere. Lumea o să se plângă că nu e calificat pentru postul pe care-l ocupă. Presa o să-l hărțuiască. Se simte puțin revoltat. S-a bazat pe faptul că biroul șerifului va ancheta cum trebuie. Autopsia în sine a fost realizată de un patolog legist calificat. Atunci nu dispunea de toate informațiile astea, ca să-l ajute să determine cauza decesului.

Acum e un șerif nou, care stă în fața lui și căruia nu-i e teamă de greșelile din trecut – el nu era aici. Probabil că o să vrea să le îndrepte, să-și facă un nume. Yancik trebuie să i-o ia înainte.

Știe că șeriful poate începe propria investigație, însă și coronerul poate hotărî să convoace o audiere, chiar și la atâția ani după deces. Poate chema martori, poate cerceta dovezi.

— Poate că ar trebui să convoc o audiere, spune el.

— Cred că e o idee bună, răspunde șeriful. Să asculți ce au de spus oamenii sub jurământ.

Capitolul 31

Erica rezervase o cameră la un hotel din centrul Denverului pentru noaptea aceea. După vizita la șeriful din Creemore, se întoarce în Denver și se cazează. E obosită după ziua lungă pe drum, după tura de noapte, dar mai e ceva ce trebuie să facă înainte să se întoarcă dimineață la New York.

Nu sentimentalismul o trimite în Washington Park, una dintre cele mai frumoase zone rezidențiale din Denver. Aici stau familiile cu bani. Erica își parchează mașina peste drum de o casă de cărămidă frumos reamenajată. Știe casa, deși nu a fost niciodată înăuntru. Când și-a dat copilul spre adopție, familia Manning stătea în altă parte, într-o casă nu la fel de impresionantă ca asta, într-un cartier mai puțin înstărit. I-a urmărit în decursul timpului; s-au mutat în casa asta când Devin abia învăța să meargă.

E evident că s-au descurcat bine, iar Erica se bucură.

Rămâne în mașina ei închiriată și așteaptă. A luat o decapotabilă dintr-un anumit motiv; din fericire, e o zi plăcută și a deschis decapotabila. Nu pare să fie nimeni acasă – nu e nicio mașină pe alee –, dar e aproape ora cinei și speră să vadă curând pe cineva.

După aproape o oră, pe alee trage un SUV alb strălucitor. O privește pe Cheryl Manning coborând de pe locul șoferului, în timp ce Devin sare pe ușa pasagerului și pornește în fugă spre ușa din față. Nu băiatul îi atrage atenția Ericăi; abia dacă-i aruncă o privire în trecere. Nu, o fixează cu privirea pe Cheryl, dorindu-și să o facă să se uite la ea. Și e răsplătită – Cheryl aruncă o privire spre stradă când închide ușa și încremenește. Se holbează la Erica, în decapotabila deschisă. Se uită bine, în timp ce Devin îi strigă nerăbdător să se grăbească.

Erica îi face lui Cheryl un semn nonșalant cu mâna, pornește motorul și pleacă.

•

Cheryl simte că nu poate respira. De data asta nu există nicio îndoială. Era Erica Voss, mama biologică a lui Devin. Stând în fața casei lor, dorindu-și să fie văzută.

— Mamă, strigă din nou Devin, părând frustrat.

— Vin acum, îi răspunde ea, așa de agitată, încât a scăpat cheile pe fundul genții sale mari și trebuie să le caute din nou, în timp ce se îndreaptă spre ușă.

Le găsește în cele din urmă și bagă cheia în broască. Are mâini nesigure.

— Ți-e bine? o întreabă fiul ei, privind-o curios.

— Sunt în regulă, răspunde ea zâmbindu-i.

— Arăți ciudat.

Cheryl se întoarce și pornește spre bucătărie.

— Să comandăm pizza astă-seară? întreabă cu veselie prefăcută. Tati o să întârzie.

— Sigur.

Devin se duce sus, în camera lui, lăsând-o singură în bucătărie, cu gândurile ei tulburătoare.

Cheryl se lasă să se prăbușească pe unul dintre scaunele din bucătărie. Inima îi bate cu furie. Deci nu s-a înșelat. Probabil că Erica *era* femeia pe care a văzut-o acum nu mult timp în parc, cu o cameră foto de gât. Gary a crezut că își imaginase ea și încercase să o calmeze.

De ce? Ce caută aici, după atâta vreme?

Primul gând e că Erica are nevoie de bani. O să apară curând, așa cum a făcut și înainte, punându-i într-o poziție neplăcută și dându-le de ales. Ce o să fie de data asta? Și ce o să facă ei? Lui Gary nu o să-i placă, absolut deloc. Dar, pe bune, ce le poate face Erica? A renunțat deja la orice drept legal asupra lui Devin.

Apoi gândurile îi devin mai negre. Și dacă nu vrea bani? Dacă vrea un rol mai important în viața lui Devin? Au o adopție deschisă; Erica a renunțat

la toate drepturile părintești și apoi a spus că nu-și dorește niciun fel de contact. Dar dacă s-a răzgândit în privința contactului? Știe cine sunt ei și unde stau. Iar ei nici măcar nu i-au spus încă lui Devin că a fost adoptat.

Devin înseamnă *totul* pentru ea și pentru Gary. Nu o pot lăsa pe Erica să se bage. Cheryl se ridică și își toarnă un pahar de vin alb.

Ceva mai târziu, după ce Devin s-a dus la culcare și Gary s-a întors în cele din urmă de la cina de afaceri la care fusese, Cheryl îl duce în camera TV de la subsol și se descarcă, spunându-i despre toate temerile.

— Îți spun că ea era!

— Vorbește mai încet, îi spune soțul ei în șoaptă.

— Nu cred că ne poate auzi aici, răspunde Cheryl pe un ton mai firesc.

— Nu-i bine, zice Gary, părând îngrijorat. N-am încredere în ea. N-am avut niciodată.

*

Gary Manning a avut succes din plin, pe de o parte pentru că e inteligent și muncitor și, pe de altă parte, pentru că poate fi de-a dreptul nemilos… când e nevoie să fie. Nu i-a plăcut când această Erica Voss a venit la ei acasă și le-a spus să-i dea 100.000 de dolari, pentru că altfel nu le dă copilul. Ar fi putut spune agenției ce făcea – dar atunci Erica nu le-ar mai fi dat copilul. Dacă ar fi fost doar el, poate că i-ar fi spus tipei să dispară. Voia copilul; pe de altă parte, nu-i plăcea să profite cineva de el. Dar aruncase o privire spre soția lui, își adusese aminte prin ce trecuse până atunci, anii de frustrări, așteptările și durerea – nu se punea problema, fusese totul mult mai greu pentru ea decât pentru el –, și cedase, pur și simplu, oferindu-se să-i scrie un cec femeii.

Fusese mult mai îngrijorat decât își permisese să recunoască, gândindu-se că Erica ar fi putut rupe înțelegerea după ce primea banii. Nu-i plăcuse că-i

obligase să încalce legea – ei nu ar fi avut cale de atac dacă ea i-ar fi înșelat. Dar o făcuse pentru Cheryl. Și acum… Dumnezeule, Devin e un copil așa de grozav și amândoi îl iubesc la nebunie. Devin e cel mai bun lucru de care au avut parte vreodată. Așa că nu regretase niciodată, nicio clipă. Devin e al lor, a fost sortit să fie al lor și va fi întotdeauna al lor. Așa că Gary nu știe ce crede femeia asta că o să facă.

Nu are niciun drept legal asupra fiului lor. Iar el nu crede că Erica dă doi bani pe copil, pentru că altfel ar mai fi apărut până acum.

Încearcă să-i spună lui Cheryl că nu are de ce să-și facă griji; pe Erica nu o interesează băiatul ei. Dar Gary e cât se poate de îngrijorat.

Capitolul 32

Când vine acasă de la serviciu, Patrick o găsește pe Stephanie plimbându-se de colo până colo prin sufragerie. Are părul răvășit și pare mai tulburată decât a văzut-o el vreodată.

— A fost Erica pe-aici? o întreabă brusc, cu o senzație de greață.

Stephanie se uită la el, cu ochii puțin măriți.

— Nu. De ce?

— Pari tulburată, îndrăznește el.

— Sigur că sunt tulburată!

— Ai ieșit măcar un pic azi? o întreabă Patrick, privind în jur la casa în dezordine, la cana de cafea de pe podea și la fetițele agitate, care miros ca și cum ar trebui schimbate.

Stephanie clatină din cap.

— Nu. Nu vreau să dau peste ea. Nu mai ies din casă, pentru că s-ar putea să fie ea pe-afară.

Patrick își simte inima grea. E numai vina lui. Soția lui suferă îngrozitor, nu din vina ei, ci a lui. Cadoul pentru gemene lăsat de Erica la ușa lor a dărâmat-o.

— Stephanie, trebuie să te liniștești.

— Cum aș putea să mă liniștesc? întreabă ea ridicând tonul. Fosta ta iubită s-ar putea să fie o psihopată, încearcă să ne distrugă. Nu pot să ies din casă pentru că s-ar putea să mă pândească! Sunt prizonieră în casa mea, fir-ar să fie!

Se uită înnebunită la el; Patrick nu a mai văzut-o niciodată așa. Soția lui își pierde complet controlul.

— Scumpo, trebuie să dormi puțin, îi spune el, cu glas tremurat.

— Da, am nevoie de somn, îl aprobă ea. Dar somnul n-o să facă toate astea să dispară, nu?

Patrick o privește alarmat. Are nevoie ca ea să fie de partea lui. Nu se poate descurca singur.

— Patrick, de ce te-ai însurat cu mine? îl întreabă ea brusc.

— Poftim? Ce vrei să spui?

Stephanie repetă înlăcrimată, cu glas chinuit:

— De ce te-ai însurat cu mine?

— Pentru că te iubesc. M-am îndrăgostit de tine în clipa în care te-am văzut, știi doar! Asta… asta e… ești doar extenuată, Steph, nu gândești limpede.

Gemenele încep să plângă, iar hărmălaia devine curând copleșitoare. Complet atipic, Stephanie își pune mâinile peste urechi, ca și cum nu mai putea suporta, iar lacrimile îi curg pe față. Patrick e îngrozit, cu totul pierdut o clipă. Nu știe ce o să facă dacă ea nu poate face față. Nu se poate descurca singur cu copiii. Nu se poate descurca de unul singur cu toate astea.

Se apropie de ea și încearcă să o ia în brațe, dar ea îl împinge și se trage de lângă el.

— Erica mi-a spus ceva când a venit aici.

Însă Stephanie se oprește, de parcă s-ar controla.

— Ce? Ce-a spus? țipă Patrick.

— A spus așa: dacă ai făcut-o o dată, poți s-o faci din nou.

Patrick simte un val imens de furie urcându-i în piept. Javra aia! Javra aia băgăcioasă și mincinoasă. Cum îndrăznește să-i spună minciuni lui Stephanie și să o facă pe soția lui să se îndoiască de el? Înghite în sec, aproape înecându-se de furie.

— Stephanie! N-am omorât-o intenționat pe Lindsey. Trebuie că știi și tu.

Stephanie se uită țintă la el, părând pe punctul de a se prăbuși.

— Nu poți să crezi nimic din ce spune Erica.

— Știu, răspunde ea, prăbușindu-se pe canapea și acoperindu-și fața cu mâinile.

•

Ceva mai târziu, în cursul serii, în timp ce Stephanie se plimbă cu o Emma plângăcioasă în

brațe, iar Patrick o duce pe Jackie pe altă orbită, cu grijă să nu li se întretaie drumurile, se gândește la ce-și spuseseră mai devreme. Ea îi aruncase un: *De ce te-ai însurat cu mine?* Dar ce nu avusese curaj să spună fusese: *Te-ai însurat cu mine pentru bani?* Pentru că există un subiect despre care nu vorbește nimeni – un lucru pe care niciunul dintre ei nu a fost dispus să-l recunoască. Cu doar trei luni în urmă, Stephanie a devenit singurul administrator al fondului pe care i l-au lăsat părinții ei când au murit amândoi într-un accident de mașină, în adolescența ei. Îi lăsaseră toți banii singurului lor copil, iar ea primise totul – în valoare de peste două milioane de dolari – când împlinise 30 de ani. Fără nicio condiție.

Asta o frământa, pe lângă toate celelalte. Erica plantase sâmburele îndoielii, care germinase. Patrick încasase banii pe asigurarea primei lui soții. Bineînțeles, asta, în sine, nu înseamnă nimic. Dar acum, cu toate aceste dezvăluiri nedorite…

E așa de obosită, că se simte ametită; se clatină pe picioare. Se simte grasă și șleampătă și neatrăgătoare, plină de îndoieli legate de ea. O mamă care nu reușește nici să-și adoarmă copiii, de parcă cu ea ar fi ceva în neregulă. Nu e sigură de nimic. Credea că Patrick o iubește. Dar e posibil să se fi însurat cu ea din cauza moștenirii? Nu au contract prenupțial. Amândurora li s-a părut o idee caraghioasă – la urma urmelor, erau așa de îndrăgostiți! Dar sunt o grămadă de bani.

Dacă ea moare, conform testamentelor pe care și le-au făcut amândoi după ce s-au căsătorit, Patrick primește totul. Și mai e și asigurarea de viață… un milion de dolari.

În aceste ceasuri întunecate, încordate, fără speranță, toate astea o pun pe gânduri.

•

Trec în liniște câteva zile, iar Stephanie începe să spere că Erica a renunțat până la urmă. Nu au mai avut nicio veste de la ea de când le-a lăsat

„darul” nedorit pentru gemene. Poate că o să fie totul bine.

Stephanie e acasă; aude o bătaie în ușă. Se uită pe fereastra sufrageriei ca să vadă cine e. Îi e teamă că ar putea fi Erica, tocmai când se gândea că poate a ieșit din viețile lor. E poștașul.

Deschide ușa, iar el îi întinde o scrisoare recomandată.

— Semnați aici, vă rog!

Stephanie semnează și ia scrisoarea. Închide ușa și vede pe plic că e de la biroul coronerului din comitatul Grant, Colorado. Se sprijină de ușă și se lasă să alunece pe podea, simțind din nou un nod în capul pieptului. Respiră adânc de câteva ori, cu ochii închiși, dar senzația nu dispare. Până la urmă, coboară privirea spre plicul care tremură în mâinile ei. Îi e adresat lui Patrick, dar îl deschide. Privirea i se încețoșează, însă se străduiește să și-o limpezească.

O să aibă loc o investigație privind moartea lui Lindsey Kilgour.

•

— Futu-i! spune Patrick când vine acasă și vede scrisoarea.

Citește totul până la capăt, înjurând pe parcurs și apoi aruncă scrisoarea pe masa din bucătărie.

— Nu pot să cred că face asta!

Gemenele încep să plângă, tare și insistent. Patrick nu le bagă în seamă.

— E… e al naibii de scandalos!

Închide ochii și expiră profund. Se simte extenuat dintr-odată, de parcă ar duce pe umeri povara întregii lumi. Nu mai poate păstra tăcerea.

— O să trebuiască să-i spun lui Niall. Nu-i pot ascunde investigația. O să trebuiască să-mi iau liber și probabil că o să apară la știri.

Deschide ochii obosiți și vede chipul înspăimântat al soției lui. Patrick adaugă înverșunat:

— Mă întreb cum o să se simtă când o să-și dea seama cu ce fel de femeie se culcă.

— Când îi spui?

Patrick își trece agitat mâna prin păr.

— Mâine, la sfârșitul programului.

•

A doua zi, Niall stă la birou, mult după ce au plecat toți ceilalți, copleșit de șoc și neîncredere. Îi e teamă să dea ochii cu nevastă-sa. Va trebui să-i spună.

Știa că se petrece ceva cu Patrick – nu doar colicile gemenelor. Avea dreptate… Patrick era șantajat, chiar de femeia cu care se culca Niall. Și acum trebuie să-i spună lui Nancy, povestea o să ajungă la știri, iar firma lor o să sufere o lovitură. Și Nancy încă nu s-a hotărât dacă o să divorțeze de el.

Patrick nu știe că Niall s-a culcat cu Erica, iar Niall o să lase lucrurile așa. E îngrozit de minciunile pe care zice Patrick că le spune Erica despre el. Erica e o șantajistă – poate că e bine că Nancy a descoperit pe cont propriu aventura lor, înainte să apuce Erica să-i ceară lui bani ca să-și țină gura. Toată povestea îl face să se simtă foarte stânjenit. Patrick și Erica se cunoșteau și s-au prefăcut că nu se știu. Iar el habar nu avusese.

Niall pleacă acasă cu mașina și, când ajunge, intră. O găsește pe Nancy în bucătărie, făcând curat. Se întoarce și, pentru prima dată în ultimele zile, chiar are un zâmbet pe chip… până îl vede pe Niall.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă repede.

— Trebuie să stăm de vorbă, răspunde el și se așază greoi la masa din bucătărie.

Nancy vine lângă el, cu o privire alarmată.

— Am primit niște vești îngrozitoare azi, spune Niall.

Îi povestește amănunțit despre investigația iminentă, că o femeie a încercat să-l șantajeze pe Patrick, inventând minciuni și acuzându-l că și-a

ucis prima nevastă, deși decesul fusese în mod clar un accident.

— O, Doamne, șoptește Nancy afectată. Sigur că n-a omorât-o el. Acum a făcut ce trebuie când a înfruntat-o.

Își duce mâna la gură.

— Biata Stephanie!

Niall încuviințează.

— Spune minciuni îngrozitoare… dar dacă o s-o creadă pe ea și nu pe el?

— N-o să se întâmple asta… sigur că n-o să se întâmple.

Niall clatină din cap și-i ia mâna.

— Scumpo, e ceva ce trebuie să știi.

Simte cum i se scurge culoarea din obraji, se simte amețit, ca și cum i s-ar face rău.

Nancy îl privește cu atenție.

— Ce e? Niall, mă sperii!

— Femeia care-l acuză… e Erica Voss.

•

Nancy se uită la soțul ei, rămânând fără cuvinte. Nu reușește să priceapă ce îi spune el. Are nevoie de câteva secunde ca să priceapă. Dar trebuie să fie adevărat, pentru că Niall arată groaznic.

— Cum e posibil? întreabă ea prostește.

— N-am știut nimic, Nancy, insistă Niall. N-am avut nicio idee de nimic din toate astea! Dacă aș fi știut ce fel de femeie este, aș fi stat la un milion de kilometri de ea!

Nancy își aduce aminte atunci de confruntarea cu Erica din apartamentul acesteia, senzația ei că femeia nu era o gâsculiță, ca Anne O'Dowd. Nu, era cu totul altfel.

Nancy e cuprinsă brusc de o spaimă îngrozitoare, copleșitoare, care alungă orice altceva. Îi șoptește soțului ei:

— Crezi că știe?

Spaima e uriașă – o vede reflectată în ochii lui și știe că a ajuns deja și el la aceeași idee înspăimântătoare.

— Nu. N-are cum. Cum ar putea? răspunde el.
Dar pare înlemnit de groază.

Capitolul 33

După șase săptămâni

Cheryl și Gary începuseră să se relaxeze puțin. Nu o mai văzuseră pe Erica de câteva săptămâni, de când o găsise Cheryl stând într-o decapotabilă în fața casei lor. Poate că nu o s-o mai vadă niciodată; așa sperau amândoi.

În aceste ultime câteva săptămâni, Cheryl începuse să observe schimbări subtile la Devin – schimbări de dispoziție, o preocupare de sine cu care nu era învățată. Copiii trec prin diverse faze, asta știe toată lumea. Dar ea urmărește cu atenție lucrurile.

Își ia ziarul și cafeaua în sufragerie. Gary s-a dus la serviciu, iar Devin a plecat deja la școală. Vede un articol pe prima pagină a ziarului din Denver: AUDIERE ASTĂZI PRIVIND MOARTEA UNEI FEMEI ÎNSĂRCINATE ÎNTR-O MAȘINĂ ÎNZĂPEZITĂ.

Citește cu interes articolul. Își aduce aminte povestea inițială; fusese în toate ziarele din Denver. Îi atrăsese atenția pentru că femeia care murise era însărcinată. Era foarte trist. Acum e surprinsă să vadă că există niște semne de întrebare, că s-ar putea să nu fi fost un accident până la urmă.

Îngrozitor, își zice.

Va trebui să se uite la știri la ora 6 și să afle detaliile.

•

Patrick poartă un costum bleumarin bine croit, cămașă albă și o cravată albastră sobră. A fost sfătuit de avocat în legătură cu ținuta și cu toate celelalte. Stă în taxiul oprit în fața tribunalului local din Creemore, Colorado, ferindu-se prudent de reporterii care stau în apropiere, așteptându-l. A venit momentul. Aerul e răcoros acum; e jumătatea

lui octombrie, iar la munte e întotdeauna mai răcoare. A ajuns aseară, împreună cu Stephanie, pentru o audiere care ar urma să dureze o zi. Gemenele au rămas în Aylesford, cu Hanna, prietena lui Stephanie.

E ciudat să fie din nou aici, în Creemore.

Au fost câteva săptămâni de coșmar. Notificarea privind audierea convocată de coroner, întâlnirea cu avocatul din Denver, grijile lui pentru Stephanie. Gemenele au scăpat în cele din urmă, destul de brusc, de colici – singurul lucru bun care s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni de rahat. Acum adorm fără prea mare agitație în jur de ora 22:00 și dorm până pe la 6. Țipetele și plânsetele au încetat fără avertisment, exact cum spusese doctorița că o să se întâmple. Nu le venea să creadă, tot așteptau să se termine cu liniștea.

Dar nu a fost binecuvântarea la care sperau, pentru că Stephanie pare să-și fi pierdut obișnuința de a dormi. Acum e chinuită de insomnie, totul, fără îndoială, din cauza lui. Stă întinsă în pat privind în întuneric sau se învârte prin casă în toiul nopții ca o Lady Macbeth torturată. Pare sleită, cu părul care-i ajunge până la umeri pleoștit, pielea palidă și ochii umflați. Nu se mai machiază, doar azi a făcut un efort s-o facă. Avocatul lui a insistat că aparențele sunt foarte importante în astfel de momente – trebuie să arate că e odihnită, încrezătoare și își susține soțul. Nu arată niciunul dintre lucrurile astea, își spune el, aruncându-i o privire piezișă. Patrick nu voise să vină și ea. Se gândise că ar fi prea mult pentru ea și că ar trebui să rămână acasă cu gemenele. Însă avocatul considerase că e important să fie aici.

Și și ea voise să vină. De fapt, insistase.

Patrick își dorește cu disperare să se termine toate – juriul să constate rapid că moartea a fost accidentală, ca să poată să meargă acasă și să lase totul în urmă. Stephanie o să înceapă în sfârșit să doarmă din nou, o să-și recapete echilibrul și

lucrurile o să revină la normal. Iar Erica nu o să-i mai poată atinge.

Au stat prea mult în taxi, iar acum reporterii se înghesuie în jurul mașinii. Stephanie îl privește încordată.

— O să fie-n regulă, Stephanie, spune el. După ziua de azi, o să se termine.

Întinde mâna și-i dă după ureche o șuviță de păr, apoi o sărută pe obraz. Stephanie încuviințează și se întoarce ca să-și deschidă centura.

Coboară din taxi și pornesc pe jos. Îi urmează echipe de televiziune și reporteri cu microfoane mari. Bineînțeles. E marea știre în orășelul ăsta – și în Denver și chiar în tot statul. A văzut ziarul dimineață, la micul dejun: AUDIERE ASTĂZI PRIVIND MOARTEA UNEI FEMEI ÎNSĂRCINATE ÎNTR-O MAȘINĂ ÎNZĂPEZITĂ.

Citise tot articolul și apoi îi dăduse ziarul soției sale. Nu scria nimic ce să nu fi știut deja; în articol nu era nimic despre Erica și ce ar fi putut spune ea. Ziariștii le puneau întrebări, strigând:

Chiar a fost un accident?

Domnule Kilgour, v-ați ucis intenționat soția?

De ce pun asemenea întrebări, se gândește Patrick înverșunat, înaintând cu pași mari și ținând-o pe Stephanie de mână, chiar se așteaptă să le răspundă?

Știți ce dovezi noi au fost descoperite?

Aveți ceva de spus în apărarea dumneavoastră?

Stephanie se împiedică de două ori, strângându-l de braț ca să se sprijine. Patrick o ajută să urce treptele și să intre. Au reușit cumva să ajungă, fără să apostrofeze pe nimeni.

Este o încăpere modernă, cu un podium în față, cu o boxă a martorilor și mese lungi pentru avocați. Ar trebui să fie un act de procedură neconflictuală, o misiune de stabilire a faptelor, însă lui Patrick nu i se pare așa. Privirea îi trece

peste boxa juriului, unde nu se află nimeni acum. Se înfioară fără să vrea.

Audierea coronerului are loc cu ușile deschise, publicul și media putând să asiste. Și au profitat; sala e aproape plină. Presa e nerăbdătoare să audă detalii obscene despre cum s-ar putea să-și fi ucis el deliberat soția și copilul nenăscut. Ce o să le mai placă, își spune Patrick, tot mai înverșunat. Se așază pe primul rând de scaune, Stephanie stând țeapănă lângă el. Șeriful care l-a interogat după accident și coronerul vor fi chemați ca martori. Vor fi chemați și el și Erica. Nu ar trebui să fie nicio surpriză. Îi aruncă o privire lui Stephanie, încordată lângă el.

Trece nervos cu privirea peste sala de judecată. Apoi, dintr-odată, îl vede pe șeriful Michael Bewdly. Patrick aproape că nu-l recunoaște, pentru că nu e în uniformă. Acum poartă haine civile – nu mai e șeriful din comitatul Grant. Avocatul lui Patrick, Robert Lange, i-a spus că fostul șerif va spune probabil ferm că au ajuns la concluzia corectă. Apoi îl vede pe șeriful în funcție – îl trădează uniforma – venind și așezându-se în cealaltă parte a sălii. Va fi prezent la audierea coronerului ca să asculte mărturiile, l-a avertizat Lange, în caz că, după ce este anunțat verdictul juriului, trebuie să decidă dacă e cazul să continue cu o altă investigație sau să formuleze acuzații penale. Patrick se uită la șerif și înghite în sec, apoi se întoarce, cercetând din priviri sala. O recunoaște pe Lauren, sora lui Lindsey, stând mai în spate, de parcă nu ar vrea să știe nimeni că e aici. Apoi… un alt chip pe care îl recunoaște, deși bărbatul e ceva mai în vârstă. E coronerul, George Yancik. Era acolo în ziua aceea, aplecat în zăpadă peste trupul lui Lindsey, cercetând mașina troienită. Dar Erica îl îngrijorează. E cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Unde e?

Aude o mică agitație în spate și se întoarce să se uite. Ea e, de parcă ar fi invocat-o în vreun fel. E

îmbrăcată într-un costum sobru gri-închis, are părul strâns și un minimum de machiaj. Arată profesional, iar Patrick simte un fior pe șira spinării. Îi e teamă că o să fie văzută mai bine decât el – de asta i-a fost teamă tot timpul că o să fie crezută ea și nu el. O simte pe Stephanie încordându-se când Erica se așază pe rândul din față în cealaltă parte a sălii, fără să se uite la niciunul dintre ei.

Atunci vine Lange și se apleacă spre Patrick.

— Sunteți bine?

Îi aruncă o privire rapidă lui Stephanie, ca și cum ar fi îngrijorat de cum rezistă ea.

Patrick încuviințează.

— Suntem în regulă.

— Bine, începem imediat.

Lange se îndepărtează și se așază la masa avocatului.

După câteva clipe intră cei șase jurați și se așază la locurile lor, cu agitație minimă. Patrick, neliniștit, îi privește. Acești șase oameni îi pot hotărî cursul vieții. Ideea îl înspăimântă. Nu s-a considerat niciodată un laș, dar în clipa asta îi e frică. Simte cum își încleștează fălcile și se străduiește să se relaxeze când intră și judecătorul, pe o ușă laterală și își ocupă locul pe podium. Jurații depun jurământul. Coronerul e reprezentat de o avocată pe care o cheamă Susan Spellman. Patrick a optat să fie reprezentat de avocatul său.

Încep. Judecătorul adresează curții declarațiile de deschidere. Apoi avocatul coronerului se adresează juriului și cheamă primul martor. Patrick știe că, pe măsură ce vor fi chemați martorii, Lange va avea ocazia să le pună întrebări relevante și să-i supună unui interogatoriu încrucișat.

Avocatul coronerului îl cheamă primul pe coronerul George Yancik.

Capitolul 34

Yancik se îndreaptă cu pas grăbit spre boxa martorilor. Când se așază, Patrick observă că pare puțin agitat când depune jurământul. Nu asta își doresc ei. Nu vor să fie în defensivă. Îl agită și pe Patrick.

După ce se identifică, avocatul îl întreabă:

— În calitate de coroner al comitatului Grant, v-ați aflat pe strada Dupont nr. 712, în Creemore, în dimineața de 10 ianuarie 2009?

— Da.

— Povestiți-ne despre dimineața aceea și ce ați găsit acolo.

Coronerul spune, vorbind repezit:

— La 8:29 a fost făcut un apel la 911. Am fost informat despre moartea subită a unei femei și m-am îndreptat imediat spre adresă. Când am ajuns, o femeie fusese scoasă dintr-un vehicul și era întinsă pe zăpadă, spune el, apoi își drege vocea. Am observat culoarea intensă care indică intoxicația cu monoxid de carbon și am declarat decesul la fața locului.

— Puteți să ne spuneți ce ați făcut după aceea?

— Am discutat cu soțul femeii, Patrick Kilgour. Era vădit tulburat. L-am întrebat ce s-a întâmplat și mi-a spus că soția lui aștepta în mașină, cu motorul pornit, în timp ce el dădea zăpada la o parte. Ninsese abundent timp de câteva zile. Am examinat imediat vehiculul. Era parcat în capătul unei fundături, aproape îngropat într-un nămete. Țeava de eșapament era înfundată cu zăpadă. Pe această bază am stabilit că era cel mai probabil ca victima să fi murit intoxicată cu monoxid de carbon, însă am cerut o autopsie, ca să mă asigur.

— Și cine a efectuat autopsia?

— Am încheiat contractul cu unul dintre legiștii cu care colaborăm, Karen Soley.

— Ați mai făcut și alte investigații în cazul morții lui Lindsey Kilgour?

Yancik se foiește stânjenit pe scaun.

— Păi, în calitate de coroner, este responsabilitatea mea să investighez decesele. M-am ocupat de locul faptei, am cerut să fie ridicat cadavrul și dus la autopsie. Șeriful de-atunci, Mike Bewdly, l-a interogat pe soț, Patrick Kilgour, la sediu, pentru că părea să fie singurul martor direct. Șeriful mi-a spus după aceea despre discuția lor.

— Și autopsia ce a relevat?

— Autopsia a confirmat că victima a murit în urma intoxicării cu monoxid de carbon.

— Și a existat ceva în interogatoriul lui Patrick Kilgour, așa cum vi l-a relatat șeriful, care să vă fi trezit vreo suspiciune în legătură cu modul în care s-a produs decesul?

— Nu, deloc.

— Și, pe baza observațiilor dumneavoastră, a investigației și a autopsiei, ce concluzie ați tras?

— Am ajuns la concluzia că moartea fusese rezultatul unui accident.

— Mulțumesc.

Avocatul lui Patrick se ridică și spune:

— N-avem întrebări, onorată instanță.

Coronerul pleacă din boxă și se așază la locul lui.

— Îl chem la bară pe Michael Bewdly, anunță Susan Spellman.

Michael Bewdly se ridică și înaintează greoi spre boxa martorilor. Patrick îl privește cu atenție.

— Erați șeriful comitatului Grant la momentul decesului lui Lindsey Kilgour, corect? întreabă avocata după ce martorul depune jurământul.

— Da.

— Spuneți-ne ce s-a petrecut după ce a ajuns coronerul.

— Coronerul a ajuns și a preluat locul faptei, așa cum era regulamentar. După aceea l-am

escortat pe Patrick Kilgour la sediu, ca să discut cu el despre ce se întâmplase.

— Și ce v-a spus?

— Ne-a spus – mie și anchetatorului meu de-atunci, Dan Abbott – că soția lui se urcase în mașină ca să stea la căldură până termina el de dat zăpada la o parte. A spus că nu știa că țeava de eșapament a mașinii era înfundată și nu era conștient de riscul producerii unei asemenea situații, spune fostul șerif, după care își drege vocea și adaugă: Se întâmplă în fiecare an în Statele Unite după o ninsoare abundentă… oamenii nu sunt așa de conștienți pe cât ar trebui de astfel de situații.

— Ați avut vreo bănuială că ar fi putut să fie un act deliberat?

— Absolut niciuna.

— L-ați întrebat dacă avea o poliță de asigurare de viață pentru soția lui?

— Nu.

— L-ați întrebat despre situația din căsnicia lui?

— Nu.

— Mulțumesc.

Lange se ridică din nou și spune:

— De ce nu l-ați întrebat pe Patrick Kilgour despre căsnicie sau despre o posibilă asigurare de viață?

— Era… era evident că fusese un accident tragic, așa că nu am considerat că era necesar.

— Nu mai am întrebări, onorată instanță, spune Lange și se așază.

Până acum, totul merge cum vor ei, bineînțeles. Patrick nu are de ce să-și facă griji până nu vine la bară Erica. Încearcă să se relaxeze, dar știe că urmează să apară și ea și îi e imposibil să fie relaxat.

— În continuare, aș vrea să-l chem pe Ken Dingwall, spune doamna Spellman.

După ce martorul depune jurământul, avocata îl întreabă:

— Domnule Dingwall, ați încheiat o poliță de asigurare de viață pentru Lindsey Kilgour?

— Da.

— Și care au fost condițiile în care a fost achiziționată această poliță?

— Cei doi, Patrick și Lindsey Kilgour, au venit la mine la birou în noiembrie 2008. Mi-au explicat că sunt proaspăt căsătoriți – era evident că așteptau un copil – și voiau polițe de asigurare pe viață pentru amândoi.

— Și pentru ce sumă au fost încheiate aceste polițe?

— 100.000 de dolari fiecare, cu încă 100.000 de dolari pentru cazul decesului în urma unui accident.

Patrick aude un murmur de agitație străbătând sala.

Capitolul 35

Stephanie aude șoaptele și simte cum se înfurie pe toți cei din sala de judecată. Toți își doresc ca soțul ei să fie vinovat.

Doamna Spellman întreabă:

— Este… neobișnuit să existe o sumă suplimentară în cazul decesului în urma unui accident?

Agentul de asigurări vorbește limpede și sigur de sine.

— Nu, absolut deloc. Majoritatea tinerilor riscă mai mult să moară în urma unui accident decât din cauze naturale. Așa încât noi încurajăm asigurarea pentru decese în urma accidentelor.

Din nou, Lange nu are întrebări suplimentare, iar martorul este trimis să-și reia locul în sală.

Stephanie simte cum i se relaxează puțin umerii. Până acum a mers bine. Însă Erica nu a depus încă mărturie.

Ca și cum i-ar fi citit cineva gândurile, este chemată la bară Erica Voss, iar Stephanie simte cum inima începe să-i bată nebunește. O privește pe Erica mergând cu un calm vizibil spre boxa martorilor și apoi își îndreaptă privirea spre jurați – cum reacționează la vederea ei? Totul se reduce la decizia lor: pe cine o să creadă – pe femeia asta sau pe soțul ei?

— Doamnă Voss, spune Spellman, îl cunoașteți pe Patrick Kilgour?

— Da.

— Puteți, vă rog, să explicați natura relației cu el?

Erica încuviințează.

— L-am cunoscut pe Patrick prin Lindsey, soția lui. Eram prietenă cu Lindsey. În pofida acestui fapt – ezită și apoi continuă –, am avut o aventură cu soțul ei, Patrick, în săptămânile de dinaintea morții ei.

Sala este străbătută de un fior de interes sporit. Pentru asta se află aici cu toții, își spune Stephanie înverșunată. Cel puțin asta se aflase; în ziar fusese pomenită o posibilă aventură. Iar ea tocmai a confirmat-o.

— O aventură amoroasă?

— Da.

— Era ceva ocazional sau considerați că era ceva serios?

Erica pare să stea o clipă ca să se adune și rostește limpede:

— A fost serios. Eram îndrăgostiți.

Stephanie aude murmure și câteva exclamații în sală. Jurații se uită cu mult interes la Erica. Stephanie îi aruncă o privire soțului ei; are profilul nemișcat și maxilarul încordat. O țintuiește cu privirea pe Erica de parcă i-ar fi silă de ea.

— Cât de des vă întâlneați?

— A început într-o seară, când câțiva dintre noi am ieșit împreună să bem ceva. Lindsey se dusese acasă mai devreme. Patrick și cu mine ne-am îmbătat. Am ajuns la mine în apartament, în pat. După aceea am profitat de orice ocazie să fim împreună, dar nu era ușor, pentru că el era însurat, iar Lindsey voia ca el să stea acasă, spune Erica, apoi adaugă: Ne întâlneam în pauza de prânz în cursul săptămânii. Soția lui îi făcea pachețel pentru la serviciu, dar el venea la mine acasă și făceam dragoste.

Stephanie aude un murmur de dezaprobare trecând prin sala de judecată.

— Ați discutat vreodată despre posibilitatea de a fi împreună, de a-i spune soției lui?

— Da. Patrick mi-a spus că n-o iubea și că detesta să fie legat de ea. Nu voia copilul în acel moment al vieții. Se certau mult. Spunea că vrea să fie cu mine.

— Ați făcut vreodată planuri concrete ca să fiți împreună?

Erica își mușcă buza.

— Nu chiar așa de clar. A spus că voia să se elibereze de ea. Dar am crezut că vorbea despre divorț, nu despre crimă.

Din nou exclamații în sală; judecătorul bate cu ciocănelul în masă și toată lumea tace, fascinată de mărturia Ericăi.

— Spuneți-ne ce s-a întâmplat pe 10 ianuarie 2009.

— Am primit un telefon de la Greg Miller. Era un prieten de la serviciu al lui Patrick. Ieșeam cu toții pe vremea aceea. M-a sunat și a zis că a avut loc un accident. Am ajuns acolo cât de repede am putut.

— Ați vorbit cu Patrick?

— Nu. Eram în stare de șoc. Iar el era isteric, plângea. Dar după aceea, când nu se uita nimeni, mi-a prins privirea și… privirea lui era triumfătoare.

— Triumfătoare?

— Da. Atunci am știut că a ucis-o intenționat și credea că o să scape basma curată.

Se oprește, părând tulburată… prima fisură în calmul pe care-l afișa.

— Cred că se aștepta să fiu… bucuroasă.

Un alt murmur de șoc străbate sala.

— Ați vorbit cu el după aceea?

Erica clatină din cap.

— Nu atunci. A încercat să stea de vorbă cu mine, dar l-am evitat. M-am dus la înmormântare și l-am evitat și acolo. Credeam că a omorât-o intenționat, din cauza mea, dar îmi era prea frică să spun ceva. Mi-era teamă că poliția ar putea crede că eram implicată. Mă simțeam vinovată… credeam că a omorât-o ca să fie cu mine. Nici măcar n-am mai putut să mă uit la el după aceea. Știam ce făcuse, spune și face o pauză, apoi adaugă: Iar atunci știam deja că sunt însărcinată cu copilul lui.

Consternare și mai mare în sală. Stephanie încearcă să evalueze dispoziția juraților, dar nu-și

poate da seama ce cred, pentru că sorb fiecare cuvânt, fiecare gest al Ericăi. Nu știe dacă o cred sau nu pe Erica. Povestea ei pare exagerată.

— Și ce s-a întâmplat cu copilul?

— L-am dat spre adopție la naștere. Nu știu unde se află.

— O ultimă întrebare. Mai știa cineva despre relație? Poate confirma cineva ce ne-ați spus?

Erica clatină din cap.

— N-am spus nimănui. Am mărturisit acum, pentru că nu mai pot trăi așa. E datoria mea față de Lindsey să spun adevărul. Și vreau să știe toată lumea ce a făcut el, pentru că mi-e teamă pentru actuala lui soție. Mi-e teamă că el ar putea-o face din nou.

În sală se aud exclamații. De groază? Sau de neîncredere?

— Mulțumesc, doamnă Voss.

Stephanie se uită agitată cum Lange se ridică pentru interogatoriul încrucișat. Se îndreaptă încet spre boxa martorilor.

— Doamnă Voss. Spuneți că dumneavoastră și Patrick Kilgour erați „îndrăgostiți”. Aveți vreo dovadă în acest sens?

— Păi, nu. N-am spus nimănui și nu ne-a văzut nimeni, pentru că trebuia să păstrăm secretul.

— Așa e. Deci avem numai cuvântul dumneavoastră. Aveți vreo dovadă privind întâlnirile dintre voi, de câte ori ați făcut-o?

— Am născut copilul lui, răspunde ea, puțin sfidătoare.

— Ați născut un copil. N-am stabilit încă dacă era al domnului Kilgour, nu-i așa?

Lange așteaptă. În cele din urmă, Erica răspunde:

— Nu. Dar eu știu că e al lui.

— În orice caz, un singur raport sexual poate determina o sarcină. Aveți vreo dovadă reală că v-ați culcat cu el de mai multe ori?

— Nu.

— Încă ceva. Nu este adevărat că în august, anul trecut, l-ați abordat pe Patrick Kilgour în Aylesford și ați încercat să-l șantajați? Nu l-ați amenințat că, dacă nu vă dă bani, o să-i spuneți soției lui că ați avut o aventură cu el și că și-a ucis deliberat prima soție… și, când n-a mers, nu ați amenințat că veți încerca să obțineți redeschiderea anchetei asupra morții lui Lindsey Kilgour?

Stephanie își ține răsuflarea.

Erica se uită la avocat, perfect calmă.

— Absolut deloc. Asta v-a spus? De fapt, l-am abordat în Aylesford ca să-i spun că mă duc să spun adevărul la poliția din Colorado. Când i-am spus asta, a încercat să-mi dea bani. Cash. Am refuzat să-i iau și i-am spus că nu pot fi cumpărată.

Stephanie simte că rămâne fără aer. Îi vine să sară și să strige: „Minte!” Dar e paralizată. Se uită la chipul avocatului – era evident că nu anticipase așa ceva și că face tot ce poate ca să-și revină. Se așteptase la o simplă negare. Patrick s-a albit.

Capitolul 36

Nereușind să zdruncine povestea Ericăi, Lange spune că nu mai are întrebări. Judecătorul declară o scurtă pauză de prânz și, când revin în sală, este rândul lui Patrick să vină la bară.

— Îl chem pe Patrick Kilgour, anunță avocatul coronerului.

Stephanie își dă seama că e nervos. Îi strânge mâna încurajator când se ridică, dar Patrick nici măcar nu se uită la ea. Se duce și se așază în boxa martorilor de parcă s-ar îndrepta spre propria osândă. Cel puțin așa i se pare ei.

Stephanie se simte năucită. Abia dacă a dormit azi-noapte, chinuită de insomnie, neobișnuită să fie despărțită de gemene, îngrijorată de ce avea să se întâmple azi. Și nu fusese în stare să mănânce mare lucru la micul dejun. Acum e ametită. Erica tocmai a comis sperjur. Stephanie încearcă să se concentreze pe ceea ce se petrece în fața ei – e foarte important, dar ei îi plutește capul, iar nodul din piept a devenit insuportabil.

După ce Patrick depune jurământul, doamna Spellman îi spune:

— Povestiți-ne despre dimineața de 10 ianuarie 2009.

Are o încredere în sine considerabilă, iar Stephanie e ușurată când îl vede.

— Ne pregăteam să plecăm la Grand Junction, în vizită la mama și sora lui Lindsey. Lindsey era nerăbdătoare să meargă. Ninsese abundent, așa că eu nu voiam să plecăm, dar ea a insistat. Ne certaserăm puțin pe tema asta cu o seară înainte, dar îmi dădeam seama cât de important era pentru ea. Ningea de joi noaptea și lucrasem de-acasă vineri din cauza asta. Sâmbătă dimineață, mașina era aproape îngropată în zăpadă. Am ieșit s-o deszăpezesc și am pornit motorul ca să-l încălzesc. Ea a venit jos și s-a urcat în mașină ca să aștepte.

I-am spus să stea în casă, dar nu mai avea răbdare să plecăm.

— Ați observat că țeava de eșapament era înfundată cu zăpadă?

— Nu. Nici nu mi-a trecut prin cap să mă uit. Nu știam că poate determina acumularea de monoxid de carbon în mașină. Mă învinovățesc din cauza asta în fiecare zi.

— Ați avut o aventură cu Erica Voss înainte de moartea soției dumneavoastră? îl întreabă Spellman.

Patrick trage aer în piept și răspunde:

— N-am avut o aventură cu ea. M-am culcat cu ea fix de două ori. O dată la ea în apartament, după ce băuserăm – atunci a fost prima dată. Și încă o dată când m-a chemat să vin la ea în pauza de prânz ca să repar ceva. Am ajuns în pat împreună. Am pus capăt după aceea.

— Deci contestați ce a spus Erica Voss.

— Contest categoric. Am făcut sex întâmplător. De două ori. Asta-i tot. Nu eram îndrăgostiți. Nu mi-a spus niciodată că ar avea vreun sentiment pentru mine. Îmi iubeam soția. Am avut senzația că Erica m-a sedus de ambele dați. Aveam 23 de ani. Nu sunt mândru că mi-am înșelat nevasta. Am pus capăt relației. Rapid. Nu voiam să pun în pericol ceea ce aveam cu Lindsey.

— Deci aveați o căsnicie reușită?

— Da, categoric.

— Vă certați?

— Nu. Oricum, sigur nu ne certam mult. Ne înțelegeam bine.

— Ați încercat să vorbiți cu Erica după deces?

— Nu. Am evitat-o după ce am fost a doua oară la ea în apartament. Am abordat-o la înmormântare – am încercat să vorbesc cu toată lumea, să le mulțumesc că au venit –, dar ea mi-a întors spatele. Nu voiam să am deloc de-a face cu ea.

— Erica Voss v-a amenințat vreodată și v-a cerut bani în schimbul tăcerii?

— Da, de câteva ori, în august, anul ăsta.

— I-ați dat vreodată bani?

— Nu.

— I-ați oferit vreodată bani?

— Nu.

— Mulțumesc.

Avocatul lui Patrick se ridică și spune:

— N-am întrebări, onorată instanță.

Stephanie își privește soțul plecând din boxa martorilor. S-a comportat bine. A fost credibil, poate chiar ușor mai credibil decât Erica. Însă Stephanie nu știe ce cred jurații. Patrick se așază lângă ea, iar ea îi prinde mâna și i-o strânge cu putere. O strânge și el de mână.

— Onorată instanță, o chem pe Karen Soley.

O femeie greoaie se îndreaptă spre boxa martorilor și depune jurământul.

— Spuneți, vă rog, cum vă numiți și ce calificare aveți, spune Spellman.

— Mă numesc Karen Soley. Sunt medic legist și lucrez pentru comitatul Grant.

— Și i-ați făcut autopsia lui Lindsey Kilgour?

— Da.

— Ce ați constatat?

— Am constatat că Lindsey murise ca urmare a unei intoxicații acute cu monoxid de carbon. Copilul a murit în uter.

— A mai fost ceva de interes în cursul autopsiei?

— Nu, absolut nimic.

Apoi Spellman spune:

— Aș vrea să-l chem pe dr. Joseph Chang.

Stephanie îl simte pe Patrick tresărind lângă ea. Îi aruncă o privire, dar el privește înainte. Se întreabă cine este celălalt doctor. Nu are mult de așteptat până află.

— Puteți preciza ce calificare aveți?

— Sunt medic de urgențe la spitalul Saint Brigid din Denver. Lucrez acolo de peste 12 ani.

— Și, în cursul activității dumneavoastră, ați avut vreodată ocazia s-o vedeți pe Lindsey Kilgour la camera de gardă a spitalului Saint Brigid?

— Da, am văzut-o noaptea târziu – face o pauză și-și consultă notițele –, pe 24 noiembrie 2008. Căzuse pe scări și voia un control pentru copil. La momentul acela, era însărcinată cam în șase luni și jumătate.

— Căzuse pe scări?

— Așa a spus.

Din rândul publicului se aude un murmur.

— Și ați examinat-o?

— Da. Am făcut o ecografie și am constatat că bebelușul era nevătămat. Însă ea, Lindsey, avea vânătăi proaspete, extinse, pe spate, precum și vânătăi și o contuzie pe ceafă, sub păr, răni care corespundeau unei căderi pe scări.

— Și ați avut vreo bănuială în legătură cu această căzătură?

— A insistat că fusese un accident. Nu exista niciun motiv, la vremea aceea, să nu o cred.

Capitolul 37

Stephanie se lasă în jos pe scaun. Încearcă să respire, peste durerea tot mai intensă a unui atac de panică. Nu vrea să vadă nimeni că e tulburată. Patrick se uită stoic drept în față, însă ea îi sesizează încordarea în maxilarul încleștat. Pare uluit. Știe că nu ar trebui, dar Stephanie îndrăznește să se întoarcă și să se uite la Erica. Chipul Ericăi reflectă șocul. Nu a știut despre asta, își dă seama Stephanie și simte că i se face rău.

Ce-o să se întâmple acum?

Parcă răspunzându-i la întrebare, judecătorul lovește cu ciocănelul în masă și spune:

— Luăm o scurtă pauză. Revenim în 20 de minute.

Stephanie și Patrick se retrag în grabă într-o sală privată, conduși de Lange, care închide ușa în urma lor. E roșu la față. Stephanie încearcă să își dea seama ce înseamnă asta.

— Stați jos, îi îndeamnă avocatul.

Se așază amândoi fără întârziere. Lange rămâne în picioare, uitându-se în jos către Patrick, cu o expresie severă.

— De ce nu mi-ai spus dinainte?

— Nu-mi place tonul tău, răspunde Patrick, arătând de parcă ar fi gata să sară la bătaie.

— În clipa asta, ai motive mai serioase de-atât să-ți faci griji, ripostează tăios avocatul.

Stephanie își vede soțul înghițind în sec; nodul din piept e aproape insuportabil. Dar cei doi nu observă suferința ei; a ajuns să se ascundă tot mai bine.

— Mi-a ieșit din cap, spune Patrick îmbufnat.

— Și te aștepți să te cred? întreabă furios avocatul.

Patrick păstrează o tăcere neclintită, refuzând să se uite la el.

— Spune-ne ce s-a întâmplat!

— A căzut pe scările care duceau de la bucătărie la ușa din spate. Era obosită și a alunecat pe prima treaptă când ducea gunoiul afară.

Stephanie duce o mână la gură, simțind cum i se ridică bila în gât. Nu le spusese până acum niciunuia dintre ei. De ce ducea Lindsey gunoiul? De ce nu-l ducea el? Era însărcinată în șase luni și jumătate. Patrick duce întotdeauna gunoiul în locul ei. Și a *uitat* pur și simplu că Lindsey căzuse pe scări și fusese la spital cu câteva săptămâni înainte să moară? Nu-și dă seama cât de incriminator pare? Se întreabă dacă nu cumva Patrick minte.

— Tu unde erai?

— În bucătărie.

— Vă certaserăți? întreabă Lange.

Patrick ridică privirea și se uită cu răceală la avocatul lui.

— Nu. Nu eram lângă ea. A căzut singură.

Stephanie se uită la avocatul lui Patrick. Pare îndârjit și ei îi stă inima. Știe acum că au probleme. Se simte de parcă ar pluti, de parcă ar ieși din corp. Știe că oboseala îi poate da peste cap percepțiile și este aproape o ușurare să simtă că plutește departe de ce se petrece în încăperea asta claustrofobică din tribunal. Se întreabă, ciudat, detașat, dacă se certau, dacă se *luptaseră,* deși soțul ei neagă și dacă a împins-o pe soția lui pe scări. Patrick nu a fost niciodată violent cu ea. A fost violent cu prima lui soție? Este posibil? Momentul de tăcere pare să se prelungească la infinit, de parcă s-ar afla toți pe muchia dezastrului și nimeni nu vrea să facă un pas înainte.

Însă în cele din urmă avocatul aruncă o privire la ceas și spune:

— Va trebui să explici.

Patrick încuviințează.

— Și va trebui să fii convingător.

•

Când Patrick este chemat din nou la bară, se ridică și face cei câțiva pași. Are senzația că toate

simțurile i s-au ascuțit. Își spune din nou că nu trebuie să pară furios. Nu trebuie să arate cât de furios este că se află aici, apărându-se în fața acestor acuzații, indiferent cât de justificată este furia lui. N-ar fi trebuit să se ajungă niciodată aici. Totul e din cauza Ericăi. Cum îndrăznește să mintă în legătură cu șantajul? Dar nu trebuie să se gândească la Erica, pentru că ea îl înfurie cel mai tare. Nu o să se uite la ea când ajunge în boxă; se întoarce cu fața spre oamenii din sala aglomerată. O să se uite doar la avocatul care îi pune întrebări. O să vorbească pe un ton echilibrat, egal și o să explice ce s-a întâmplat. Iar ei o să-l creadă. Trebuie. Înainte l-au crezut – și-a dat seama. A reușit să simtă, cu puțin timp în urmă, în sala de judecată, cum juriul era de partea lui, nu a Ericăi. Dar știe că povestea asta cu vânătăile i-a îndepărtat de el. Știe cum par lucrurile. Avocatul lui e îngrijorat, iar soția lui… își dă seama că a început să se îndoiască de el, ceea ce l-a făcut să se simtă nesigur. Pe Stephanie a supărat-o chestia asta. Nu mai știe ce crede despre el.

Își amintește seara aceea. O văzuse pe Lindsey căzând pe scări, văzuse totul petrecându-se parcă în ralanti. Acum îi fusese teamă că ar putea dezgropa cineva vizita la spital și să încerce să scoată ceva din ea. Dar nu a crezut că o să se și întâmple.

Avocata coronerului întreabă, cu glas solemn:

— Puteți să explicați cum s-a ales soția dumneavoastră cu vânătăile acelea?

•

Cheryl dă drumul la televizorul din bucătărie, ca să asculte știrile în timp ce pregătește cina. Aude un reporter începând să vorbească despre ancheta judiciară de azi din Creemore și se întoarce să se uite la ecran. Urmărește imaginile cu un cuplu brunet, care pare hărțuit, grăbindu-se să intre în tribunal și apoi cu o femeie blondă, care intră după ei. Tot trupul i se încordează când o recunoaște pe

Erica Voss. Ce dracu' are ea de-a face cu povestea asta?

Dă televizorul mai tare și îl ascultă pe reporterul care relatează aspectele principale ale anchetei. Ascultă tot. Erica Voss susține că avea o aventură cu Patrick Kilgour, a cărui soție murise în mașina aceea. Erica spune că Patrick și-a ucis deliberat soția. Ea a născut copilul lui. Cheryl pune totul cap la cap. Copilul e Devin. Iar tatăl lui este, foarte posibil, un ucigaș.

•

Ancheta chinuitoare s-a încheiat. S-au retras la un restaurant italienesc din apropiere pentru cină. Au ales o masă în spate, care le oferă mai multă intimitate.

Patrick a explicat calm și convingător cum a căzut Lindsey pe scări. Lange părea mulțumit de cum s-a comportat el, ba chiar îl bătuse scurt pe umăr când se terminase totul.

Stephanie comandă un pahar cu vin alb și, imediat ce vine comanda, dă pe gâtul uscat aproape jumătate din el. Acum trebuie să aștepte verdictul. Toți sunt agitați. Stephanie e așa de stoarsă, că nu face decât să se bucure că s-a încheiat tortura anchetei. Nu se poate gândi la ce urmează. Lange vrea să discute despre ce s-ar putea întâmpla în continuare. Ei îi vine să urle.

Comandă toți trei de mâncare, dar Stephanie abia dacă poate înghiți ceva. Gândurile îi fug la Jackie și Emmie. Îi e dor să le țină lipite de ea, să le simtă mirosul, să le simtă pielea pe obraz. Vrea să fie acasă. Pleacă mâine-dimineață la prima oră, indiferent dacă juriul ajunge sau nu la o concluzie și indiferent de rezultat.

Știe care sunt posibilitățile. Juriul poate constata că moartea lui Lindsey a fost un accident. În mod clar, asta speră ei. Însă acum se gândește că e ca la loterie. Erica a fost convingătoare și a mai fost și căzătura aia îngrijorătoare. Dacă juriul nu dă verdictul de moarte în urma unui accident, actualul

șerif o să înceapă, probabil, propria investigație. Ar putea chiar să-l aresteze pe Patrick pe loc. Își dă seama, ridicând paharul acum gol, că s-ar putea să plece singură acasă mâine. Oare ar fi un lucru chiar așa de rău?

Simte un junghi în piept. Nu-i vine să creadă că gândește așa ceva. Dar căzătura pe scări – și faptul că Patrick le-a ascuns-o – a schimbat situația din punctul ei de vedere. Lasă jos paharul de vin. Mai vrea unul, dar o să se abțină. Are senzația că a trecut în taină un fel de graniță și e îngrozită de ea însăși.

Sigur că n-a făcut-o.

Îl iubește pe Patrick, își spune ea. E tatăl fetelor ei. Numai că îi e greu să simtă asta la fel ca înainte, ținând cont de tensiunea în care au trăit. Nu crede nicio clipă că e un *ucigaș.* Așa ceva e imposibil. Prea bizar și să te gândești serios. Nu a dat niciodată vreun semn că ar avea o înclinare spre violență față de ea. Probabil că Lindsey a căzut, așa cum a spus Patrick. Nu a împins-o el în timp ce se certau. Nu-și iese ușor din fire – ea nu l-a văzut niciodată. Nu e lacom și nici egoist. Nu e impulsiv. E blând și răbdător și generos. Totul e din vina Ericăi. Erica e o mincinoasă răzbunătoare, motivată de propriile dorințe egoiste și perverse. Nu are nici urmă de conștiință. Nu-i pasă cui face rău.

E foarte posibil ca juriul să dea verdictul „indecis”. Ceea ce înseamnă că juriul nu reușește să decidă, pe baza celor auzite, dacă moartea a fost provocată de un accident sau intenționat. Juriul nu poate stabili vinovăția. Atunci ar depinde de șerif. Ar putea începe o investigație sau nu. Probabil că ar începe-o. Stephanie nu crede că poate să se împace multă vreme cu atâta nesiguranță fără să-și piardă mințile. Trebuie să fie o mamă bună pentru copiii ei. Are nevoie să înceteze toate astea.

Se aude bipul unui telefon, iar Lange își scoate mobilul din buzunarul sacoului. Stephanie își dă

seama, după expresia lui, că este ceea ce așteptau. Încremenește, privindu-i chipul.

— Juriul s-a întors, spune el.

Pleacă în grabă de la restaurant, după ce au terminat de mâncat și merg cu mașina până la tribunal, care nu e departe. Se așază în timp ce intră în sală membrii juriului.

Judecătorul îl întreabă pe prim-jurat dacă au stabilit un verdict. Răspunsul e afirmativ.

Stephanie simte că îi vine să leșine.

— Care este verdictul? întreabă judecătorul.

— Indecis, onorată instanță.

Stephanie se uită la Patrick; îl vede cum tresare. Îi aruncă o privire lui Lange. Expresia de pe chipul lui e sumbră.

Tăcerea care se lasă e încărcată de groază. Nu s-a terminat, nu s-a terminat deloc. S-ar putea să fie doar începutul. Stephanie îl fixează cu privirea pe soțul ei. I-a fugit tot sângele de pe chip. Își dă seama, privindu-l, că se așteptase la altă concluzie. Se așteptase să fie exonerat.

În cele din urmă, Patrick îl întreabă pe avocat, cu glasul tremurând:

— Ce facem acum?

— Depinde de șerif, răspunde avocatul încet și de procurorul districtual. Mergeți acasă și așteptați.

Capitolul 38

În seara aceea, șeriful Bastedo stă la birou, în beznă, adâncit în gânduri. Nu e deosebit de bucuros că tărășenia asta a ajuns pe biroul lui. Știe că e o ocazie. Și asta-l și îngrijorează. E o ocazie care îl poate ridica sau doborî, iar el ar fi preferat să nu iasă în evidență. E serios și metodic – și asta i se potrivește –, dar își dă deja seama că acest dosar are toate elementele necesare să se transforme în circ. Însă nu poate să închidă ochii pur și simplu. Asta a făcut fostul șerif și s-ar putea ca rezultatul să fi fost că Patrick Kilgour a scăpat basma curată după ce a comis o crimă.

A urmărit cu mare atenție ancheta judiciară și și-a luat notițe cu grijă. Când s-a terminat, era la fel de nesigur ca jurații. E prudent din fire, însă e conștient de presiunea exercitată asupra lui ca să facă ceva. Trebuie să discute cu procuroarea districtuală mâine-dimineață, la prima oră.

•

A doua zi dimineață, Patrick se străduiește să se trezească în momentul în care pornește alarma telefonului, la 5:30. A adormit abia după ora 3. Se simte ca naiba. Stephanie se foiește lângă el.

— Haide, trebuie să prindem avionul, spune el, ridicându-se din pat și îndreptându-se către baia camerei lor de hotel.

Intră la duș și lasă apa fierbinte să-i limpezească mintea. Dar când vede limpede e și mai rău. E îngrozit de ce ar putea urma. Încearcă să-și aducă aminte ce a spus avocatul lui aseară, dar era așa de tulburat, că nu a priceput tot. Gândurile încep să-i scape de sub control. Dacă e arestat, iar cazul ajunge la proces, probabil că nu o să poată ieși pe cauțiune. S-ar putea să fie nevoit să petreacă luni în șir în închisoare, departe de soție și copii. La proces, acuzarea va trebui să dovedească, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că și-a ucis soția. Însă

există o grămadă de îndoieli în cazul ăsta. Nu faptele sunt puse în discuție; nu au de ce să-și facă griji pentru probele criminalistice. Știu că soția lui s-a urcat în mașina cu motorul pornit și că țeava de eșapament era înfundată cu zăpadă.

— Nu pot dovedi că ai înfundat tu țeava de eșapament, spusese abrupt avocatul sau că ai lăsat-o să stea în mașină știind că e înfundată și că o să moară.

E vorba despre intențiile lui și cu siguranță că nu au cum să demonstreze intenția dincolo de orice îndoială rezonabilă. Asta i-a spus Lange aseară, încercând să-l liniștească, în timp ce el simțea cum se îndepărtează de el, pe un tsunami de spaimă, viața lui cândva confortabilă.

— S-ar putea să simtă nevoia să te citeze, spusese Lange. Dar n-ar trebui să se ajungă la proces. N-au suficiente dovezi.

Însă stigmatul… toată lumea o să creadă că el a făcut-o. Reputația lui o să fie pătată tot restul vieții. Nu are cum să demonstreze că *nu a vrut* s-o omoare.

Nu are cum să dovedească… nici măcar soției lui.

Nu era rezultatul la care speraseră. Stephanie nu o să poată să meargă acasă acum și să-și scoată toate astea din minte – o să aștepte să se mai întâmple ceva. Nu o să aibă nicio șansă să-și recapete echilibrul.

Și Niall… partenerul lui fusese foarte înțelegător când aflase despre ancheta care urma, însă nu-i plăcuse cum arată lucrurile. Patrick îi spusese că înțelege. Dar între cei doi se căscase o prăpastie care se tot adâncea de când îi spusese.

Patrick știe că pentru Niall nu ar fi suficientă decât o exonerare totală. Și el nu o obținuse.

Acum… oare Niall o să vrea să dizolve parteneriatul? Cum ar primi Stephanie așa o veste? Nu prea bine, bănuiește el.

S-ar putea să fie nevoiți să trăiască în perioada următoare din banii lui Stephanie. Iar cheltuielile judiciare… o să fie exorbitante dacă povestea o să continue.

Se întoarce în dormitor, unde Stephanie s-a ridicat din pat și se îmbracă. Nu vorbește cu el. Nu i-a spus aproape nimic de când s-a terminat ancheta. Patrick vrea să știe ce-i trece prin cap.

— Steph?

— Da? îi răspunde ea, cu spatele la el, în timp ce-și trage o bluză peste sutien.

Nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Stephanie, repetă el, uită-te la mine!

Ea se întoarce încet, stând de cealaltă parte a patului nefăcut.

— O să fie în regulă. N-am făcut-o, iar ei n-au cum să demonstreze că aș fi făcut-o.

Stephanie încuviințează, iar Patrick ocolește patul și o ia în brațe.

— Steph, te iubesc. Știi, nu-i așa?

Ea ridică privirea spre el, cu lacrimi în ochi. Una dintre ele i se prelinge pe față, iar Patrick o șterge blând cu degetul.

— O să trecem peste asta, știu că așa o să fie.

Stephanie îi întoarce spatele.

•

— Nu-mi vine să cred, spune Niall. La naiba, nu-mi vine să cred.

Nici lui Nancy nu-i vine să creadă, dar s-au trezit devreme și au citit amândoi știrile online – tot ce au reușit să găsească despre ancheta judiciară din Colorado. Acum Nancy ridică privirea din laptopul așezat pe masa din bucătărie și spune:

— Ai face bine să mănânci ceva.

Niall clatină din cap, vizibil tulburat și se reazemă de blatul de bucătărie. Nancy își împinge scaunul și se duce la filtru, toarnă o cană de cafea proaspătă și i-o aduce. Niall se întoarce spre ea fără să-i vină să creadă:

— Vreau să zic că trebuie să fi fost un accident. Patrick nu și-ar ucide soția!

Verdictul nu fusese cel pe care îl așteptaseră ei.

— E evident că Erica minte, aprobă Nancy, însă informațiile dezvăluite în timpul anchetei judiciare au fost destul de șocante.

Se întreabă cum face față Stephanie. Îi e teribil de milă de ea.

Dar cel mai puternic sentiment este cel de alarmă.

— Cu siguranță și-a ales greșit femeia cu care să se culce, spune ea înciudată, ca și tine, de altfel.

Niall închide ochii și spune:

— Nancy, nu începe!

Nancy trage adânc aer în piept. Niall are dreptate. Trebuie să rămână uniți; nu se pot sfâșia unul pe celălalt, cel puțin nu acum.

— Va trebui să rupi orice legătură cu Patrick, spune ceva mai calmă.

Niall deschide ochii mari.

— Nancy, poate că ar trebui să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Nu l-au arestat.

— Nu l-au arestat încă. Trebuie să scapi de el. Și, mai important, trebuie să ne distanțăm de Erica. Câtă vreme ești de partea lui Patrick, dacă el mai lucrează cu tine, o să fii în vizorul ei. Te tot sună… e la limita hărțuirii, adaugă ea îngrijorată.

Niall încuviințează, părând neliniștit.

Nancy știe că are dreptate. E și el la fel de îngrijorat ca ea din cauza Ericăi.

— Doar că detest să lovesc într-un prieten când a căzut, spune el furios.

— N-ai de ales. Poți să pui capăt parteneriatului. Să aduci pe altcineva. Dar fii îngăduitor cu el; sigur o să înțeleagă.

•

În Denver, Cheryl se plimbă prin bucătărie frângându-și mâinile, în timp ce Gary se uită țintă în podea. Ziarul e întins pe masa din bucătărie.

Sunt singuri – Devin a plecat la școală mai devreme pentru un antrenament de fotbal.

— E evident că minte în legătură cu șantajul, spune Gary în cele din urmă. Ne-a făcut-o și nouă… n-am niciun dubiu că l-a șantajat.

— Să le spunem? întreabă Cheryl șovăitor.

— Nu putem.

Cheryl își ascunde fața în mâini și izbucnește în lacrimi.

— Nu pot să cred ce se petrece, spune ea printre suspine.

Aude hârșâitul unui scaun și apoi simte îmbrățișarea soțului ei. După ce se oprește din plâns, se desprinde de el.

— Ce fel de femeie face așa ceva? S-ar putea să fi spus numai minciuni la ancheta aia. E mama lui Devin. S-ar putea să fie o sociopată. Dacă e ceva genetic?

Simte cum își pierde controlul. Copilul ei perfect. Gary îi întoarce privirea; Cheryl își dă seama că și el e profund tulburat.

— Dar dacă e adevărat că și-a ucis intenționat nevasta… nevasta însărcinată? adaugă ea. Nu poate fi nici el normal și e tatăl biologic al lui Devin. Nu pot să fac față. Nu pot!

Gary se uită în ochii ei și-i spune:

— Ascultă-mă! Devin e un copil grozav. A avut parte de o educație grozavă. O să fie în regulă. Ești o mamă foarte bună… o să fie un om minunat, știi bine. Te rog, nu-ți face griji! Ne are pe noi. O să ne aibă întotdeauna.

•

Șeriful Bastedo se îndreaptă spre biroul procuroarei districtuale. În dimineața aceea, devreme, a avut o convorbire telefonică scurtă cu coronerul Yancik. Au discutat verdictul, ce înseamnă.

— E complicat, a spus Yancik nefericit. Cum de i-a scăpat lui Mike? Ne pune pe toți într-o lumină proastă.

Bastedo își aduce aminte ce încurcat păruse fostul șerif în ziua aceea la tribunal, dar nu empatizează prea tare cu el. Știe că Yancik simte că trebuie să se apere; dar niciuna, nici alta nu-l pun pe Bastedo într-o lumină proastă. Nu era aici la vremea aceea. Însă știe ce vrea să spună Yancik. Biroul coronerului suportă suficientă presiune în ultima vreme și fără genul ăsta de încurcături. Și are dreptate când spune că e complicat.

— Întrebarea e ce facem acum, spune Bastedo.

La asta s-a gândit toată noaptea.

— Mă întâlnesc cu procuroarea districtuală azi, adaugă el.

— Ce crezi că o să vrea ea să facă?

— Nu știu. Dar o să-ți povestesc ce zice.

Acum, când ajunge la biroul procuroarei, îi vede numele pe plăcuța de pe ușă. Aurora Lydia Dominguez. În comunitatea lor rurală nu au loc multe crime, dar cazul ăsta e complicat. O să vrea să-l cerceteze cu atenție. Și ea trebuie să se gândească la poziția ei. Toată lumea trebuie să ia în considerare propriul punct de vedere, își zice Bastedo, puțin cinic.

— Intră, spune Dominguez când el bate la ușă.

Se apropie de 40 de ani, are părul negru strâns într-o coadă de cal și poarta un costum de calitate și pantofi comozi. Bastedo zărește într-un colț o pereche de pantofi cu toc negri. E prea deșteaptă să-i poarte toată ziua. Are încredere în ea că o să ia decizia corectă. Bastedo nu știe care e decizia corectă… speră că știe ea.

— Închide ușa, spune ea.

Capitolul 39

Zborul spre casă e un coșmar. Stephanie tot vede oameni care îi aruncă câte o privire, apoi se uită din nou; o recunosc. Știrea e în ziarele de dimineață, împreună cu fotografiile lor. Au fost la TV, montaje cu ei la intrarea în tribunal și la ieșire. Deși și-a strâns părul și poartă ochelari de soare închiși la culoare, lumea știe cine e, pentru că Patrick arată exact la fel ca ieri.

Când ajung în cele din urmă acasă și parchează mașina pe alee, Stephanie nu vrea decât să-și lase lucrurile și să dea fuga vizavi, la Hanna, să ia fetițele. Nu-l așteaptă pe Patrick să vină cu ea; preferă să se ducă singură.

— Poți să pregătești tu totul aici și eu să le aduc pe gemene acasă? O să trebuiască să le dăm să mănânce.

Apoi traversează strada, cu inima spărgându-i pieptul de neliniște. Cum s-au descurcat gemenele fără ea? S-a simțit rău că le-a lăsat acasă. Dar i-a lăsat Hannei lapte de sân pentru ele și are mai multă încredere în Hanna decât în oricine altcineva să aibă grijă de fete. Însă acum, când merge spre casa ei, disperată să-și vadă fetele, șovăie. Cum o să reacționeze Hanna? Nu a fost verdictul la care spusese Stephanie că se așteaptă.

Acum câteva săptămâni îi spusese despre ancheta care urma. Se dusese la Hanna cu fetițele.

Le pusese, împreună cu Teddy, pe covorașe așezate pe podeaua sufrageriei. Stephanie nu-i mai povestise nimic Hannei înainte, dar se apropia data audierii și știa că trebuie să-i spună adevărul despre motivul pentru care avea nevoie să aibă ea grijă de gemene două nopți. Știrea avea să fie la TV. Oricum Hanna urma să afle cât de curând.

Privind diversele emoții oglindite pe chipul Hannei în timp ce-i spunea poticnit povestea – neîncredere, stânjeneală –, Stephanie simțise

intensificându-se descurajarea acută pe care o simțise în ultimele săptămâni. Știa că Patrick avea o discuție similară, dificilă, cu partenerul lui de afaceri. Îi spusese că Niall primise bine povestea. Stephanie nu era sigură că-l crede. Însă Hanna o sprijinise surprinzător de mult după ce-și revenise din șoc. Acum i se pare că se poate sprijini pe umărul ei. Stephanie își dorește din nou să fi avut familie – să fi trăit părinții ei, să fi avut frați. Se simte îngrozitor de singură pe lume. Singura persoană pe care a ajuns să se bazeze era Patrick.

Hanna răspunde la ușă cu o încruntătură de compasiune pe frunte și întinde imediat mâinile să o îmbrățișeze. Stephanie se prăbușește în îmbrățișarea mângâietoare a Hannei. Cele două femei se desprind una de cealaltă și, fără să discute despre verdict – pe care Hanna trebuie să-l fi aflat deja de la știri –, Stephanie o întreabă încordată:

— Unde sunt?

Hanna face un pas în spate și Stephanie le vede pe gemene în sufragerie. Își scoate pantofii și se repede la ele. Se lasă pe podeaua mochetată și-și trage fetițele lângă ea, adulmecându-le mirosul, simțindu-le trupurile calde lipite de ea. Încearcă să nu plângă, dar lacrimile tot se revarsă. Și atunci își zice, la naiba, ce mamă nu ar plânge când își vede copiii după o zi întreagă și două nopți? Le îmbrățișează, știind că ar face orice pentru copiii ei. Înseamnă totul pentru ea.

Ridică privirea când Hanna intră în sufragerie și-i zâmbește.

— Au fost grozave. Au mâncat bine și au dormit bine. Dar e limpede că se bucură că te-ai întors.

Stephanie își privește fetițele care zâmbesc și gânguresc, începând să-i caute pieptul. Trebuie să le ducă acasă.

— Te ajut eu să le strângi lucrurile, spune Hanna, începând să adune jucării și pături în geanta copiilor.

— Mulțumesc mult, Hanna. Dacă pot să mă revanșez vreodată…

— Ah, te rog, nu-ți face griji! Mi-a făcut plăcere.

— Știu, dar, dacă vrei vreodată să-l lași pe Teddy la noi, ne-ar face plăcere să avem grijă de el.

Stephanie observă ceva pe chipul Hannei, dar dispare repede. Și își dă seama că Hanna nu l-ar lăsa niciodată pe Teddy cu ei. Pentru că e posibil ca Patrick să-și fi ucis soția.

Răceala pe care o simte Stephanie o urmărește până acasă și i se instalează în inimă, urmând să se stabilească pentru totdeauna acolo.

•

Șeriful Bastedo o așteaptă pe procuroare să se așeze la birou și apoi se instalează și el greoi pe scaunul din fața ei.

— Ce complicație, spune Dominguez. Un caz clasic de „el zice, ea zice”. Cine spune adevărul?

— Sau, dacă privești altfel lucrurile, care dintre ei minte? răspunde Bastedo.

Vede cum procuroarea ridică din sprâncene.

— E clar că unul dintre ei minte, spune el. Va trebui să-l citez pentru interogatoriu.

Dominguez încuviințează gânditoare.

— Da, categoric, citează-l, aprobă ea, încruntându-se. Dar nu vreau să declanșez urmărirea penală într-un caz pe care nu am șanse serioase să-l câștig.

Se apleacă peste birou.

— Nevastă-sa era în mașină, cu motorul pornit, țeava de eșapament era înfundată cu zăpadă. Oare el știa? Oare a făcut-o intenționat? O să fie practic imposibil să dovedesc intenția pentru o condamnare pentru crimă cu premeditare dacă nu ne spune cineva ce punea el la cale. Și sunt sigură că n-a făcut-o.

— Poate putem merge cu o acuzație mai puțin gravă?

Dominguez clatină din cap încet.

— Nu. Fie a făcut-o deliberat, știind ce face, fie nu. Dacă nu, a fost un accident. Nu putem să-l tratăm diferit de alte cazuri similare dacă nu a făcut-o cu intenție.

Șeriful încuviințează.

— Îl citez și-i cer să facă un test cu poligraful.

Procuroarea e de acord.

— Încearcă să-l presezi. Poate reușești să-i trezești interesul pentru o înțelegere.

•

Patrick știe că Niall nu se așteaptă să vină la lucru azi, dar vrea să scape odată și de asta. Trebuie să-i explice verdictul neașteptat. Stephanie ține câte o fetiță pe fiecare braț.

— De ce nu încerci să te odihnești? o întreabă el cu blândețe. Pari extenuată.

Stephanie încuviințează absentă. El o sărută pe creștet și o întreabă:

— Te descurci dacă ies un pic?

— Unde te duci?

— La birou.

Tensiunea din cameră e brusc mai intensă decât cu o clipă înainte. Unul față de celălalt, se prefăcuseră tot timpul că nu era posibil decât un singur verdict – că fusese un accident.

— Cum crezi că o să reacționeze? îl întreabă.

Patrick ridică din umeri.

— Nu știu. Niciunul dintre noi nu s-a gândit că s-ar putea întâmpla așa. Chiar n-am discutat.

Se întoarce să iasă din cameră și spune:

— Nu lipsesc mult.

•

Stephanie se plimbă prin sufragerie, imaginându-și ce se petrece la birou. Niall o să vrea să scape de Patrick. Oricine ar face așa. Nu poți să ai un partener de afaceri asupra căruia planează o posibilă acuzație de crimă.

Aude mașina lui Patrick trăgând pe alee. Se oprește și rămâne în picioare în sufragerie,

așteptându-l să vină în casă. Patrick intră, aruncă cheile pe măsuța de lângă ușă și se întoarce să se uite la ea. După expresia de pe chipul lui, își dă seama că veștile sunt proaste.

— Ce s-a întâmplat?

— O să dizolve parteneriatul.

— Poate?

— Sigur că poate, conform termenilor acordului de parteneriat, răspunde Patrick și adaugă: O să-mi cumpere partea.

— Cu prieteni ca ăștia, cine mai are nevoie de dușmani? întreabă ea înverșunată.

•

Erica stă în apartamentul ei, trăgând de o cană de cafea.

Indecis. Acum mingea e în terenul șerifului. Va trebui să facă ceva, după ce a ascultat mărturiile. Patrick trebuie să fie înspăimântat. Se gândește o clipă la soția lui, Stephanie. Arăta îngrozitor la audiere. Mai subțire, dar nu într-un sens bun. Era trasă la față. Probabil că trece prin iad, se gândește Erica. Își spune că de fapt nu-i problema ei. Îi face un serviciu lui Stephanie. Trebuie să afle cu cine s-a măritat. Speră să fie arestat.

Își spune că tot răul e spre bine. Categoric crede că de data asta așa e.

Capitolul 40

Pentru Stephanie, prima zi după întoarcerea acasă e ca o ceață cu oboseală, văzut de gemene și griji neîncetate pentru viitor. Vremea s-a întunecat și e umezeală, iar lumea a început să-și amenajeze curțile pentru Halloween.

Stephanie nu-și poate lua gândul de la vânătăile de pe trupul lui Lindsey. Oare a împins-o Patrick pe scări? Ar fi posibil? Vede la el semnele stresului, fisuri în fațadă care o fac să-și pună întrebări. S-a răstit la ea în după-amiaza aceea pentru că n-a fost atentă și au rămas fără lapte. I-a răspuns și ea răstit.

Mai târziu, în cursul nopții, privind în beznă, se trezește întrebându-se cum o fi fost pentru Lindsey să se căsătorească așa de tânără, să fie însărcinată, să fie singură toată ziua într-un loc aflat departe de familie. Nu aveau mulți bani. Dragostea zboară pe fereastră când mori de foame. Oare știa că Patrick a înșelat-o? A bănuit ceva? L-a acuzat? Poate că da, iar lui nu i-a plăcut. Poate de-asta a împins-o pe scări… Nu. Nu poate să gândească în felul ăsta, pur și simplu nu poate. Gândește așa din cauza furiei, furia împotriva lui, împotriva întregii situații. Furie că Patrick și-a înșelat prima nevastă și a adus toate astea pe capul lui, al ei, al fetelor lor frumoase. Pot pierde totul pentru că el s-a culcat de câteva ori cu o femeie atrăgătoare, când ar fi trebuit să se abțină. Cea mai intensă furie e îndreptată împotriva Ericăi – pentru că s-a culcat cu soțul unei prietene, pentru că insistă cu povestea asta nebunească despre crimă. Pentru că a mințit în boxa martorilor în legătură cu șantajul.

Încearcă să nu-l învinovățească pe Patrick pentru ce a făcut. E de neiertat să te culci cu cea mai bună prietenă a soției. Atunci, ea de ce l-a iertat?

Oare l-a iertat?

Tot nu s-a hotărât. Se plimbă de colo până colo. Pe *ea* nu a înșelat-o, din câte știe. Ar trebui să-l părăsească oricum, din principiu? Pentru că dacă ai înșelat o dată, o să înșeli de fiecare dată? Chiar dacă nu se mai întâmplă nimic cu cazul și totul dispare – cea mai bună situație la care pot spera –, lumea tot o să se uite la ea, tot restul vieții ei, întrebându-se dacă e măritată cu un ucigaș. Își aduce aminte expresia de pe chipul Hannei când s-a oferit să-l ia pe Teddy la ei.

Dacă-l părăsește acum, o să pară că nu l-a crezut, că și-a imaginat că este un ucigaș. Nu-i poate face așa ceva. Și trebuie să se gândească și la copii… e tatăl lor. Nu pot crește convinse că mama lor crede că tata și-a ucis prima soție. Mai ales că nu e adevărat.

•

A doua zi dimineață, Patrick e la băcănie să ia câte ceva când sună telefonul și răspunde Stephanie, fără tragere de inimă.

— Alo?

— Pot să vorbesc cu Patrick Kilgour? întreabă o voce bărbătească.

Stephanie simte cum i se încordează tot corpul. Vocea e serioasă, autoritară.

— Nu-i aici. Cine întreabă?

— Sunt șeriful Bastedo de la biroul șerifului din comitatul Grant. Îi puteți spune să mă sune imediat ce se întoarce?

Îi dă un număr, iar ea îl scrie cu mâna tremurând și mintea năpădită de panică. Când închide telefonul, se duce în sufragerie și se prăbușește pe canapea. Se întâmplă… o să-l aresteze. Simte cum o cuprinde amețeala. Își pune capul pe genunchi înainte să se întunece totul.

După câteva clipe, îl aude pe Patrick întorcându-se. Probabil că o vede, își spune ea, aplecată parcă într-un leșin, dar nu poate să-și ridice capul.

— Stephanie, ce s-a întâmplat? strigă Patrick și îngenunchează în fața ei, întrebând-o cu glas

îngrijorat: Ești bine?

Însă ea nu-și poate recăpăta răsuflarea. Are senzația că are o greutate pe piept, iar în fața ochilor îi joacă pete negre.

— Respiră, îi spune Patrick.

Momentul a trecut. Petele negre se retrag, iar ea reușește să-și ridice capul și să se uite la el. Patrick îi dă la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Ce-i, ce s-a întâmplat? o întreabă cu glas încordat.

— Te-a sunat cineva, îi răspunde ea. De la biroul șerifului din comitatul Grant.

Vede cum lui i se întipărește teama pe chip; sunt amândoi îngroziți.

— Vrea să-l suni. A lăsat un număr.

Patrick se ridică repede și se uită în jos spre ea cu ochi înnebuniți.

— Ce voia?

Stephanie îi întoarce privirea, speriată.

— N-a spus. Doar că vrea să-l suni.

Patrick începe să se plimbe prin cameră.

— Futu-i! Futu-i!

N-avem cum să scăpăm, își spune Stephanie, intrând în panică. O să-l aresteze. O să se ducă la închisoare. O să meargă la proces. Stephanie nu crede că poate supraviețui unui proces. Aproape că ancheta a fost mai mult decât putea îndura.

— O să-l sun pe Lange. Să-l întreb ce să fac, spune Patrick.

Stephanie încuviințează în timp ce el își scoate mobilul și sună.

Îl privește în timp ce discută cu avocatul. E o convorbire scurtă.

— Ce-a zis? îl întreabă neliniștită.

— Mi-a zis să nu intru în panică, răspunde Patrick sarcastic. Îi e ușor să zică. Vrea să aflu ce vor și să-l sun înapoi.

Patrick se mai învârte de câteva ori prin cameră, prea agitat ca să-l sune pe șerif. Stephanie îl privește cum se duce în bucătărie, îl aude

turnându-și ceva de băut. Se întoarce în sufragerie cu un pahar de tărie și-l dă pe gât din două înghițituri. Așteaptă câteva clipe și apoi întreabă:

— Unde-i numărul?

Stephanie îi găsește bucățica de hârtie cu numărul. Patrick înghite în sec și apoi sună. Stephanie nu aude decât o parte a conversației, dar e ușor de pus cap la cap ce se petrece.

— Și ce înseamnă asta, mai exact? întreabă Patrick. Mă arestați?

Stephanie vede cum pe chip i se instalează din nou paloarea.

— Bine, sigur.

Închide. Se întoarce încet spre ea.

— Vor să fac un test la poligraf.

•

Patrick stă complet nemișcat, cu mobilul încă în mână. Simte transpirația pe frunte. Ridică mecanic mâna, ca pentru a-și lărgi gulerul cămășii, dar poartă doar un tricou – nu mai trebuie să se îmbrace ca să se ducă la serviciu –, și-și lasă brațul să cadă.

Soția lui îl privește.

— E în regulă, nu? îl întreabă șovăitor. Nu te arestează. O să-ți facă poligraful și, după ce-l treci, poate că o să renunțe la tot și o să ne lase în pace. O să știe că n-ai făcut-o tu!

Patrick se întoarce spre ea, cu glas încordat.

— Nu-i chiar așa de simplu, Stephanie.

Ea ezită, trasă la față, palidă.

— Ce vrei să spui?

Urmează o pauză lungă, încărcată.

— Testele astea nu sunt de încredere. Nici măcar nu sunt acceptate la tribunal.

— Și atunci de ce le mai fac?

Patrick se uită la ea, simțind cum îl cuprinde un val de furie. *Nenorociții*! Încearcă să rămână calm.

— Îți spun eu de ce. Poliția le poate manipula. Mă pot face să ies prost.

— Sigur nu te pot face să pici… nu și dacă spui adevărul. Patrick se întoarce; nu vrea să se uite la ea. Se întoarce spre telefonul mobil. Trebuie să discute cu avocatul.

Capitolul 41

A doua zi, joi, Stephanie se trezește devreme. Se uită la soțul ei, care încă doarme. Fetițele încă nu s-au trezit, îi privește silueta adormită, umărul familiar, părul brunet, profilul lui clasic frumos. Se gândește cât de mult îl iubea cândva. Nici măcar nu era cu multă vreme în urmă. O face să se întrebe dacă dragostea e doar o iluzie, care dispare când realitatea devine prea întunecată. Nu, se hotărăște ea. Dragostea *este* reală. Dragostea pe care o simte pentru fetițele ei e reală. Dar dragostea romantică… poate că nu e decât o iluzie.

Trebuie să le pregătească devreme pe gemene și să le ducă la Hanna. Azi pleacă spre Denver. O să se întâlnească la biroul lui Lange din Denver și apoi o să se ducă la biroul șerifului din Creemore. Nu știe ce o să se întâmple. Încordarea i se pare aproape insuportabilă. A fost un moment groaznic, când făceau rezervările de bilete online și Patrick nu a știut dacă să rezerve un singur bilet sau două pentru zborul de întoarcere din aceeași zi. Lange îl avertizase că s-ar putea să nu se întoarcă. Până la urmă, biletul de întoarcere nu era mult mai scump decât unul doar dus, așa că și l-a rezervat și pe cel pentru drumul înapoi spre casă.

Stephanie știe că ea se va întoarce sigur cu zborul de seară. A asigurat-o și pe Hanna. O să ajungă seara târziu, să-i ia gemenele de pe cap.

Patrick se contrazisese cu ea în legătură cu plecarea. Fusese foarte insistent – ba chiar inflexibil –, spunând că ea nici nu ar trebui să vină. Nu-l putea ajuta cu nimic; ar fi trebuit să stea acasă și să aibă grijă de fete. Nu mai era ca la ancheta judiciară, unde aparențele contau. Aveau să meargă la biroul șerifului, așa cum li s-a solicitat și, indiferent ce se întâmpla, era departe de ochii publicului. Nu era nevoie să fie și ea acolo, o asigurase el.

Dar Stephanie nu se lăsase. Ce nu înțelegea el era că ea *voia* să fie acolo. Voia să audă cu urechile ei ce avea de spus procurorul.

Și, cel mai mult, voia să fie acolo când Patrick făcea testul cu poligraful la biroul șerifului.

Se ridică din pat în liniște și coboară să pună de cafea.

Timpul se scurge ca prin ceață – le dă de mâncare fetelor, le îmbracă, mănâncă pâine prăjită cât Patrick face duș și apoi duce gemenele vizavi, chiar înainte să plece. Sunt în mașină la ora 6:00, ca să ajungă să ia avionul la 8:00. Nu vorbesc deloc pe drumul lung spre aeroport.

Stephanie stă tot timpul rezemată de geam, cu mintea golită. Îi spusese Hannei că se duc să discute cu procurorul la Denver și că poliția voia să-l interogheze pe soțul ei. Hanna nu știuse ce să spună. Doar o îmbrățișase strâns.

Avionul aterizează la timp și curând se află într-un taxi, în drum spre procuratură. Stephanie se uită fix, cu stoicism, în față. Nu o interesează deloc Denverul.

Firma de avocatură e strălucitoare și modernă și zumzăie cu o energie discretă. Lange îi întâmpină la recepție.

— Cum a fost zborul? îi întreabă.

E conversație politicoasă și niciunul dintre ei nu e în dispoziția potrivită pentru așa ceva.

— Veniți cu mine, spune el și îi conduce în biroul lui.

Au mai fost acolo, când se pregăteau pentru audiere.

Odată intrați și așezați pe scaune, avocatul trece direct la subiect.

— Îmi pare rău de toate astea, dar nu sunt surprins. Cum v-am spus și la audiere, după un verdict incert, trebuie să fie văzuți că fac ceva. Interogatoriul e următorul pas. Trebuie să-l facă. Și, în Colorado, e destul de obișnuit să i se ceară suspectului să vină și să facă un test cu poligraful.

— Și dacă nu-l fac? întreabă Patrick.

Stephanie se uită speriată la el.

— Atunci s-ar putea să te aresteze, răspunde avocatul.

— Nu înțeleg nimic, spune Stephanie. De ce să facă testul, dacă nu-l pot folosi?

Lange își îndreaptă privirea spre ea.

— Hai să vă explic despre poligraf. Funcționează măsurând diverse modificări fiziologice – numărul de bătăi ale inimii, tensiune, transpirație, respirație și așa mai departe – când anchetatorul pune fiecare întrebare. Pe baza rezultatelor, anchetatorul poate decide dacă o persoană minte sau nu. De multe ori, testele nu sunt de încredere. Și, da, din cauza asta, în general nu sunt admise ca probe la tribunal.

— Și atunci care e scopul testelor? întreabă Stephanie.

— Chiar dacă nu sunt probe admisibile la tribunal, poliția crede că le oferă informații valoroase, răspunde avocatul prudent.

— Deci poliția le crede, doar că nu le folosește la tribunal, spune ea, citind printre rânduri.

Fără să răspundă, avocatul se întoarce către soțul ei.

— Dacă treci testul, probabil că o să se termine totul. Așa se întâmplă de obicei. Și ar fi aproape imposibil să dovedească la proces că a fost crimă.

Stephanie se uită la soțul ei, care este atent la avocat.

Lange se apleacă peste birou.

— Hai să vă mai spun ceva despre poligraf. E foarte riscant. Nu-i lăsăm niciodată pe clienții noștri să facă un test la poliție fără să facă întâi unul cu anchetatorul nostru.

Îi lasă să digere ce le-a spus, privindu-i pe amândoi cu o expresie serioasă pe chip.

— În orice caz, faptul că ai fost de acord să vii și să faci un test cu poligraful la poliție este echivalent cu un interogatoriu la poliție. Poți fi

manipulat sau indus în eroare ca să oferi informații incriminatoare – pentru că, deși rezultatele testului nu sunt admise la tribunal, întrebările și răspunsurile pe care le dai tu sunt. Uneori e mai bine să nu discuți deloc cu ei. E o decizie importantă, care nu trebuie luată cu ușurință. În majoritatea cazurilor, un test cu poligraful nu e util, dar uneori poate fi.

Urmează o tăcere apăsătoare, pe care o întrerupe Patrick:

— Și atunci ce o să facem?

— Cum ți-am spus la telefon, o să te conectăm la aparat și o să facem un test aici, răspunde avocatul. Stați puțin, mă întorc imediat.

Patrick nu i-a spus lui Stephanie că o să facă întâi un test la firma de avocatură. Acum ea stă pe scaun, ametită. Avocatul nu pare să creadă că Patrick o să treacă testul. Corect – probabil că majoritatea clienților lui sunt vinovați; probabil că de obicei pică. Dar Patrick cu siguranță nu și-a ucis soția. Asta o să le fie de ajutor. Trebuie să fie.

Se uită la Patrick, care stă agitat pe scaun; refuză să-i întâlnească privirea. O străbate un fior, ca niște degete reci care-i trec peste trup.

Când se întoarce, avocatul e însoțit de un bărbat care cară niște echipamente. Așază repede totul pe o masă din colțul încăperii spațioase. În scurt timp, Patrick stă față în față cu examinatorul. Are două benzi de cauciuc prinse peste piept și un clips pe degetul arătător.

Stephanie și avocatul privesc dintr-o parte.

— Relaxează-te, îi spune Lange lui Patrick. Roddy e unul dintre cei mai buni, e fost polițist ieșit la pensie. Știe ce face.

Soțul ei îi aruncă o privire nervoasă examinatorului.

— Roddy o să-ți pună o serie de întrebări pe care le-am pregătit împreună. Tu răspunzi doar cu da sau nu.

Examinatorul îi face semn cu capul lui Lange, iar acesta spune:

— În regulă, hai să-i dăm drumul.

Când vorbește, examinatorul are glasul calm și măsurat.

— Suntem în octombrie?

— Da.

— O să-mi dai răspunsul adevărat la toate întrebările?

— Da.

— Ai mințit vreodată ca să scapi dintr-un bucluc?

O ușoară ezitare.

— Da.

— În ianuarie 2009 locuiai în Creemore, Colorado?

— Da.

— Înainte să moară soția ta, Lindsey Kilgour, pe 10 ianuarie 2009, știai că este periculos să stai într-o mașină cu motorul pornit dacă țeava de eșapament e înfundată cu zăpadă?

— Nu.

— În ziua când a murit soția ta, i-ai spus să aștepte în mașină în timp ce tu dădeai zăpada?

— Nu.

— Înainte să moară soția ta, pe 10 ianuarie 2009, știai că țeava de eșapament a mașinii era înfundată cu zăpadă?

— Nu.

— În prezent locuiești pe Danbury Drive nr. 17, în Aylesford, New York?

— Da.

— Ai împins-o pe soția ta, Lindsey Kilgour, pe scări?

— Nu.

— Aveai intenția ca soția ta, Lindsey Kilgour, să moară, punând-o să stea într-o mașină cu motorul pornit și țeava de eșapament înfundată cu zăpadă?

— Nu.

— Înainte de 10 ianuarie 2009, ai auzit vreodată de o situație în care o persoană a murit în interiorul unei mașini cu motorul pornit, deoarece țeava de eșapament era înfundată cu zăpadă?

— Nu.

În cele din urmă, examinatorul închide aparatul și ridică privirea spre Lange. Clatină din cap, cu colțurile gurii coborâte.

Stephanie vede pete negre jucându-i în fața ochilor.

Capitolul 42

Uluit, Patrick rămâne așezat pe scaun, dar se îndreaptă brusc de spate, sprijinit de brațele scaunului și cu inima bătându-i nebunește. Nu. Nu poate fi ce pare să fie. Însă Lange stă lângă examinator, cercetând rezultatele. Are o expresie sobră pe chip.

Pe neașteptate, o aude pe Stephanie icnind. Inspiră adânc, cu mâinile strânse la piept și toată lumea își îndreaptă atenția către ea. Patrick o privește, incapabil să se miște. Lange se apleacă spre Stephanie. Patrick e tot conectat la echipamente, de parcă s-ar afla deja în scaunul electric. Se uită la soția lui fără să-i vină să creadă; are unul dintre atacurile ei de panică.

Avocatul îi spune să respire; Stephanie stă cu capul în jos, aplecat pe genunchi. Așa face când situația devine dificilă, își zice Patrick. Știe despre atacurile de panică. Stephanie i-a povestit, i-a descris ce simte. Patrick știe că a picat testul cu poligraful – își dă seama după reacția examinatorului și a avocatului.

Sunt toți concentrați asupra soției lui. Ce nu pare să-și dea nimeni seama e șocul prin care trece el.

Treptat, sunetele chinuite care vin dinspre soția lui încetează, iar ea începe să respire ceva mai regulat.

— Asta e, spune Lange, cu glas ferm.

Patrick simte mâinile examinatorului, care-l deconectează de la echipament. Ar vrea să vorbească, dar pare să nu fie în stare să scoată vreun sunet.

Își dă seama că atmosfera din încăpere s-a schimbat. Se uită fix la soția lui. Nu voise să vină și ea. Ar fi trebuit să rămână acasă, așa cum i-a spus el, își zice și ar fi fost scutită de toate astea.

Lange se îndreaptă de spate, cu mâna pe umărul lui Stephanie. Ea e tot aplecată, probabil ca să nu trebuiască să se uite la el. Lui Stephanie i s-au confirmat cele mai negre spaime, bănuiește Patrick. Ce tare se înșală!

Lange își îndreaptă atenția către Patrick, expiră profund și spune ceea ce știu deja toți.

— Mă tem că n-ai trecut testul, Patrick.

Patrick clatină din cap.

— Nu. E imposibil. Testul e eronat!

Stephanie își ridică încet capul, dar chipul ei pare să fi împietrit. De ce crede aparatul, în loc să-l creadă pe el? I-a spus doar că nu se poate pune bază pe testele astea.

Eliberat acum de fire, Patrick se îndreaptă, împleticindu-se, către soția lui și îngenunchează lângă ea.

— Stephanie, știi cât de inexacte sunt testele astea. A fost un accident!

Stephanie nici măcar nu se uită la el.

— Uite ce e, trebuie să luăm niște hotărâri, spune Lange.

Îi face un semn din cap examinatorului, care iese tăcut din încăpere, cu echipament cu tot.

— Mersi, Roddy.

Lange se întoarce către Patrick.

— Stai jos, îi spune, ducându-se înapoi la birou. Avem treabă.

Stephanie se întoarce spre avocat. Lui Patrick nu-i place expresia de pe chipul ei. Nici măcar nu se uită la el. Își poate închipui ce îi trece prin cap. Crede că el a făcut-o. Poate că s-a terminat totul între ei, se gândește Patrick amorțit. După asta, Stephanie nu o să mai aibă încredere în el. Se întreabă cât o să treacă până o să-l părăsească. Gândul îl înspăimântă și-l secătuiește.

— Ne așteaptă șeriful. Uite ce propun eu, spune Lange. Știm că o să-ți ceară să faci un test cu poligraful. La sugestia mea, o să refuzi. În cazul ăsta, probabil că o să te rețină, cu acuzația de

crimă cu premeditare sau ucidere din culpă. Va depinde de cât de premeditată cred ei că a fost.

Patrick nu poate decât să se holbeze la avocat, încremenit și fără să-i vină să creadă.

— O să fii preluat în custodie apoi. Nu e nevoie să vorbești cu ei. O să fiu acolo, cu tine. Propun să acceptăm un scurt interogatoriu, în care o să respingi categoric acuzațiile. Explici, din nou, că a fost un accident. Și asta-i tot. N-o să le permit să te interogheze mai departe. E treaba lor să dovedească la proces acuzațiile, astfel încât să elimine orice îndoială rezonabilă. Nu le dăm nimic cu care să lucreze, te-ai prins?

Patrick încuviințează, incapabil să vorbească.

— Nu te întorci acasă diseară.

Avocatul se uită la Stephanie, iar Patrick îi urmărește amorțit privirea.

— Nu cred că am avea ceva de câștigat dacă vii cu noi la șerif, spune Lange.

Patrick nu poate să nu fie de acord cu el. Stephanie arată ca și cum ar crede că s-a stabilit dinainte ca soțul ei să fie condamnat pentru crimă. Patrick vrea să o vadă plecată acasă. Cu siguranță, nu îi este de ajutor aici.

Avocatul se întoarce către el, iar Patrick probabil că arată pe cât de înspăimântat se simte, pentru că Lange spune:

— Fruntea sus! E treaba statului să demonstreze că a fost crimă, fără niciun dubiu rezonabil. Stai liniștit. Povara e pe umerii lor. Și, sincer… nu cred că o să meargă până la capăt cu procesul.

Patrick se întreabă dacă propriul lui avocat crede că e vinovat. Oare lui Lange îi pasă? Pentru el, Patrick nu este decât un client.

Lange vine de la birou și o ajută pe Stephanie să se ridice, sprijinind-o cu mâna pe cot.

— Îmi pare rău, dar cred că e cel mai bine să te duci la aeroport. O rog pe secretara mea să-ți cheme un taxi. Hai să mergem la ea.

Patrick o privește ieșind din încăpere cu avocatul lui, fără să arunce nicio privire în urmă. Se simte cumplit de singur și, în pofida asigurărilor date de avocat, îl îngrozește ce îl așteaptă. Și totul e din cauza javrei ăleia trădătoare de Erica.

•

Stephanie se învârte prin aeroport, pierzând vremea până la ora de plecare. Ce ciudat, să fie pe un aeroport nefamiliar, intrând și ieșind din magazine, în timp ce soțul ei e la biroul șerifului, unde e pus sub acuzare pentru crimă.

În cele din urmă, extenuată, se oprește la un Starbucks, își ia o cafea și se așază la o masă. Ce-i trebuie ei e cineva cu care să stea de vorbă. Cineva în care poate avea încredere. E un tumult teribil în ea și nu are pe nimeni în fața căruia să se descarce. Se gândește la Hanna. Oare poate să aibă încredere în ea? Poate să-i spună ce s-a petrecut azi în biroul avocatului? Nu, decide ea. Nu poate.

Abia poate înțelege ea însăși.

Patrick nu a trecut testul cu detectorul de minciuni. Ce-i arată ei asta? Că el a făcut-o. Și-a ucis intenționat soția și copilul nenăscut. Se războiește cu informația asta, încercând să o asimileze într-un mod care să aibă noimă. Nu se poate pune bază pe testele la poligraf. Știe oricine. Patrick nu a vrut să o omoare. Nu avea cum.

Însă poliția crede în teste. Dacă află vreodată de test, o să creadă că soțul ei e vinovat. După ce au ieșit din birou, avocatul s-a întors către ea și a asigurat-o, pe ton scăzut, că poliția nu va afla niciodată că Patrick nu a trecut testul. Informația e confidențială.

Poate că ea vrea să afle poliția.

A fost un moment bizar, suprarealist.

E singura, în afară de Patrick și avocatul lui – și examinator –, care știe. E o povară grea de purtat. Însă știe că nu poate spune nimănui. Trebuie să o țină pentru ea.

Și acum trebuie să decidă ce are de făcut.

Capitolul 43

Patrick se îndreaptă de umeri și merge spre clădirea unde se află biroul șerifului. Își compune o expresie hotărâtă. Este un om nevinovat, care este tratat nedrept și care face ce l-a sfătuit avocatul lui să facă.

— Gata? întreabă Lange, aflat lângă el.

Când urcă treptele, Patrick se gândește la ultima dată când a urcat aceleași trepte, în dimineața în care a murit Lindsey. Atunci era iarnă. Nu-i vine să creadă că s-a întors aici. Simte cum i se face rău. În ziua aceea îi era. Vomitase în zăpadă.

Polițiștii îl așteaptă. Este condus într-o sală de interogatoriu, iar Lange e cu el. Acolo se află șeriful și un polițist în uniformă. Totul e doar o formalitate. Ce îl îngrozește este ceea ce urmează. Noaptea petrecută în închisoare. Procesul. Își imaginează viitorul, abia capabil să fie atent la ce se întâmplă în prezent. Îl aude pe avocat explicând că, la sugestia lui, nu va face testul cu poligraful, pentru că acesta nu este sigur și oricum nu poate fi admis ca probă. Patrick își îndreaptă spatele și îl privește hotărât pe șerif drept în ochi, nedorindu-și să pară vinovat. Vede zâmbetul atotcunoscător al șerifului și își dă seama când acesta presupune că a făcut deja un test și nu l-a trecut. Se simte de parcă ar fi încasat un pumn în stomac. Dintr-odată, situația lui i se pare mult mai proastă. Șeriful, care stă de cealaltă parte a mesei, îl consideră deja vinovat.

— Am vrea să vă punem câteva întrebări, dacă n-aveți nimic împotrivă, spune șeriful.

— O să facă o declarație, dar asta-i tot. Patrick?

Avocatul se sprijină de spătarul scaunului și îl așteaptă să-și spună poezia. Au discutat deja despre ce trebuie să spună, în mașină, pe drum încoace.

Patrick își drege vocea și vorbește pe un ton hotărât, cu convingere.

— N-am intenționat să-mi ucid soția. A fost un accident. N-am știut că țeava de eșapament era înfundată sau că soția mea se afla în pericol.

— Vreți să mai adăugați și altceva? întreabă șeriful după o clipă.

Patrick îi aruncă o privire nervoasă lui Lange.

— Nu, cred că asta-i tot, spune încet avocatul.

Șeriful se ridică și spune:

— Patrick Kilgour, ești arestat pentru uciderea lui Lindsey Kilgour, pe data de 10 ianuarie 2009…

Lui Patrick îi fug toate gândurile din cap și nu mai aude și restul. Apoi cineva îl înghiontește.

— Te rog să te ridici.

Patrick se ridică împleticindu-se.

— Mâinile la spate, te rog, spune încet polițistul în uniformă.

Patrick își duce mâinile la spate și simte cătușele închizându-se. Și, pur și simplu, e arestat pentru crimă. Merge la închisoare.

*

Stephanie apreciază anonimatul călătoriei cu avionul, fără celebrul ei soț alături. E arătos și ușor de recunoscut; singură, poate să treacă drept o femeie obișnuită, obosită. Nu o sâcâie nimeni și nici nu se uită de două ori la ea, nu așa cum i se întâmplase când se întorseseră de la audiere. Patrick atrăsese câteva priviri curioase și, din cauza asta și ea. Știa ce se întrebau oamenii care o priveau: *Cine s-ar mărita cu un bărbat care și-a ucis prima soție?*

Citiseră ziarele, văzuseră imaginile la TV și presupuseseră că era vinovat. Și acum ea știe ceva ce ei nu știu. Știe că a picat testul la poligraf. Acum ar vrea să urle: *N-am știut nimic. N-am știut!*

Îi vine să plângă, cu capul lipit de geam, dar nu-și dă voie. O să plângă diseară, acasă, singură, după ce adorm gemenele. O să dea drumul

lacrimilor așa cum nu s-a simțit în stare să o facă atunci când era în casă și Patrick. Poate că o să fie cathartic și poate că după aceea o să fie în sfârșit în stare să doarmă. Și să se gândească limpede la situația ei.

Primise un mesaj de la avocat, care-i spunea că lucrurile au mers cum se așteptau, că Patrick a fost reținut și e acum în arestul local. Nu o să mai aibă vești direct de la el, decât dacă o sună de la un telefon din arest. Și-l imaginează într-o celulă, îmbrăcat cu salopetă. Își imaginează că i-au luat cureaua și șireturile – orice ar putea folosi ca să se sinucidă. Însă nu-și poate imagina ce-i trece prin cap. Pentru că habar nu are ce e în capul lui. Se înfioară când se gândește că un aparat l-ar putea cunoaște mai bine decât ea. Oare l-a cunoscut măcar un pic vreodată?

Poate că e mai în siguranță dacă el e la închisoare. Și ea și Emmie și Jackie. Dacă este într-adevăr un ucigaș, le e mai bine tuturor cu el închis, undeva, departe. Se gândește cu groază la focul din bucătărie. Tot nu-și aduce aminte să fi pus tigaia pe plită în ziua aceea. E posibil să o fi făcut Patrick? Oare avea dreptate Erica? Oare Patrick voia să scape de ea și de gemene, ca să rămână cu banii ei – peste trei milioane de dolari cu totul?

Nu-i vine să creadă. Nu-i vine să creadă că ar fi putut avea o părere așa de greșită despre cineva pe care-l iubea, însă i-au rămas suficiente îndoieli ca să o facă să se simtă de-a dreptul mizerabil.

Nu mai știe ce e adevărat sau cum să se poarte. Avocatul lui Patrick se așteaptă să-l susțină pe soțul ei, să fie uniți. Dar oare e în stare? Ar trebui s-o facă? Și dacă el chiar e vinovat, dar scapă basma curată și se întoarce acasă? Sigur Patrick nu ar fi făcut-o…

Chiar s-ar putea să fie nevinovat.

Cum o să știe ea vreodată cu siguranță?

Până să aterizeze avionul, s-a făcut deja târziu. Își recuperează mașina din parcarea aeroportului și conduce o oră și jumătate până acasă, ochii usturând-o de oboseală. Casa e întunecată; și-ar dori să se fi gândit să lase aprinsă lumina de pe verandă. În cele din urmă, descuie ușa și intră agitată în casă, cu toate simțurile în alertă. O sperie să stea singură în casă seara. E obișnuită să-l aibă pe Patrick – el îi dădea un sentiment de siguranță. Acum, orice zgomot, cât de mic, o face să tresară, fiecare umbră sare la ea. Se întreabă dacă o să se mai simtă vreodată în siguranță. Însă apoi își spune că trebuie să-și revină.

Reglează repede termostatul ca să facă mai cald, aprinde luminile în toată casa, își trage pe ea niște pantaloni de trening și dă fuga vizavi să le ia pe gemene. Se gândește ce să-i spună Hannei. Nu trebuie să-i spună despre poligraf, indiferent cât de tare tânjește să se confeseze.

Când Hanna deschide ușa și o întâmpină cu un zâmbet, Stephanie se surprinde izbucnind în lacrimi. Hanna o îmbrățișează și apoi o trage din răcoarea de-afară în casa încălzită. O privește compătimitor.

— Haide, copiii dorm cu toții sus. Îți aduc ceva de băut.

— Ești sigură? E târziu, spune Stephanie.

— Sunt sigură.

Simțindu-se prea obosită să protesteze și cu totul singură pe lume, Stephanie se ține după ea spre bucătărie. Vrea totuși să-și vadă întâi fetele.

— Urc în vârful picioarelor și arunc o privire la ele, bine?

— Sigur că da, răspunde Hanna, schimbând direcția. O să facem liniște totuși… hai să nu-i trezim.

Țarcul gemenelor e așezat în camera copiilor, lângă leagănul lui Teddy, iar fetițele dorm adânc. Stephanie se strecoară în cameră și se uită atentă la ele. Veioza aruncă o lumină blândă. Sunt culcate

pe spate, cu capetele întoarse una spre cealaltă, cu pumnișorii strânși, genunchii îndoiți, piepturile ridicându-se și lăsându-se. Sunt tare inocente. I se frânge inima când le privește.

— În regulă? șoptește Hanna.

Stephanie încuviințează și ies tăcute din cameră, întorcându-se jos. Stephanie o urmează pe Hanna în bucătărie. E surprinsă să-l vadă acolo pe Ben, soțul Hannei. Dar, bineînțeles, locuiește acolo. Ea e intrusul, care se bazează pe bunătatea unor străini.

— Nu-l lua în seamă pe Ben, spune Hanna. Se uită la ceva la subsol.

Ben o salută cordial dând din cap și este suficient de politicos ca să nu se holbeze în timp ce-și ia o bere din frigider. Probabil că se așteaptă să afle totul mai încolo, își spune Stephanie cu cinism. Însă nu ar trebui să fie cinică față de ei, își zice ea. S-au purtat frumos cu ea. Nu poate lăsa ceea ce i se întâmplă ei să-i influențeze viziunea asupra tuturor celorlalți.

Ben se retrage la subsol cu berea lui, iar Hanna întreabă:

— Ceai? Sau ceva mai tare?

— Ai vin?

Se așază în sufragerie cu o sticlă de vin roșu și două pahare, în penumbră, iar Hanna deschide discuția:

— Ce s-a întâmplat?

— L-au arestat, spune Stephanie abrupt.

Expresia Hannei e un amestec de șoc, compasiune și groază.

— Și ce-o să faci?

— Nu știu.

•

În seara aceea, târziu, în celula lui, Patrick stă întins pe pat, gândurile gonindu-i prin cap. Și-o imaginează pe Stephanie stând trează în patul lor, holbându-se la tavan. Sau se învârte prin casă, așa cum face de când au început toate astea, gândindu-

se la el? Oare crede că a făcut o crimă? Crede poligraful? Sau s-a calmat până acum și gândește logic?

Poligraful ăla nenorocit! Stephanie nu ar fi trebuit să fie acolo. Totuși el se așteptase să treacă testul. Fusese o lovitură cumplită să vadă că nu a fost așa.

Capitolul 44

Cheryl are senzația că e prinsă în capcana unui coșmar adevărat. Acum, când știe mai multe despre părinții biologici ai lui Devin, se trezește cercetându-l pe băiat și punându-și întrebări despre orice, oricât de neînsemnat. În ultima vreme a văzut la el comportamente pe care poate le-a ignorat voit până acum. Uneori Devin se pune pe el pe primul loc, înaintea prietenilor lui. Are un farmec considerabil, la care recurge ca să obțină ce-și dorește. Ea nu și-a făcut niciodată griji din cauza asta. Abia dacă recunoaște față de sine, dar caută trăsături de sociopat.

Gary îi spune că-i joacă feste imaginația și caută să găsească probleme care nu există. O asigură că dragostea e de-ajuns; dragostea poate rezolva orice. L-au crescut pe Devin cum se cuvine. Sunt oameni buni. O să treacă peste toate astea.

•

A doua zi dimineață, Erica Voss stă în apartamentul ei și derulează știrile pe telefon când se oprește brusc. *Arestare în cazul Kilgour.* Simte valul de adrenalină; apasă pe link și citește în fugă articolașul. Apoi se reazemă de spătar, cu un zâmbet care îi apare încet pe buze.

Așa îi trebuie. Așa pățești când te pui cu ea.

Ia telefonul mobil și sună la familia Manning. Și-a pregătit deja ce are de spus.

— Alo, se aude glasul lui Cheryl la telefon.

— Bună, Cheryl, spune Erica.

— Cine e?

Erica aude tonul suspicios, ba chiar teama din vocea celeilalte femei. A pregătit-o cu vizita la ei acasă.

— Sunt Erica, mama lui Devin.

Se lasă o tăcere îndelungată și încordată.

— Ce vrei?

— Nu știu dacă v-ați uitat la știri… începe Erica și apoi așteaptă.

— Te referi la audiere, răspunde Cheryl, cu glas tremurat.

— Probabil că a fost un șoc să aflați despre tatăl lui Devin, spune Erica.

— Spune-mi adevărul, ripostează Cheryl răgușit. Chiar i-a omorât?

— Sigur că da.

— Ce vrei? întreabă din nou Cheryl.

— Aș vrea să-mi văd mai des fiul, răspunde Erica.

— Nu-i fiul tău. E al nostru. Ai renunțat la toate drepturile părintești când l-am adoptat.

— Nu-mi pasă de drepturile juridice. N-aveți decât să-l țineți. Dar cred că trebuie să știe de unde vine, nu? Aș putea să mă întâlnesc cu el, să-i spun că e adoptat – pun pariu că nici măcar nu i-ați spus că e adoptat, nu-i așa? – și să-i povestesc despre tatăl lui și de ce am renunțat la el, deși nu voiam.

Așteaptă o clipă și apoi adaugă:

— Ați văzut că Patrick a fost arestat azi-dimineață?

De la celălalt capăt al firului se aude un icnet.

— Pentru crimă.

— Închid, spune Cheryl.

— Ba nu închizi, ripostează Erica. O să mă asculți. O să te duci să-i spui lui Gary că mai vreau 100.000 de dolari, altfel Devin o să afle curând lucruri pe care nu cred că vreți să le știe. Nu-l puteți supraveghea în fiecare clipă, în fiecare zi. Vă mai sun peste câteva zile. Până atunci, adunați banii. Când Patrick ajunge la proces, chiar nu vreau să le spun că de fapt știu unde se află fiul meu și să vă fac să treceți prin toată povestea cu testul de paternitate. Ar fi foarte greu pentru Devin să afle așa adevărul.

•

Stephanie ia ziarul din fața casei și se întoarce cu el în bucătărie. Afară e frig și umezeală. Se

așază la masă și-l răsfoiește, căutând vreo referire la arestare. O găsește în cele din urmă, îngropată spre sfârșit. Măcar aici nu a ajuns pe prima pagină. Se întreabă cât o să dureze până se aruncă presa locală pe ea.

Își apasă palmele pe ochi, o ustură. Aseară a stat la Hanna mai mult decât avusese de gând și a băut mai mult decât ar fi trebuit. I-a prins bine să se sprijine pe Hanna, să se bucure de alinarea și normalitatea ei.

Voia să îi mărturisească totul. Acum se teme că a lăsat să-i scape un pic prea mult… despre îndoielile ei. Dar nu i-a zis nimic despre poligraf.

Revine la prima pagină a ziarului. Mai are câteva minute, cu fetițele vesele în sufragerie înainte să le pregătească să iasă. O să meargă pe jos până la băcănie azi, să ia câte ceva. Speră să nu dea peste nimeni cunoscut, deși probabil că așa o să se întâmple. Totdeauna se întâmplă așa.

Îi atrage atenția un articol de pe pagina a doua. E o știre șocantă despre un bărbat din Albany care și-a ucis cei doi copii și soția, apoi s-a sinucis. Își spune să nu citească, dar bineînțeles că citește. Nu se poate abține, întotdeauna există știri de-astea și întotdeauna le citește. Bărbatul și-a asfixiat cei doi copilași înainte ca fosta soție să se întoarcă de la serviciu. Când a ajuns acasă, a înjunghiat-o de câteva ori în piept. Și apoi s-a urcat liniștit în mașină și s-a aruncat cu ea de pe un pod.

Se reazemă de spătar, ametită de oroarea poveștii.

Genul ăsta de lucruri se întâmplă tot timpul. Și nimeni nu pare să se aștepte.

Telefonul din bucătărie începe să sune, făcând-o să tresară. Îi aruncă o privire, nedorind să-l ridice. Oricine ar fi, nu pot fi decât vești proaste. Nu-și poate imagina nimic altceva în ultima vreme.

Răspunde.

— Da?

— Bună, Stephanie, sunt Robert Lange.

Stephanie simte că-i stă inima. *Ce mai e?*

— Ce s-a întâmplat?

— Voiam să-ți spun că Patrick o să ajungă în dimineața asta în fața unui judecător, pentru punerea sub acuzare.

Nu-i vine în cap niciun răspuns.

— Dacă vor merge mai departe cu asta – și, realist vorbind, nu văd cum ar putea – probabil că o să avem o dată a procesului cam la primăvară sau începutul verii.

Stephanie închide ochii și se sprijină de blat.

— Bine.

— O să am nevoie de un avans.

*

Ziua se scurge greu. Chiar și când totul se prăbușește, soarele tot răsare și apune, iar Stephanie tot are nevoie de mâncare și somn. Fetițele trebuie îngrijite – hrănite, îmbrăcate și schimbate. Trebuie să răspundă la telefon când sună Patrick din închisoare.

Conversațiile lor au un ton fals, poticnit, nefiresc. Cum ar putea fi altfel? Timpul petrecut despărțiți îi face să devină tot mai distanți, pentru că-și împărtășesc tot mai puține lucruri cu fiecare zi. Așa se întâmplă mereu când cuplurile sunt despărțite, își spune Stephanie; e mult mai rău când unul dintre ei e în închisoare, acuzat de crimă, iar celălalt nu e întru totul convins că acesta nu e vinovat.

— Stephanie, spune întotdeauna Patrick, trebuie să mă crezi. N-am făcut-o.

— Știu, răspunde ea mecanic.

Știe că nu pare foarte convinsă. Pare detașată, indiferentă.

— Trebuie să renunțe la acuzații. O să ies de-aici și o să vin acasă, spune el.

— Știu, repetă ea fără nicio inflexiune, uitându-se pierdută pe fereastră.

Nu simte nimic când stă de vorbă cu el.

— Lange spune că, dacă nu reușesc să găsească alte dovezi, nu o să fie suficient ce au ca să ajungă la proces – o să fie cuvântul ei împotriva cuvântului meu în privința aventurii, iar o aventură nu e o dovadă suficientă că mi-am ucis soția. Și nici asigurarea. N-au nicio dovadă directă că am intenționat s-o ucid pe Lindsey.

Nici nu-l ascultă, de fapt.

Dintr-odată, Stephanie își aduce aminte ceva ce i-a spus Erica, în ziua aceea pe verandă. Că vecinii ei s-ar putea să-l fi văzut venind și plecând de la ea, s-ar putea să-i fi auzit în pat, prin perete. Dacă ar găsi un singur vecin care să-l fi văzut acolo, își spune ea, de mai mult de două ori… s-ar dovedi că Patrick minte. El spusese că a fost la ea acasă doar de două ori.

— Stephanie, trebuie să fii puternică pentru mine, bine? Pentru mine și pentru gemene.

Sesizează o notă de disperare în vocea lui acum; masca i-a alunecat un pic. Lui Patrick îi e frică. Sigur că îi e.

— Lange voia un avans, îi spune.

— Mda, mi-a spus că te-a sunat.

— Sunt o mulțime de bani.

— Știu. Și-mi pare rău.

Patrick pare plin de regret.

— Când se termină toate astea și mă pun din nou pe picioare, n-o să conteze, Stephanie. Nu sunt decât bani. O să-mi pornesc propria firmă, o să-i recuperez. Lumea are memorie scurtă. În câțiva ani, n-o să mai pară decât un vis urât.

•

În timp ce merge cu camioneta pe strada principală din Creemore, șeriful Bastedo se gândește că nu au scos absolut nimic de la Kilgour – a avut grijă avocatul ăla isteț al lui. Și dacă Kilgour nu vorbește, nu o să aibă suficiente probe ca să meargă mai departe, până la proces.

Chiar și așa, șeriful Bastedo își parchează mașina în fața farmaciei K & R. Acolo lucra Erica

Voss pe-atunci. E o afacere de familie. Se îndreaptă spre partea din spate a farmaciei, unde găsește un bărbat în vârstă în spatele tejghelei. Acesta ridică privirea, iar Bastedo își scoate legitimația.

— Sunteți proprietarul?

Bărbatul încuviințează și spune:

— Cu ce pot să vă ajut, domnule șerif?

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări despre o fostă angajată, Erica Voss. Vă aduceți aminte de ea?

Bărbatul îi aruncă o privire plină de înțelesuri.

— Chiar mă întrebam când o să veniți.

Bastedo încuviințează. Cazul a apărut peste tot la știri; l-ar interesa să afle ce crede omul ăsta. În apropiere nu se mai află nimeni care să-i poată auzi.

— Ce-mi puteți spune despre ea?

— Era o angajată excepțională, răspunde farmacistul, după care adaugă: Din câte știu eu.

— Ce vreți să spuneți?

— Era foarte isteață, de încredere, se descurca bine cu clienții. Învăța repede. Ambițioasă.

— Simt un „dar”, spune Bastedo.

Farmacistul îi aruncă o privire apreciativă.

— Am avut câteva spargeri pe vremea aia. Medicamente furate. În principal, oxicodonă. Chestii pe care poți să le vinzi pe stradă. N-ați reușit să-l prindeți pe hoț.

— Și?

— Și nu pot dovedi nimic. Dar am crezut tot timpul că ea era sau că era implicată cumva. I-am spus atunci șerifului, ca posibilitate, dar n-au găsit nimic. Cum am zis, era isteață.

— Ați pus-o pe liber?

— Nu. Cum aș fi putut? Nu puteam s-o dau afară fără dovezi și n-aveam niciuna. Însă am întrebat-o direct. A negat. Fie spunea adevărul, fie e o mincinoasă foarte pricepută.

— Și ce s-a întâmplat?

— A plecat din oraș – destul de repede după povestea aia îngrozitoare cu familia Kilgour. Soția mea și cu mine ne-am bucurat că a plecat. N-am mai avut furturi după aceea.

Ridică din sprâncene spre șerif.

— Știți ce cred?

— Ce?

— N-aș crede o vorbă din ce spune.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Cu plăcere.

Șeriful Bastedo conduce înapoi până la secția de poliție, șocat de ce a aflat. Ar face bine să verifice dacă așa e.

•

În seara aceea sună Erica. Gary simte cum i se adună transpirația la subsuori și în jos pe șira spinării. Cheryl îl privește neliniștită din cealaltă parte a camerei. Știau că o să sune din nou; așteptau. Coborâseră la subsol, ca să nu-i audă Devin, în caz că nu dormea.

— Bună, Gary, spune Erica. Bănuiesc că știi că am vorbit cu soția ta zilele trecute.

— Am probleme să strâng așa de mulți bani, se răstește Gary.

— Da, sigur, spune ea, ca și cum nu l-ar crede.

— Așa e.

Chiar așa *e* și din cauza asta transpiră atât de abundent. Au avut pierderi cu câteva clădiri comerciale în ultimele două trimestre.

— Sunt strâmtorat pentru moment.

— Aiureli. Nu te cred.

— De ce să nu mă crezi? Asta-i America. Toată lumea e strâmtorată!

Trage adânc aer în piept.

— Uite ce e, o să capeți banii. Doar că am nevoie de ceva mai mult timp. Nu vrem să vorbești cu Devin și să-i distrugi viața. Să ne distrugi și nouă viețile. Știi bine.

Așteaptă o clipă, în timp ce Erica pare să se gândească.

— Bine. Ai mai mult timp la dispoziție. Vă sun în câteva zile.

Capitolul 45

Soarele iese în sfârșit, după zile în șir de ploaie neîntreruptă. Patrick e în închisoare de aproape o săptămână. E marți dimineață, iar Stephanie a stabilit să se vadă cu Hanna și Teddy ceva mai târziu în cursul dimineții și să meargă împreună în parc și apoi la o cafenea. Se simte mai în siguranță când iese dacă e și Hanna cu ea, acum, când știe toată lumea că Patrick a fost arestat. Hanna i-a devenit un fel de protector – tamponul dintre ea și restul lumii. Stephanie a fost sâcâită de presă, dar măcar ziariștii nu și-au făcut tabără la ușa ei.

Gemenele sunt în scaunele lor de bucătărie, iar Stephanie le vâră piure de mazăre în guriță, gândurile fugindu-i în toate părțile, așa cum i se tot întâmplă de când Patrick a picat testul cu detectorul de minciuni.

Dacă într-adevăr a făcut-o, dacă și-a ucis cu sânge rece prima soție… Trebuie să se confrunte cu posibilitatea ca soțul ei să fie ucigaș. Cât de profund i s-au schimbat gândurile de când au început toate astea! La început, crezuse că Patrick a fost necredincios pentru scurtă vreme și că Erica nu face decât să încerce să-i scuture de niște bani. Stephanie și-a pierdut săptămâni întregi din viață într-o pâclă de panică paranoidă că soțul ei e acuzat pe nedrept. Dar acum…

Ce speră? Vrea să fie eliberat? Vrea să fie condamnat? Și dacă se întoarce acasă?

Se uită fix la perete și-și zice: *Chiar dacă scapă, nu înseamnă că n-a făcut-o.*

Sunt prea multe lucruri care o fac să se îndoiască de el. Căzătura pe scări. Poligraful. Nu se mai poate amăgi singură – dacă *este* un ucigaș, nu-și poate permite să se pună în pericol și pe ea și pe gemene. Se hotărăște: *Nu se poate ca el să se întoarcă aici.*

În cele din urmă, a recunoscut față de ea. Nu crede că soțul ei e nevinovat.

•

Patrick e escortat în încăperea folosită de deținuți pentru consultările cu avocații. Are senzația că a îmbătrânit cu câțiva ani în zilele de când se află aici. Cum reușesc oamenii să supraviețuiască 20 de ani? Toată viața? De câte ori se gândește la asta, i se strânge stomacul și îl trec sudorile de frică. Și el și ținuta lui de închisoare duhnesc. Nu face față pe cât de bine credea. Dar cum poți să știi cum o să faci față în închisoare, acuzat de crimă, până nu încerci? E un tărâm străin. Unul în care el nu își are locul. Nu e cum sunt ceilalți de-aici, în majoritate infractori înrăiți, duri, needucați. El iese în evidență. Încă se mai luptă cu neîncrederea, în fiecare zi. Se întreabă dacă o să asimileze vreodată ideea.

— Patrick, spune Lange, ridicându-se.

Patrick se îndreaptă spre el târându-și picioarele și se așază greoi, în timp ce gardianul se retrage și închide ușa în urma lui. Avocatul îl privește îngrijorat, ceea ce Patrick apreciază. Are senzația că nici propriei soții nu-i pasă așa de tare, că ea o să-l părăsească. Nu poate să o învinovățească, la cum arată lucrurile.

— Ce faci? întreabă Lange, îngrijorarea citindu-i-se pe chip.

— Ce crezi? îi răspunde Patrick, după care se înmoaie și adaugă: Sunt speriat de moarte, dacă vrei să știi. Detest locul ăsta. Trebuie să mă scoți de-aici.

Știe că pare disperat.

Avocatul încuviințează, încercând să-l liniștească.

— Așa o să și facem, Patrick. Trebuie să reziști. Se poartă bine cu tine?

Patrick încuviințează obosit.

— Cred că da.

— În cazul în care o să se meargă mai departe cu asta… trebuie să trecem în revistă totul, orice ar putea fi dăunător pentru tine. Dacă există cineva, oricine, care îți poate face rău, trebuie să aflu acum. Putem discredita martorii dacă știm la ce să ne așteptăm, dar nu ne permitem să avem surprize. Înțelegi?

Patrick se uită la el, simțindu-se nedreptățit. Lange crede că e vinovat.

— Cum e cu prietenul tău Greg Miller? insistă avocatul.

— Ce-i cu el?

Avocatul se apleacă peste masă.

— Uite ce e, un proces de crimă e ceva cu totul diferit de ancheta coronerului. Nu mai e cu mănuși, mă înțelegi? El te cunoștea la vremea aceea. E ceva ce știe și ți-ar putea face rău? I-ai spus vreodată, fie și în glumă, că ai vrea să scapi de soția ta?

Patrick e luat prin surprindere.

— Nu, sigur că nu.

— Nu există nimeni, ascuns în umbră, care o să apară și o să spună că ai încercat să-l angajezi ca s-o lichideze? Pentru că se întâmplă porcării de-astea.

Patrick se așază, sudoarea ieșindu-i din toți porii. Se îneacă în propria duhoare. Nu se teme de așa ceva. Dar adevărul e că, deși nu a fost marea poveste de dragoste pe care o prezintă Erica, el a *minimalizat* în fața lui Stephanie amploarea poveștii: s-a culcat cu ea de mai multe ori, iar apoi a trebuit să spună la fel și mai departe, la audiere. E un mincinos. Iar Erica știe.

Clatină din cap.

— Nu. Jur! Nu-i nimic de genul ăsta.

•

— Așa, Revin, îi spune șeriful Bastedo bărbatului bine legat, îmbrăcat cu blugi nespălați din sala de interogatoriu.

Au interogat toți dealerii și foștii dealeri de droguri cunoscuți din zonă.

— Ce-ar fi să-mi spui de ce sunt aici? N-am mai făcut nimic de ani întregi.

— N-ai probleme cu noi. Vrem doar să discutăm cu tine.

— Despre ce? întreabă bărbatul agitat.

— Erai activ pe piața drogurilor acum vreo 10 ani.

— Mda și mi-am ispășit sentința. Acum lucrez. Sunt curat. Întreabă pe cine vrei.

— Am întrebat și știm. Nu ești în nicio belea. Vrem doar să discutăm cu tine despre Erica Voss.

Bărbatul încremenește. Se gândește. Înghite.

— Bine.

— Știi despre cine vorbim.

— Mda, sigur. Apare în toate știrile despre bărbatul care și-a omorât nevasta în mașină.

— Ce ne interesează pe noi e ce punea la cale la vremea aia, spune Bastedo, aplecându-se peste masă. Spune-ne despre droguri.

Kevin înghite din nou.

— Mi-am ispășit deja sentința. Nimic din ce spun aici n-o să mă bage în bucluc, nu?

— Așa e. Ești liber și fără probleme. Doar ne ajuți.

— Bine, mda, a fost implicată, nu pe scară largă. Doar o perioadă scurtă.

— Distribuție?

Bărbatul încuviințează.

— Distribuia oxi. Am luat și eu de la ea.

— De unde avea drogurile?

— Le fura. Lucra la o farmacie. De-acolo le avea.

Capitolul 46

A doua zi dimineață, procuroarea aruncă dezgustată dosarul gălbui pe birou.

— O să trebuiască să-i dăm drumul lui Patrick Kilgour, spune Dominguez. N-o să câștigăm niciodată, decât în cazul în care cedează el și mărturisește.

Bastedo încuviințează.

— Mda. Și nenorocitul lui de avocat nu-l lasă să vorbească. N-am fost în stare să scoatem nici măcar un piuit de la el.

— Și singurul nostru martor a fost acuzat că a furat și distribuit opioide.

Procuroarea se gândește o clipă și apoi spune:

— Păcat că prescripția nu ne lasă s-o urmărim pentru droguri.

— Hai să privim partea bună, zice Bastedo după o clipă, cu o expresie plictisită de moarte. Gândește-te la toți banii pe care-i economisește statul dacă nu avem proces și nu trebuie să plătească pentru condamnarea la închisoare pe viață pe care ar primi-o.

Dominguez pufnește disprețuitor.

— Mda, dar am sentimentul că nenorocitul chiar a făcut-o.

— Și eu.

Bastedo se ridică să plece.

— Le zic să renunțe la acuzații și să-l elibereze.

•

Robert Lange primește un telefon pe mobil. Au retras acuzațiile împotriva lui Patrick și îl eliberează. Era și momentul. Lange se îndreaptă către închisoare să-i dea clientului său vestea cea bună.

Când ajunge, șeriful Bastedo îl întâmpină în zona de primire. Se duc împreună la sala de interogatoriu, unde e adus Patrick. Pare prudent și speriat când își vede avocatul împreună cu șeriful.

E ceva neașteptat; pare să presupună ce este mai rău.

Lange se grăbește să-l liniștească, zâmbindu-i.

— Patrick, vești bune. Au retras acuzațiile. Ești liber. Te duci acasă.

•

Patrick aude cuvintele, dar nu le înțelege cu adevărat. Avocatul lui vine spre el și îl îmbrățișează. Apoi pricepe, iar ușurarea e copleșitoare. Preț de o clipă, se sprijină de Lange. Credea că o să moară aici. În pofida asigurărilor avocatului, era îngrozit că o să ajungă la proces, că o să fie condamnat, că nu o să mai vadă niciodată lumina zilei.

— Chiar plecăm? Acum? reușește să spună.

— Da. Poți să ajungi acasă diseară. E un loc liber la zborul de după-amiază – am verificat deja.

Începe să digere informația. Șocul cedează, înlocuit de încântare. Abia așteaptă să-și scoată hainele mirositoare de închisoare, să-și spele duhoarea de închisoare de pe piele, să doarmă din nou în patul lui.

— Hai să-ți facem actele.

Patrick se întreabă cum o să reacționeze Stephanie la întoarcerea lui așa de neașteptată.

De parcă i-ar fi citit gândurile, avocatul spune:

— O s-o sunăm pe soția ta să-i dăm vestea cea bună.

•

Stephanie stă pe canapeaua din sufragerie, uluită. Tocmai a vorbit cu Patrick la telefon. E în drum spre casă. Nu-i vine să creadă. Își imaginase că e în închisoare, că îl așteaptă un proces pentru crimă. Acum i-au dat drumul, au retras acuzațiile. O să ajungă acasă diseară.

Credea că o să aibă mai mult timp la dispoziție ca să-și dea seama care este situația. Nu știe ce să creadă, ce să facă.

Erica e o mincinoasă. Stephanie știe sigur că tipa a mințit la audiere în legătură cu șantajul.

Soțul ei e un mincinos. Asta a spus detectorul de minciuni.

Pe cine ar trebui să creadă? Vrea să scape de amândoi. Se gândește neliniștită la Patrick. Nu l-a mai văzut de când a picat testul la poligraf. Când dispare încrederea, dragostea se mistuie rapid și îi ia locul spiritul de autoconservare.

Ar putea să-l părăsească. Ar putea să plece acum, să le ia pe gemene și să dispară înainte să ajungă el și să nu-i spună unde s-a dus. Stă tremurând pe canapea, gândindu-se bine. Nu are mult timp la dispoziție și îi este greu să gândească, din cauza presiunii. Dacă fuge, o s-o găsească până la urmă. Și ar avea legea de partea lui – ea nu are dreptul să-i ia fiicele și să fugă. În ochii legii, el e nevinovat. Și are drepturi asupra copiilor lui.

Se gândește la gemene, cu inima în gât. *Păsărelele ei.* Simte cum o năpădește groaza. Dacă e adevărat că el și-a ucis prima soție – și copilul nenăscut –, dacă e capabil de așa ceva… *dacă ea ar încerca să ia fetele și să-l părăsească… le-ar ucide pe micuțele Jackie și Emma? Ar ucide-o pe ea?* Începe să i se învârtă capul și simte cum o copleșește greața. În ultima vreme s-a tot gândit la bărbatul de la știri, care și-a sufocat cu perna cei doi copii și și-a înjunghiat soția… E ceva ce trebuie să ia în considerare.

Oare Patrick era violent înainte să se căsătorească? A împins-o pe scări pe prima lui nevastă? Oare ea și Patrick au trăit o minciună înainte să se întâmple toate astea… și tot timpul ei a fost un om capabil de *crimă?* Se știe că părinții – de obicei, bărbații – își pot ucide copiii ca să se răzbune pe soțul de care s-au despărțit. Nimeni nu pare să se aștepte vreodată la așa ceva. Iar el se pare că a făcut-o deja o dată.

Și se întoarce acasă diseară.

Capitolul 47

Patrick bâjbâie să bage cheia în ușă. Stephanie a lăsat lumina aprinsă pe verandă. E târziu, e trecut de ora 23:00. Drumul spre casă a fost lung – a închiriat o mașină la La Guardia în loc s-o pună pe Stephanie să le trezească pe gemene și să conducă până la aeroport ca să-l ia pe el. A avut o mulțime de timp de gândire. Încântarea de mai devreme – Lange l-a dus cu mașina direct la aeroportul din Denver și au sărbătorit cu o băutură la bar, înainte să se îmbarce în avionul spre casă – s-a șters pe măsură ce se gândea la ce urmează.

Dar măcar s-a terminat. De tot. Și asta nu se mai poate schimba. Erica nu-i poate face nimic. Nu au destule probe ca să meargă la tribunal și, în plus, Erica a fost complet discreditată. E o mincinoasă și o infractoare. Patrick e liber… eliberat de ea și de trecut.

Trebuie să o convingă pe Stephanie că totul o să fie în regulă de-acum încolo, că o pot lua de la capăt și că nimic din toate astea nu trebuie să le facă rău. Sunt liberi! A fost exonerat – o să apară la știri că acuzațiile împotriva lui au fost retrase. La vremea aia, habar nu avea de afacerile cu droguri ale Ericăi. De fapt, abia dacă o știa și pe ea – cu excepția celor mai carnale moduri. O să se ridice deasupra tuturor acestor lucruri, o s-o ia de la capăt. O să-și înființeze *propria* firmă… să-i arate lui Niall ce poate să facă. Lui Niall o să-i pară rău că l-a dat la o parte. Și o să-i arate lui Stephanie că are motive să fie mândră de el.

Dar acum trebuie să stea de vorbă cu Stephanie, să-i explice. Încearcă să nu se simtă deranjat de aparentele ei îndoieli – deși lui Stephanie i-a fost foarte clar că Erica a mințit la audiere.

Poate să explice testul cu detectorul de minciuni. Știe că Stephanie a încetat să-l mai creadă în ziua aceea, în biroul avocatului. Încă o

mai vede – reacția ei când și-a dat seama că a picat testul. A tot revăzut-o în minte cât a fost în închisoare. Ea a crezut atunci că el și-a ucis deliberat propria soție. Probabil că încă mai crede asta, chiar dacă i-au dat drumul. Speră că o să-l ierte și că vor putea merge mai departe. L-a iubit odată și nu a fost demult. Trebuie să se gândească la gemene. Au de clădit o viață împreună.

Deschide ușa. Din sufragerie vine o lumină palidă. Probabil că gemenele dorm la etaj. Pune cheile pe măsuță, își scoate haina, o agață în cuier și se îndreaptă încet spre sufragerie. Soția lui îl așteaptă, așezată pe canapea în semiîntuneric și, când se uită la el, nu se mișcă. Nu vine în fugă spre el și nu-și aruncă brațele în jurul lui. El nici nu se prea aștepta să o facă, dar tot se simte dezamăgit.

Rămâne nemișcat cât se privesc unul pe altul. Nu-i place expresia de pe chipul ei. Pare prudentă, aproape ca și cum i-ar fi frică de el. *Așa ar trebui întâmpinat, după ce a fost exonerat? După toate prin câte a trecut?* Nu i-a dat niciodată vreun motiv să-i fie frică de el. Avocatul se bucurase pentru el. Avocatul lui știe că testele la poligraf nu au nicio importanță. Ar trebui să fie și ea bucuroasă. E soția lui – ar trebui să aibă puțină încredere în el sau să-i acorde măcar beneficiul îndoielii.

— Stephanie, spune el, cu glas întretăiat.

Înaintează în cameră.

— Sunt aici. E-n regulă. Totul o să fie bine de-acum. S-a terminat. Nu ne mai poate face nimic.

Soția lui se holbează la el, cu ochii mari. Trebuie să o facă să-l asculte, să-l înțeleagă. Mai face un pas.

— Erica e o mincinoasă, spune, cu glas ceva mai puternic. Știi deja. Voia bani, voia să-mi facă rău, asta-i tot. Mi-au dat drumul pentru că nu au nimic împotriva mea. Știu și ei că ea a inventat totul. Nu e credibilă și nu se poate avea încredere în ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, cu voce răgușită.

Patrick îi explică.

— Au aflat că Erica a furat medicamente de la farmacia unde lucra și le-a vândut. Au dovezi. Martori.

Vede pe chipul ei șocul când aude asta; e clar că nu se aștepta la așa ceva.

— Ar face orice pentru bani, adaugă el înverșunat. Nu-i pasă cui îi face rău.

Stephanie rămâne tăcută, de parcă nu poate pricepe ce-i spune el.

— E o veste bună, Stephanie, adaugă Patrick, încercând să nu se simtă prea dezamăgit de reacția ei.

— N-ai trecut testul la poligraf, Patrick, zice Stephanie în cele din urmă. Ce-ar fi trebuit să cred?

Patrick simte un val de iritare. De câte ori nu trecuse prin asta? Se apropie și se așază lângă ea.

— Știu. Și pot să explic.

Îi îndepărtează părul de pe față cu un gest familiar, iar ea se ferește de atingerea lui. Lui Patrick îi stă inima. Se retrage puțin de lângă ea, lăsându-i puțin spațiu.

— Nimeni n-a fost mai șocat decât mine că n-am trecut testul, spune.

Se uită la ea și așteaptă până ridică privirea și se uită la el.

— Dar oameni nevinovați pică adesea testul.

Tace o clipă și apoi continuă.

— Poate că l-am picat pentru că eram agitat… fiindcă te-am mințit în legătură cu altceva, Stephanie, în legătură cu cât a durat aventura cu Erica.

Închide ochii o clipă, ca să nu fie nevoit să o privească în față, însă îi deschide ca să-i cântărească reacția.

— Ți-am spus că m-am culcat cu ea de două ori, când, în realitate, a fost mult mai mult decât atât.

Stephanie arată de parcă i-ar veni să vomite. Patrick continuă, simțindu-se ca și cum ar sta pe marginea unei prăpăstii. Totul depinde de cât de mult îl crede ea acum.

— Nu voiam să te pierd… tu și gemenele însemnați totul pentru mine. Știu că nu sunt ucigaș, dar m-am gândit că dacă ai fi știut cât de des m-am culcat cu Erica m-ai fi părăsit și că s-ar fi putut să nu mă mai crezi nici în legătură cu restul. Și după ce ți-am spus că m-am culcat cu ea doar de două ori, a trebuit să spun același lucru și la audiere.

Descurajat de felul cum îl privește, se ridică brusc și începe să se plimbe prin fața canapelei, dintr-un capăt în celălalt, așa cum făcuse de multe ori de când Erica revenise în viața lui.

— După aia au vrut să fac testul la poligraf și am fost îngrozit. Eram foarte agitat. Cred că de-asta n-am trecut testul.

Se întoarce către ea, cu disperare în voce.

— Dar nu e cum a spus ea. Nu eram îndrăgostiți. N-a fost niciodată altceva decât sex, asta-i tot. Aveam 23 de ani. Soția mea era însărcinată… nu mai făceam sex. Este de neiertat, știu. Dar sub nicio formă n-aveam cum s-o omor pe Lindsey. Nici pentru Erica, nici pentru nimic altceva. Nu sunt ucigaș! Ideea ar fi caraghioasă dacă n-ar fi așa de al naibii de înspăimântătoare!

Stephanie ridică privirea spre el, îngrozită.

— Ai mințit la audiere, spune ea. A fost sperjur.

Patrick încuviințează.

— Știu, dar acum s-a terminat. N-o să se afle niciodată.

Și nu o să se afle decât dacă le spune ea, se gândește Patrick.

Stephanie se uită fix la el, cu ochii mari. În cele din urmă, îl întreabă cu voce aspră, în șoaptă:

— Ai împins-o pe scări?

Patrick o privește îngrozit.

— Nu! Nu, cum poți să crezi așa ceva? O iubeam!

Apoi spune, cu glasul întretăiat:

— Îmi pare rău, Stephanie. Îmi pare foarte, foarte rău pentru tot ce ți s-a întâmplat din cauza mea. Îți promit, o să-mi petrec tot restul vieții revanșându-mă față de tine.

O privește, cu ochi rugători. Totul depinde de ce urmează să se întâmple.

Capitolul 48

Stephanie îl privește în ochi pe soțul ei și se întreabă dacă sunt ochii unui ucigaș. Cuvintele lui nu au niciun sens pentru ea. Îi tot spune că i-a povestit totul – așa a spus tot timpul –, dar întotdeauna mai e ceva. Ce ar putea să mai urmeze? O să vină peste ea într-o noapte, cu un cuțit în mână și o să spună, chiar înainte să-i spintece beregata: *A, da, mai e ceva, eu am înfundat țeava de eșapament cu zăpadă și am așteptat să moară*?

Simte cum se înfioară. Își încleștează mâna pe marginea canapelei ca să revină la realitate. Își dă seama că nu e în stare să vorbească.

— Stephanie, spune ceva, te rog, o imploră el.

— Nu știu, răspunde ea în cele din urmă, încordată. Nu știu ce să spun.

Dar se gândește la cât de ușor îi este lui să mintă. A mințit-o pe ea, a mințit în boxa martorilor – a comis *sperjur* și nici chiar asta nu pare să-l impresioneze prea tare. Ridică privirea spre el.

— M-ai mințit tot timpul, spune în cele din urmă, cu glas ceva mai puternic. De ce să te cred acum? Cum crezi că mă simt?

Cuvintele ei chiar îl iau prin surprindere. De ce ar trebui să-l surprindă? Crezuse că avea să-l creadă? Doar pentru că Erica s-a dovedit a fi o mincinoasă, nu înseamnă că el ar fi mai puțin mincinos. Sunt ca două picături de apă, își spune Stephanie. La fel. Poate că merită unul pe celălalt. Poate că *erau* meniți să fie împreună.

— Ai tot dreptul să fii supărată, spune Patrick.

— Supărată! strigă ea, apoi coboară vocea. Sunt puțin mai mult decât supărată, Patrick.

Se întreabă cât de mult poate să-l preseze pe acest soț posibil criminal. Se întreabă cât de departe să îndrăznească să meargă ca să-l testeze. Ca să afle adevărul pur. Ca să vadă cât de tare se

poate el înfuria. O s-o împingă și pe *ea* pe scări? Poate că ar trebui să afle, își spune ea nesăbuit. E foarte important să știe. Să știe ce s-a întâmplat în realitate cu ani în urmă, în zăpadă. Acum se simte mai apropiată de Lindsey decât de oricine altcineva – mai apropiată de soția lui moartă decât de soțul ei. A fost manipulată de amândoi – de Patrick și de Erica – tot timpul.

— Se mai întâmplă și altceva decât înțeleg eu, Patrick? întreabă ea pe neașteptate.

— Ce anume? răspunde el. Ce vrei să spui?

Stephanie se simte extenuată și fizic și emoțional, prea năucită ca să gândească limpede. Toată lumea urmărește banii. Banii ei. Îi vânează împreună banii? Gândurile i se bulucesc într-o succesiune paranoidă. Oare Patrick și Erica încă se mai iubesc? Sau poate că nu sunt capabili de iubire adevărată, sunt capabili să-și vadă doar interesul propriu, doi psihopați care lucrează împreună. Nu… n-au cum să fie în cârdășie. Ideea e nebunească. Stephanie trebuie să se adune, să înceteze cu toate astea. Trebuie să facă față lucrurilor cu care se confruntă, nu să-și imagineze inimaginabilul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Patrick insistent.

— Nimic. Totul.

Patrick se așază din nou lângă ea și o trage prudent spre el.

— O să fie în regulă, Stephanie.

Îl lasă să o tragă la pieptul lui și să o cuprindă în brațe. O ține așa multă vreme. Stephanie îi simte bătăile inimii. Îi simte buzele sărutând-o pe creștet. Probabil că-și închipuie că o să-l ierte. Dar nu o să-l ierte. Încearcă să găsească o cale de scăpare.

•

A doua zi dimineață, Stephanie e în bucătărie, împreună cu Patrick și gemenele și iau cu toții micul dejun, prefăcându-se că totul e normal, deși nu este, cel puțin nu pentru ea. Nu-și poate imagina lucrurile revenind la normal. Patrick pare

să creadă că ar putea fi așa. Stephanie tocmai își mai toarnă o ceașcă de cafea când se aude soneria. Ridică privirea de la aparatul de cafea, se uită prin vestibul spre ușa din față și vede o siluetă deformată prin sticla jivrată. Crede că ar putea fi Erica. Îi stă inima.

— Răspund eu, spune Patrick și își împinge scaunul în spate.

Stephanie privește cum se deschide ușa, înăbușindu-și panica, apoi vede chipul familiar al Hannei care exclamă șocată:

— Patrick!

Stephanie își revine și se duce în fugă spre ușă.

— Bună, Hanna, se repede ea să spună.

Probabil că prietena ei își dă seama că Stephanie nu se bucură neapărat de întoarcerea lui Patrick.

— Te-ai întors, îi zice Hanna lui Patrick, încercând să se adune.

Stephanie sesizează în vocea Hannei și altceva, dincolo de surpriza evidentă – nervozitate poate sau chiar dezamăgire.

— Da, răspunde Patrick blând. Au retras ieri acuzațiile. Am venit acasă aseară. Am fost complet exonerat, exact așa cum ne așteptam.

Stephanie simte cum i se strânge puțin stomacul când aude cum explică el situația. *Am fost complet exonerat.* Asta o să le spună tuturor. Dar nu e tocmai adevărat, nu? Nu o să fie niciodată în stare să demonstreze că nu a făcut nimic intenționat. Hanna îi aruncă o privire prietenei sale, parcă încercând să-și dea seama în tăcere ce crede ea. Stephanie mai face un pas spre ea.

— Vrei să intri să bem o cafea?

Hanna clatină din cap.

— Nu, n-am timp. Ben are grijă de Teddy un pic, înainte să plece la serviciu. Am trecut doar să te invit, cu fetele, să ieșim la joacă mai încolo. Pe la 10? Fac brioșe.

— Sigur, cu plăcere, răspunde Stephanie, afișând un zâmbet.

Abia așteaptă să iasă din casă. Departe de Patrick, fie și numai pentru câteva ore. Nu poate gândi ca lumea când e cu el. Simte că trebuie să fie permanent atentă, să evalueze. E extenuant să nu aibă nicio pauză. Trebuie să se poarte firesc, dar nu mai știe ce înseamnă asta. Nu există firesc, cel puțin nu aici. Are nevoie să stea cu cineva lângă care că se poate destinde, chiar și numai pentru scurt timp.

Noaptea trecută a împărțit patul conjugal cu Patrick, cu spatele la el și cu el lipit de ea, cu o mână peste mijlocul ei. Iar Stephanie detestase totul. Patrick adormise repede, însă ea rămăsese trează multă vreme. Imediat ce începuse el să sforăie, îi dăduse mâna la o parte și se îndepărtase ușor de el, pe partea ei de pat.

•

Erica află vestea în același mod în care pare să afle orice lucru de regulă – din fluxul ei de știri de pe net. Tocmai își ia micul dejun acasă când vede știrea pe telefon. Acuzațiile împotriva lui Patrick au fost retrase. Nicio explicație.

Sună la șeriful din Creemore. E abia ora 8:00 în Colorado. Are noroc; șeriful e la birou. Așteaptă nerăbdătoare să i se facă legătura.

În cele din urmă, el răspunde.

— Chiar mă întrebam dacă o să dai vreun semn, spune șeriful Bastedo.

Îi povestește că nu au suficiente dovezi ca să meargă mai departe. Apoi Ericăi îi îngheață sângele în vine când șeriful îi spune că i-au descoperit trecutul de mic dealer de droguri. Credea că trecutul ei e mort și îngropat. Că nu știe nimeni.

— Nu-i nimic adevărat, protestează.

— Sigur că da.

Închide telefonul fără să mai spună niciun cuvânt. Apoi pornește năvalnic prin apartament, furioasă de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Apucă pernele de pe canapea și le aruncă în

cealaltă parte a camerei. E așa de înfuriată, că răstoarnă măsuța de cafea, cu tot ce era pe ea. Își iau zborul cărți, reviste, un bol cu bomboane. Apoi se prăbușește pe canapea și încearcă să se calmeze.

De fapt, nu contează dacă Patrick va fi judecat sau nu. Ar fi fost plăcut să-l vadă zvârcolindu-se. Dar, din punct de vedere financiar, nu are nicio importanță. Familia Manning tot nu o să vrea s-o vadă în preajma băiatului, spunându-i adevărul. Tot o să-i dea banii. Și o să-i tot dea bani.

•

Stephanie tocmai dă să plece spre Hanna cu gemenele, când Patrick o oprește în prag, pentru un sărut de bun-rămas. Îl lasă să o sărute pe gură, deși până și atingerea lui i se pare dezgustătoare. Nu se poate abține – se gândește la el sărutând-o pe Erica. Încearcă să nu-și arate repulsia. Nu vrea să-l lase să vadă ce simte, la ce s-a gândit. Mai are nevoie de timp.

Doar pentru că Erica e o mincinoasă nu înseamnă neapărat că tipa asta a mințit și în legătură cu Patrick. Iar Stephanie nu e mulțumită de explicația lui legată de poligraf. Totuși măcar acum știe că i-a tras-o Ericăi de multe, multe ori și că pe ea a mințit-o în legătură cu asta. Și mai știe de sperjurul lui.

Dacă îl părăsește, nu știe cum o să reacționeze el. A părut mai posesiv de când s-a întors, încercând tot timpul să o atingă. Poate că nu observase ea înainte, pentru că nu o deranja. Poate că i-a fost dor de ea în închisoare. Sau poate că o simte cum se retrage de lângă el. Dacă ar încerca să-l părăsească, oare la ce s-ar ajunge?

Oare ar deveni violent?

Cu siguranță, ar fi supărat. Stephanie nu știe ce ar putea face Patrick. Dacă l-ar părăsi și ar încerca să ia gemenele – și banii… Chiar nu știe ce-ar fi în stare să facă el.

Să rămână sau să plece? Nu se poate hotărî. Poate că soluția va deveni mai clară, mai evidentă

cu timpul.

Azi-noapte stătuse întinsă în pat trează aproape până în zori, gândindu-se cum i s-ar rezolva toate problemele dacă Patrick ar muri într-un accident de mașină, poate lovit de un șofer beat. Dar lucrurile astea nu se întâmplă când ți le dorești. Și parcă întotdeauna cei care dispar astfel mult prea devreme sunt oameni buni.

E prinsă în capcană.

Stephanie își amintește toate astea în timp ce stă în prag, aproape clătinându-se pe picioare de oboseală și sună la ușă. Hanna deschide și o invită să intre. Stephanie le așază pe gemene pe podeaua sufrageriei, iar prietena ei se duce în bucătărie să facă o cafea. Stephanie simte aroma brioșelor. Închide ochii o clipă, încercând să-și stăpânească lacrimile. Își aduce aminte de vremea când viața ei era simplă. Se întâlnea cu Hanna, discutau despre copii… cafea, brioșe și făceau planuri. Cum de au luat-o toate razna? O aude pe Hanna întorcându-se în sufragerie și deschide ochii, clipind des ca să alunge lacrimile.

— Cafeaua e gata într-o clipă, spune Hanna, apoi o privește mai atent. Spune-mi ce se petrece.

Stephanie nu știe ce să spună. S-a gândit și azi-noapte. Ce să-i spună Hannei.

Să se prefacă și să-i spună că totul e în regulă? Sau să fie sinceră cu ea? Nu e pregătită pentru așa ceva. În cele din urmă, se străduiește să zâmbească și spune:

— Totul e-n regulă.

Îi povestește de ce au fost retrase acuzațiile. Îi explică despre Erica, despre trecutul ei infracțional.

Hanna o privește îngrijorată. Nu s-a lăsat prostită.

— Dar tu ce crezi? o întreabă în cele din urmă.

Stephanie înghite în sec.

— Și-a înșelat prima nevastă. Știu că așa a fost. Am reușit să-l iert… cred. Dar e clar că Erica e o

mincinoasă. N-a spus decât minciuni despre accident. Și acum știe toată lumea. A fost doar un accident îngrozitor și tragic.

Se oprește, apoi adaugă:

— Dar Patrick știe că, dacă mă înșală vreodată și pe mine, îl părăsesc.

Hanna o privește în continuare nesigură, însă Stephanie îi zâmbește.

— Nu cred că mai am de ce să-mi fac griji. Totul e-n regulă. Și mor de poftă să gust din brioșele tale.

Capitolul 49

Nancy își ia geanta și sacoul și iese din casă, să se ducă la ora de gimnastică. Tocmai deschide ușa mașinii, când vede o femeie care se apropie de ea, venind dinspre o mașină parcată vizavi. O recunoaște imediat pe Erica și simte cum i se strânge stomacul. *Ce caută aici?* Nancy vrea să urce în mașină și să pornească în trombă, dar simte brusc că nu se poate mișca. O privește pe Erica venind în grabă pe alee, cu părul blond în vânt. Cum poate o femeie să arate așa de angelic și să fie totuși atât de respingătoare?

— Bună, Nancy.

— Ce dracu' vrei?

— Soțul tău nu-mi mai răspunde la telefon.

— Sigur că nu-ți răspunde. Ți-am spus că o să te lase în clipa în care-i zic că știu. Nu vrea să te mai vadă niciodată. Nu vrea să mă piardă pe mine.

Erica o privește cu scepticism, ceea ce o înfurie pe Nancy. Acum știe din ce stofă e făcută femeia asta – înainte nu știuse, când o înfruntase acasă la ea – și e îngrozită. Nu vrea decât să iasă din viețile lor. Cum ar putea oare să scape de ea?

— Dacă ești așa de sigură, atunci de ce ești atât de agitată? o împunge Erica.

— Nu sunt.

— De ce ți-e frică? o întreabă Erica, rostind cuvintele rar. Ce ascunzi?

— Nimic, răspunde Nancy prea repede.

Își revine și adaugă:

— De ce e așa de greu de crezut că un bărbat și-ar putea dori să pună capăt unei aventuri prostești și să rămână însurat?

— Spune-i să mă sune.

— Pleacă naibii din viețile noastre! strigă Nancy.

— Spune-i doar să mă sune, bine? spune Erica zâmbind.

Se întoarce și se duce la mașină. Nancy o privește cum demarează și apoi, tremurând vizibil, trântește ușa mașinii și intră în casă.

Încuie ușa în urma ei și se prăbușește pe canapea, ghemuindu-se în poziție fetală. O cuprind frica și groaza. E înspăimântată că Erica va afla ce ascund ea și Niall de șase ani. Nu vrea să se gândească la asta, însă vinovăția și frica o trag în trecut.

S-a întâmplat într-o seară ploioasă de sfârșit de noiembrie. Se hotărâseră să iasă la cină la un restaurant din Westchester, la un pic mai mult de o oră de mers cu mașina de Aylesford. Sărbătoreau, pentru că o revistă de arhitectură publicase un articol deosebit de favorabil despre Niall – și băuseră o grămadă de vin la cină.

— Poți să conduci? întrebase Nancy când își luau hainele.

— Mda, sunt în regulă, răspunsese Niall.

Și chiar părea în regulă. Cu siguranță, nu părea beat. Pe de altă parte și ea băuse și probabil că nu judeca foarte limpede.

Destul de repede după ce plecaseră, începuse să plouă torențial. Niall stătea aplecat peste volan, străduindu-se să vadă în beznă. În mașină era cald. Sunetul făcut de ștergătoarele care treceau zgomotos și metodic peste parbriz era hipnotic, trăgând-o pe Nancy la somn.

A trezit-o pe neașteptate o bufnitură puternică. A simțit mașina schimbând direcția și apoi revenind pe mijlocul benzii.

— Ce-a fost asta? a strigat.

S-a uitat la soțul ei, care părea confuz.

— Nu știu. Probabil că am lovit ceva. N-am văzut nimic.

A mers mai departe, cu degetele strânse pe volan. A fost cât pe ce să-i propună să se oprească, dar nu a făcut-o. S-a convins singură că nu a fost nimic. Și, după ce merseseră câteva secunde, devenise imposibil să se mai întoarcă.

— Probabil că era vreun iepure, a spus Niall după un minut.

Dar știau amândoi că nu s-ar fi auzit așa dacă ar fi fost doar un iepure.

Au ajuns acasă și nu au mai discutat pe tema asta. S-au culcat și au adormit.

Nancy se trezise a doua zi dimineață și luase ziarul din fața ușii. Văzuse o știre scurtă în josul primei pagini, iar viața i se schimbase pentru totdeauna. Un tânăr care mergea prin ploaie pe marginea autostrăzii, la marginea comitatului Westchester, probabil făcând autostopul, fusese lovit și ucis pe loc cu o seară înainte. Șoferul mașinii fugise de la locul faptei. Nu existau înregistrări sau martori. Poliția făcea apel la oricine ar fi avut vreo informație.

Nancy a citit știrea de două ori, având o convingere cumplită. S-a dus în bucătărie și s-a apropiat cu groază de ușa care dădea spre garaj. I-au trebuit câteva minute ca să-și facă în sfârșit curaj și să o deschidă. S-a gândit să-l cheme pe Niall, dar voia să vadă singură întâi. În garaj, s-a aplecat, înghețând în cămașa de noapte și desculță și a cercetat mașina. Bara din față era puțin îndoită în dreptul locului pasagerului, dar nu se vedea prea tare.

Apoi a dat fuga sus și l-a trezit pe Niall, băgându-i ziarul în ochi.

— E posibil să fi fost noi? l-a întrebat cu teamă.

L-a privit citind articolul, văzând cum îl cuprinde aceeași groază.

A ridicat privirea spre ea, vădit cutremurat.

— Nu știu. Credeam că n-a fost nimic.

— Dar locul… e chiar unde eram noi când ai dat peste ceva, a insistat ea.

— Și ce vrei să fac? a întrebat Niall, întorcându-se către ea.

— Nu știu.

— Răul a fost făcut, a spus Niall cu glas tremurat. A murit un om. Dacă eu l-am lovit…

Dumnezeule!

S-a dat jos din pat și a început să se plimbe prin dormitor.

— Probabil că depășisem limita de viteză. Am fugit de la locul faptei. Probabil că o să ajung la închisoare.

— Nu, nu, nu, a strigat Nancy, lacrimile curgându-i pe obraji. Îl sun pe tata. O să știe el ce-i de făcut.

— Nu, a răspuns Niall. Nu-l băga în asta!

— Poate să ne ajute, Niall! E judecător. O să știe ce-i de făcut.

— O să vrea să mă predau, a protestat Niall.

— Doar dacă asta-i cel mai bine. Îl sun.

Niall rămăsese neajutorat, cu capul în mâini, în timp ce Nancy îl sunase pe tatăl ei. Îi spusese doar că era o urgență. Venise în mai puțin de o oră, fără mama ei, așa cum îi ceruse Nancy.

— Ce s-a întâmplat? întrebase el, în stilul lui direct. Care-i problema?

I-au spus totul. I-au arătat relatarea din ziar. Expresia judecătorului se întunecase.

— Cum ai putut să conduci dacă băuseși? i s-a adresat el dezgustat lui Niall. Cum ai putut să pleci de la locul faptei? Ce-a fost în capul tău?

— Tati, trebuie să ne ajuți, l-a rugat Nancy.

Vedea conflictul din privirea tatălui ei. Se lupta cu ce avea de făcut. Știau cu toții că Niall trebuia să se predea. Dar ce voia ea de la tatăl ei era permisiunea să nu o facă. Să-i ajute. Așteptase.

— Hai să văd mașina!

Se târâseră până în garaj, iar el se uitase multă vreme la mașină, fără să spună nimic.

— Ai zice că rămân mai multe urme când lovești un om, a zis într-un târziu.

Nancy a lăsat în cele din urmă aerul să-i iasă din plămâni.

— Poate că l-a lovit altcineva.

Judecătorul s-a întors și a intrat în casă, cu capul plecat. După ce s-a așezat într-un fotoliu din

sufragerie, a zis:

— Nu pot să vă spun ce să faceți. Singura cale să vă asigurați e să vă predați și să-i lăsați să se uite la mașină, a adăugat, uitându-se direct la Niall. Chelnerul de la restaurant o să poată spune cât de mult ai băut. Probabil că riști o condamnare la închisoare.

Nancy începuse din nou să plângă.

Judecătorul a așteptat o vreme înainte să vorbească din nou.

— Pot să vă spun și că procentul de soluționare a cazurilor de accidente cu fugă de la locul faptei e caraghios de mic. Nu există nici înregistrare video, nici martori.

A rămas din nou tăcut o vreme și în cele din urmă a spus, vizibil nefericit:

— Indiferent ce hotărâți voi, eu n-o să zic nimic.

Nancy i-a aruncat o privire lui Niall. Oare el ce voia să facă? Își dorea ca tatăl ei să fi spus mai clar ce să facă.

— Ce facem cu mașina? a întrebat Niall în cele din urmă.

— Nimic, a răspuns judecătorul obosit. N-o duce la atelier ca s-o repari. De fapt, n-are nevoie și asta o să urmărească poliția. N-o să observe nimeni nimic la mașina voastră.

Și așa a fost. Multă vreme, Niall s-a trezit în fiecare zi sperând că făptașul va fi prins și că o să fie altcineva, cu o mașină grav avariată – dovadă clară că nu fuseseră ei. Dar nu se întâmplase așa. Cazul dispăruse în scurt timp din atenție.

Acum, Nancy, ghemuită pe canapea, cu genunchii la piept, trebuia să reziste pornirii de a-i telefona tatălui ei.

Capitolul 50

Patrick simte o oarecare satisfacție văzând privirea șocată a secretarei când intră în birou.

— Patrick!

— Bună, Kerri, răspunde el, cu un zâmbet triumfător. Niall e prin zonă?

Probabil că Niall îl auzise, pentru că vine cu pași mari spre secretariat.

— Patrick! repetă el, părând la fel de surprins ca și secretara.

E un moment stânjenitor. Ultima dată când au vorbit, Patrick anticipase arestarea, iar Niall îi spusese că anulează parteneriatul; fusese o discuție aprinsă. Niall pare în continuare foarte prudent. Dă-l naibii, își spune Patrick. De ce nu poate să se bucure pentru el? Oare mai are vreun prieten adevărat?

— Am vești bune. Acuzațiile au fost retrase. Am fost complet exonerat, exact cum mă așteptam.

— Asta-i grozav! Vești cu adevărat bune! spune Niall, în mod vădit ușurat, însă cu mai puțin entuziasm decât și-ar fi dorit Patrick.

— Ai o clipă? întreabă el.

— Sigur, hai la mine în birou.

Patrick îl urmează și se așază pe scaunul pe care se așezase, aproape zilnic, timp de patru ani. Se gândește o clipă că ieri, pe vremea asta, era încă în închisoare, închipuindu-și că s-ar putea să și moară acolo. Ce repede se pot schimba lucrurile, în bine sau în rău!

— Hai, spune-mi ce s-a întâmplat, zice Niall, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— N-aveau dovezi. Absolut niciuna. Și când s-au apucat să ancheteze pe bune, au descoperit că Erica Voss este o infractoare și o mincinoasă.

Îi explică ce aflaseră despre trecutul Ericăi. Patrick dă din cap.

— A spus o grămadă de minciuni; ar fi putut să mă bage la închisoare pentru tot restul vieții.

Niall e îngrozitor de alb la față.

— Uau, spune. O pot acuza de ceva?

— Nu știu, răspunde Patrick. Însă eu sunt liber și am scăpat de ea. Sunt gata să mă întorc la lucru… fără alte distrageri.

Niall pare stingherit.

— Ce este? întreabă Patrick, nedumerit. Am fost exonerat, Niall. Complet. Și-au dat seama că nici n-ar fi trebuit să mă aresteze. Ba chiar mi-au și spus, minte el.

— Cred că a fost o neînțelegere, începe Niall.

— Cum adică o neînțelegere?

— Am fost deja de acord să anulăm parteneriatul, Patrick. Îți primești banii.

— Dar asta era înainte. Acum e cu totul altceva, protestează Patrick. Nu poți să vrei încă să anulezi parteneriatul!

Însă exact asta vrea să facă Niall, își dă seama Patrick, simțind cum îi năvălește adrenalina în organism.

Niall roșește.

— Nu mă înțelege greșit, Patrick. Mă bucur foarte tare – sunt fericit și ușurat pentru tine – că a funcționat. Femeia aia ar trebui să putrezească în iad pentru ce ți-a făcut. Dar… lucrurile nu arată bine. Adică toată lumea din oraș a vorbit doar despre tine. Este… un adevărat scandal.

— Și acum o să vorbească despre cum au fost nevoiți să-mi dea drumul. N-am făcut-o, Niall!

— Știu și-mi pare rău. Dar, ca să fiu întru totul sincer, mă gândeam să fac o schimbare dinainte să se întâmple toate astea. Te descurcai tot mai prost de luni întregi, Patrick, știi bine, nu poți să negi.

— Din cauza gemenelor! Nu mai dormisem luni în șir! Aveau colici, dar au scăpat acum. Totul a revenit la normal. Pot să mă întorc la lucru și să dau sută la sută. O sută zece!

— Îmi pare rău să-ți spun, răspunde Niall, ferindu-și rapid ochii, dar am găsit deja alt partener.

Patrick se încruntă la Niall, nevenindu-i să creadă.

— Ticălosule!

— Nu-i cazul să fii măgar, Patrick, spune Niall zbârlindu-se.

Lui Patrick îi vine să-i tragă un pumn în figură fostului său partener – fostului său prieten. Deci așa se termină… patru ani în care au clădit împreună o afacere. Își dă seama că acum nu mai are nimic de pierdut.

— Te-ai culcat și tu cu ea, recunoaște, spune el, cu glas acuzator.

Niall e și mai palid și pare dintr-odată foarte încurcat.

— Te-a făcut să te simți mândru de tine, nu? continuă Patrick. Hai să-ți dau un sfat – stai departe de ea. E periculoasă… habar n-ai cât de periculoasă.

— Nu știam ce-ți face, spune Niall cu glas tremurat. Nancy a aflat și am rupt relația. Și apoi, când mi-ai spus despre anchetă – și rolul Ericăi în ea –, mi s-a făcut scârbă de toate. Nancy mă amenințase deja că mă părăsește. Voiam să mă îndepărtez și de tine și de ea.

Se face mic în scaun, rușinat.

— Laș nenorocit ce ești, spune Patrick.

Își înăbușă furia. Se hotărăște să joace corect. O să se descurce pe cont propriu. Se ridică și pleacă, refuzând să se uite la Kerri când trece pe lângă secretariat și trântind ușa în urma lui.

Capitolul 51

În casa de pe Danbury Drive trec câteva zile stânjenitoare. Patrick e afectuos cu Stephanie și gemenele, prefăcându-se că totul e la fel ca înainte. Însă pentru Stephanie nimic nu mai e la fel.

Nu a reușit să ia nicio decizie. Parcă ar fi paralizată, așa că alege calea minimei rezistențe, ceea ce înseamnă că nu face nimic. Își îndreaptă toată atenția asupra gemenelor – le hrănește, le face baie, le îmbracă, le schimbă hainele. Le scoate la plimbare, le citește povești, se joacă numărându-le degețelele de la picioare.

Parcă ar suferi un fel de cădere interioară, care i-a secat toată energia. Sau poate că e doar din cauză că-i e greu să doarmă. A revenit la vechile obiceiuri, bântuind noaptea prin casa întunecată, cugetând, privindu-și fetițele adormite, imaginându-și ce e mai rău despre oameni, închipuindu-și că se întâmplă lucruri. Lucruri îngrozitoare.

E momentul să-și limiteze pierderile și să-l părăsească. Dar îi e teamă. Îi e teamă în principal pentru gemene. Gemenele au nevoie de o mamă puternică. Iar ea trebuie să supraviețuiască, indiferent ce s-ar întâmpla și să aibă grijă de copii. Trebuie să-i protejeze. E chinuită de imagini cu ea și fetițele murind într-un incendiu. Se gândește la tigaia de pe plită. Nu știe cine a pus-o acolo. Poate că ea. Poate că nu.

Patrick o trezește din gândurile morbide:

— Ies puțin.

E așa de cufundată în gânduri, că abia dacă îl bagă în seamă.

•

Erica tocmai a ieșit din casă și se îndreaptă spre mașină când îi sună telefonul. Se uită pe ecran și vede cine o sună. E Patrick. Ezită, dar apoi răspunde.

— Erica, spune el pe ton scăzut.

Răsuflă greu, de parcă ar merge pe jos repede. Erica simte cum începe să-i bată mai tare inima și, involuntar, se uită peste umăr prin parcarea din fața blocului. Patrick nu e acolo. Nu, stai. Inima bate să-i spargă pieptul. Îl vede în cealaltă parte a parcării, venind spre ea. Încearcă să vorbească pe un ton ferm, să-și regăsească vechea încredere în sine.

— Ce cauți aici?

Când Patrick se apropie, Erica închide telefonul și-l pune în geantă. Patrick vine și mai aproape, până când ajunge la câțiva centimetri de ea. E prima dată când se văd după anchetă.

— De ce dracu' te-ai dus la coroner? șuieră Patrick furios. Credeam că avem o înțelegere.

Erica îl privește surprinsă.

— Și eu… până m-ai trădat. La ce te așteptai?

— Ce naiba vrei să spui?

O țintuiește cu privirea. Erica îi simte mirosul – ușor asudat, foarte familiar. Își apropie fața de a lui și șuieră și ea:

— Cineva a încercat să dea peste mine cu mașina. Nu te preface că nu erai tu.

Își lasă toată furia să se simtă în voce.

— Ar fi trebuit s-o omori pe ea, nu pe mine, spune ea, răsuflând greu și apoi se răstește: Sigur că m-am dus la poliție, era singura cale să mă apăr.

Chipul lui Patrick e schimonosit de furie și agitație.

— Prostii! N-am încercat să te calc cu mașina! Încetează cu nenorocitele astea de minciuni, ești în stare? Nu mi-ai lăsat destul timp. Trebuia să mă asigur că n-o să fiu prins. Acum, din cauza ta, n-o să pot să scap niciodată de Stephanie… și e numai vina ta… te-ai dus la poliție, la naiba! Ne-ai tras-o amândurora.

— Nu, tu ne-ai tras-o amândurora, răspunde ea înverșunat. Sper să ai o viață mizerabilă cu snoaba

ta de nevastă obsedată de control. Dacă o mai vrea să stea cu tine.

Trece pe lângă el, se urcă în mașină și demarează.

•

Patrick se îndreaptă furios spre mașină. În timp ce merge spre Aylesford, îi revine în minte tumultul trăit după ce Erica l-a pus în fața unei alegeri clare: să-și omoare nevasta, altfel se duce la poliție. Fusese aproape paralizat din cauza situației în care se afla, incapabil să gândească din cauza lipsei de somn și a spaimei. Trăia în ceața nehotărârii.

În ziua picnicului cu Stephanie, fusese agitat și indecis. În timpul prânzului, își făcuse planul să conducă el la întoarcere, cu Stephanie și gemenele adormite în mașină, să răsucească brusc volanul – putea pretinde că ațipise și pierduse controlul asupra mașinii – și să iasă de pe drum într-un loc pe care-l știa, de unde să lase mașina să cadă în lac. Nu le-ar fi ajutat pe Stephanie și pe gemene să iasă din mașina plină de apă – le-ar fi împiedicat să iasă dacă era nevoie –, dar ar fi făcut în așa fel încât să pară că a încercat să le salveze. Însă Stephanie insistase să conducă ea la întoarcere. Încercase să protesteze, dar parcă Stephanie ar fi simțit ceva, parcă ar fi știut. În cele din urmă, fusese ușurat. Probabil că nu ar fi avut cum să scape basma curată. Fusese doar o idee disperată, născută într-o situație disperată. Până să se decidă că ar fi o idee mult mai bună să scape de Erica – sursa tuturor problemelor lui –, aceasta se dusese deja la coroner.

Avusese dintotdeauna de gând să scape cumva de Stephanie la un moment dat… dar Erica îi forțase mâna.

Își aduce aminte cum a început totul – cum intrase stângaci în Lindsey în capul scărilor, în timp ce ea era întoarsă cu spatele. Făcuse să pară un accident, însă știa exact ce face. Lindsey

alunecase zbătându-se pe scări până pe podeaua de la parter, iar el crezuse că e gata. Rămăsese nemișcată o clipă lângă ușa din spate, dar apoi începuse să se miște. Și… nu avea *nimic.* Își aduce aminte cum nu-i venise să creadă, cum îl copleșise dezamăgirea, însă își dăduse repede seama ce trebuia să facă și coborâse în fugă scările ca să o ajute să se ridice, spunând că-i pare rău. Agitându-se pe lângă ea, prefăcându-se îngrijorat. Lindsey nu bănuise nimic. Fusese doar îngrijorată pentru copil și insistase să se ducă la spital să facă o ecografie. Luaseră un taxi până la spital, iar el își făcuse griji în sala de așteptare de la camera de gardă, întrebându-se cum o să reușească până la urmă să scape de nevastă și copil.

Abia după câteva săptămâni, în timpul viscolului, stând întins în pat în noaptea de dinaintea drumului până la mama ei, îi venise ideea. Țeava de eșapament. Era perfectă. Ce mulțumit fusese de el că se gândise la asta! Ce ușor fusese să o facă și ce puțin riscant! Își aduce aminte privirea pe care i-a aruncat-o Erica la înmormântare. De parcă ar fi *știut.* Dar cum ar fi putut să știe?

Din clipa aceea i-a fost tot timpul teamă de ea.

Capitolul 52

Când se întoarce Patrick, Stephanie e pe alee, punându-le centurile gemenelor aflate pe bancheta din spate. Privind spre spatele mașinii, îl vede venind și parcându-și mașina lângă a ei. Se întreabă unde a fost în ultimele câteva ore.

— Hei, spune el, coborând din mașină și venind în spatele ei.

Stephanie încă are capul în mașină, instalându-le pe gemene. Patrick pare conciliant. Dar ei nu-i pasă. Nu știe ce așteaptă de la ea. A întors viețile amândurora cu fundul în sus, a transformat căsnicia lor într-o înșelătorie și nu pare să priceapă că e *numai vina lui.*

— Unde te duci? o întreabă când își retrage capul din mașină și se întoarce spre el.

— Cumpărături de la băcănie.

— Nu e nevoie să le iei cu tine. Acum sunt eu acasă. Poți să le lași cu mine.

— Nu, le-am instalat deja. E-n regulă.

Observă că Patrick pare necăjit, deși încearcă să pretindă că nu e. Are privirea rece, distantă.

— Nu. Lasă-le cu mine. Totdeauna te plângi că e o pacoste să faci cumpărăturile cu ele.

Așa e. Dar nu vrea să le lase acasă cu *el.* E prima dată când i se cristalizează în minte gândul ăsta și o face să tresară. Îi e teamă să-l lase să aibă grijă de copii.

— Știu, răspunde ea întorcându-se, dar le prinde bine. Au nevoie de o ieșire și în parc mergem în fiecare zi. Băcănia e altceva. Le las să pipăie portocalele și pungile cu orez. Le place.

Și lumea mă oprește întotdeauna să-mi spună ce adorabile sunt, își zice ea *și exact de asta am nevoie acum, mă ajută să suport totul mai ușor.* Indiferent ce face, indiferent ce hotărăște, o să fie pentru ele, pentru Jackie și Emma. Poate o să se urce acum în mașină cu gemenele ei, o să ia geanta

cu scutece și poșeta și o să conducă până departe…

— Vrei să vin și eu? îi propune Patrick.

Stephanie reușește să-i zâmbească.

— Nu, e-n regulă. Totdeauna fac așa.

— Bine, în regulă.

Patrick o privește o clipă, apoi se întoarce și intră în casă.

Stephanie conduce până la băcănie, mintea fremătându-i.

•

În cursul serii, după o cină încordată și după ce le-au culcat pe gemene, Stephanie își ia laptopul pe canapeaua din sufragerie și-l privește pe Patrick urcând în dormitor.

Stephanie stă pe canapea fără să plângă. I-au secat lacrimile. Lacrimile sunt un semn de slăbiciune, își spune ea. Ce simte acum e răceală, hotărâre, o fermitate pe care nu o avea înainte. Un fel de forță care vine când nu ai de ales și trebuie să faci față situației direct și să o rezolvi.

E târziu, aproape 23:00. Închide laptopul, îl lasă pe măsuța de cafea și se îndreaptă încet spre etaj. E foarte obosită; din cauza extenuării, are impresia că urcă un munte. Se oprește sus. Deocamdată, încă doarme în același pat cu soțul ei. Ar trebui să se mute în patul din camera de oaspeți? I-ar plăcea. Dar îndrăznește oare?

Se îndreaptă încet spre dormitorul lor comun, covorul amortizând zgomotul pașilor ei. Ajunge la ușa dormitorului și se oprește. Patrick e la șifonier. E cu spatele la ea, dar ușor întors, așa că-l vede ce face. Ține pistolul în mâna dreaptă, ca și cum l-ar verifica. Inima începe să-i bată nebunește. *Cum de a uitat de pistol?* E acolo dintotdeauna. Încuiat, în seif. Patrick îl ține acolo în caz că le sparge cineva casa în timp ce dorm – ar ajunge la el în doar câteva secunde.

Se uită țintă, incapabilă să se miște, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Seiful unde ține Patrick

arma, aflat în șifonier, e deschis. Știe că are și gloanțe acolo. Oare a încărcat pistolul? Asta e? Așa se termină totul? Patrick nu știe că e și ea acolo; pare să nu-și dea seama de prezența ei. Stephanie face o socoteală rapidă – nu se poate întoarce și fugi; nu ar avea cum să ajungă la gemene și să le scoată suficient de repede din casă. E țintuită locului.

Patrick pune arma la loc în seif, îl încuie și se întoarce, surprins să o vadă. Probabil că a observat cât e de palidă, pentru că o întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunde ea. Doar că nu mă simt prea bine. Mă gândeam să mă bag în pat.

Patrick o privește atent.

— Da, nu arăți prea bine.

Stephanie se îndreaptă spre pat, își scoate cămașa de noapte de sub pernă și îi întoarce spatele. Începe să se dezbrace. Nu vrea să-l provoace. Nu îndrăznește să se mute în camera de oaspeți. Se strecoară în pat fără să-și mai bată capul să se spele pe față sau pe dinți și se întoarce pe o parte, cu fața spre perete. Încearcă să adoarmă, dar inima îi bate cu putere.

După ce se întinde și Patrick în pat și orele nopții se scurg, ea nu poate dormi, pentru că se gândește la pistol.

Capitolul 53

Patrick privește în beznă spatele soției lui, care este tot ce-i oferă ea în ultima vreme. Se preface că doarme, dar nu-l prostește.

Expresia de pe chipul ei când a văzut arma – Iisuse, parcă s-ar fi așteptat s-o împuște. Situația e mai gravă decât își închipuise el.

Dacă nu ar fi fost nenorocita de Erica Voss, Stephanie habar nu ar fi avut. Ar fi fost fericită și nu ar fi bănuit nimic, cu gemenele care acum dormeau și un portofoliu de investiții de peste două milioane de dolari. Iar acum el ar putea pierde totul.

Simte cum o ia razna. E furios până peste poate pe Erica. E furios pe Niall și dezamăgit de Stephanie. Crezuse că poate să învingă poligraful. Studiase cum se face, cum să-ți muști obrazul pe dinăuntru ca să obții o durere acută care să dea peste cap testul. Crezuse că o să meargă. Ar fi trebuit să meargă.

Dacă Erica nu s-ar fi întors în viața lui, dacă nu ar fi venit la Aylesford…

Își aduce aminte cum s-a încurcat cu Erica prima dată. Ieșise cu Greg la bar după serviciu, într-o vineri seară. Venise și Lindsey, aducând-o cu ea pe prietena ei Erica. Fusese acolo și iubita lui Greg. Lindsey zisese că e obosită și se dusese acasă devreme, după vreo două cocktailuri fără alcool, ieșind pe ușă cu mers legănat, gravidă în ultimele luni. Îi lăsase singuri pe cea mai bună prietenă și pe soțul ei, fără să-și facă niciun fel de griji; ce motiv ar fi avut să-și facă griji? Îi spusese, în fața tuturor, să rămână și să se simtă bine, pentru că, după ce vine copilul, nu o să mai aibă ocazia. El îi zâmbise, dar permisiunea acordată, ca și avertismentul, îi lăsaseră un gust amar.

Avea 23 de ani, avea prima slujbă adevărată și nu era pregătit să fie tată. Își privise soția cum

merge greoi prin bar și apoi iese pe ușă, întrebându-se dacă ar trebui să o ducă acasă, dar fusese curând distras de ceva ce spunea Erica. O mai văzuse și înainte, dar nu prea vorbise cu ea. Însă în seara aceea berea îi dezlegase limba și se simțea iresponsabil, iar după ce plecase Lindsey, Erica a părut să flirteze un pic cu el. Lui îi făcea plăcere și părea totul nevinovat. În definitiv, era prietena lui Lindsey.

Hotărâseră să mai ia încă un rând, doar unul, iar el încercase să-l convingă pe Greg să mai rămână, dar și el și iubita lui voiau să plece. Nu au părut să se gândească la nimic când i-au lăsat pe Patrick și Erica împreună, pentru un ultim pahar.

După ce rămăseseră singuri totuși, dinamica se schimbase rapid. Patrick își dăduse seama că Erica voia să se culce cu el și că era foarte posibil să ajungă în pat cu ea. Se luptase puțin cu el. Erica era cea mai bună prietenă a soției lui. Încă o băutură și acum chiar era probabil să se întâmple. Erica îi șoptise că Lindsey nu o să afle niciodată. Și apoi fusese inevitabil.

Plecaseră de la bar și, odată ajunși afară, Erica îl luase de mână și-l trăsese după colțul clădirii. Se rezemase de zid în beznă și-l trăsese spre ea. Fusese ca… un salt în gol. Genul ăla de îndrăzneală, de euforie. Era mai excitat decât fusese vreodată cu Lindsey. Se întrebase cum de a ajuns cu Lindsey, pe punctul de a devenit tată, când ar fi trebuit să le-o tragă unor femei ca asta.

L-a dus la ea acasă. Era aproape – totul era aproape într-un orășel cum e Creemore. Fusese atent să se uite după cunoscuți care i-ar fi putut vedea împreună, dar nu era niciunul prin preajmă. Când ajunseseră la blocul ei și în lift, singuri, aproape că-și desfăcuse fermoarul. Dar nu avusese timp. Ușa se deschisese, iar el își imaginase cum intră în ea.

Odată ajunși în apartament – nu era mare lucru, niciunul dintre ei nu avea mare lucru la vremea aia

–, îl dusese în dormitor. Curând, totul devenise o pâclă de zvâcniri excitate și ștergere a granițelor. După, rămăseseră întinși în patul ei, extenuați, iar el o mângâiase pe păr și-i spusese că e uluitoare.

Erica îi zâmbise și spusese:

— Știu.

Râseseră amândoi.

Dar nu spusese la fel despre el.

— Lindsey nu trebuie să afle ce s-a întâmplat, spusese el, devenind serios.

Nu avea nevoie de probleme. S-a uitat la ea, cum stătea goală lângă el, la trupul ei alb și suplu și i-a apărut în minte o imagine a soției lui. Nu era corect să le compare, nu era vina lui Lindsey că era umflată, cu pielea întinsă, înnegrită și cu vene vizibile – era pe punctul de a deveni mamă. Dar, Dumnezeule, cât de tare își dorea și mai mult, lângă femeia asta perfectă întinsă alături!

— Nu, fusese ea de acord. Ar ucide-o.

Oare se aștepta să spună și el ceva?

— O mai facem? o întrebase.

Erica nu-i răspunsese. Zâmbise și spusese:

— Ai face bine să te întorci la soția ta.

Așa era ea. Îi plăcea să controleze ea situația. Nu se schimbase. Patrick se întorsese acasă cu senzația că fusese gonit și întrebându-se cum dracu' o să fie în stare să se comporte normal lângă Erica și soția lui când o să fie împreună.

Dar în lunea aceea Erica îl sunase la serviciu – Patrick nu fusese în stare să se gândească la nimic altceva – și-l chemase la ea în pauza de prânz. Și asta devenise rutina lor. O aventură plăcută, excitantă, dar fără nicio miză – pentru amândoi.

Stă întins în pat, treaz, uitându-se la spatele lui Stephanie și gândindu-se la trecut și la tot ce l-a adus în acest moment. Nu a iubit-o niciodată pe Erica – avea în ea ceva de neiubit. Probabil, faptul că ea însăși părea incapabilă să iubească pe cineva. Îl speria un pic, chiar și pe-atunci.

Iar acum, după 10 ani, Erica a distrus totul. Soția lui, care cândva îl adora, crede că e un ucigaș. Îi e teamă că o să-l părăsească și o să ia moștenirea cu ea.

Capitolul 54

A doua zi dimineață, Stephanie se dă jos din pat clătinându-se și urmează mecanic rutina de dimineață. A simțit privirea soțului în spinare în timpul nopții, în timp ce se prefăcea că doarme. S-a întrebat la ce se gândea el în timp ce ea se gândea la armă.

Nu mai poate continua așa.

Face un plan. O sperie, dar are nevoie de o cale de ieșire. S-a gândit la el în cele mai întunecate ore de dinaintea zorilor, când mintea se îndreaptă spre lucruri care nu ar supraviețui în lumina rece a zilei.

Dar acum e dimineață, soarele se revarsă pe ferestre, iar ea încă se mai gândește la el.

Hanna a invitat-o iar la ea. Stephanie nu a chemat-o la ea, pentru că Patrick e acasă și-și dă seama că Hanna nu mai vrea să pună piciorul în casa lor. Hanna crede că Patrick e vinovat, indiferent cât de tare s-a prefăcut Stephanie că nu este așa. Lăsase garda jos atunci, imediat după arestare, iar acum se teme că Hanna știe ce crede ea în realitate.

O să se ducă la Hanna în dimineața asta pentru că așa vrea – e disperată după normalitate –, dar și pentru că, deși nu știe, Hanna face parte acum din planul lui Stephanie.

Ia gemenele în cărucior și bate la ușa Hannei. Lasă căruciorul pe verandă, le ia pe gemene în brațe și intră în casă. Le pune pe păturile de joacă de pe covorul din sufragerie. Hanna a început să pregătească ceva de mâncare pentru vizita lui Stephanie, ceva care să fie ca o consolare – azi se simte aromă de fursecuri cu ciocolată, iar ea îi e absurd de recunoscătoare Hannei pentru încercările de a o face să se simtă mai bine.

— Uite, ia unul, spune Hanna când se întoarce în sufragerie cu o farfurie cu fursecuri proaspăt scoase din cuptor. Am pus și de cafea.

— Ești un dar din ceruri, Hanna, spune Stephanie și vorbește serios.

Nu mai există nimeni la care să poată apela sau măcar cu care să-și poată petrece timpul în tihnă. Înainte, nu-și dăduse seama cât de izolată era. Își spune că nu a făcut suficient efort să țină legătura cu colegii de la serviciu când plecase în concediul de maternitate. Le-a lăsat pe femeile din grupul ei de mămici să se îndepărteze, incapabilă să facă vreun efort, cu toate câte i se întâmplaseră. Se întreabă ce or crede. Ca și Hanna, probabil că și ele cred că soțul ei e vinovat. Știu toate că și-a înșelat prima nevastă și cum a murit ea. E sigură că se întreabă de ce mai rămâne cu el. Stephanie nu e sigură dacă Hanna discută despre situația ei cu alte mame din cartier. Probabil că da, își dă ea seama, terminând fursecul și întinzând mâna să mai ia unul. Sigur o face.

Vorbesc despre copii, despre ce au mai făcut, despre cum dorm și despre ultima vizită a micului Teddy la pediatru. Dar apoi urmează o pauză, iar Hanna o privește întrebător.

Se lasă o tăcere îndelungată, întreruptă doar de gânguritul copiilor. Stephanie își face curaj și spune:

— O să-l părăsesc pe Patrick.

Hanna nu pare surprinsă – ci, mai degrabă, ușurată.

— Mi-am dat seama că, pentru mine, s-a terminat, chiar dacă nu și pentru el, adaugă Stephanie. Nu mai am încredere în el. A înșelat-o pe Lindsey. Știe toată lumea. Și toată povestea despre accident… ne-a distrus, Hanna, mai mult decât își poate da seama cineva.

— Te înțeleg întru totul, răspunde Hanna. Cred că faci ce trebuie. Când dispare încrederea…

— Nu cred că a omorât-o intenționat pe Lindsey… ideea e caraghioasă, precizează Stephanie. Nu mi-e teamă de el, Hanna, dar… nu-l mai iubesc. Sunt prea supărată pe el pentru că m-a

făcut să trec prin toate astea, chiar dacă nu e numai vina lui.

— A ales greșit femeia cu care să aibă o aventură, confirmă Hanna.

— Asta-i sigur. Și acum plătim cu toții prețul, adaugă Stephanie înverșunată. O să-mi fac luni o programare la un avocat pentru divorț. Trebuie să pun totul la punct înainte să-i spun.

— Când o să-i spui? întreabă Hanna, cu îngrijorare.

Stephanie trage adânc aer în piept.

— Cât mai curând. Cred că după ce mă întâlnesc cu avocatul. Nu vreau decât să se termine.

— Cum am zis, cred că faci ce trebuie, spune Hanna ferm. Știi că sunt alături de tine, da?

Stephanie îi zâmbește cu tristețe.

— Știu. Și apreciez. Nu prea am pe altcineva cu care să stau de vorbă. E foarte greu, spune și își cuprinde obrajii cu palmele. Mă îngrijorează Patrick, cum o să primească vestea, adaugă ea.

— S-ar putea să considere că este o trădare, răspunde Hanna neliniștită.

— Poate. Și deja e foarte deprimat. A fost oribil, Hanna.

Își mușcă buza ca să nu izbucnească în plâns. Se oprește și scoate un șervețel din geanta pentru scutece.

— A fost îngrozitor când a fost arestat. Nici măcar nu vrea să vorbească despre asta.

Face o pauză, ca să se adune.

— Am crezut că, după ce-i dau drumul, o să depășească momentul. Dar Niall l-a lăsat baltă. Nu mai are afacerea și cum s-o ia de la capăt? Reputația lui a fost distrusă, chiar dacă au fost retrase acuzațiile.

Știe cât de deprimat trebuie să fie.

— E foarte nedrept. Și când o să-i spun că-l părăsesc…

Hanna se uită la ea neajutorată și spune:

— Stephanie, Dumnezeule, nu știu ce să spun.

— Nu mai e el însuși.

— Ce vrei să spui?

— Se învinovățește pentru tot ce s-a întâmplat. E indispus, deprimat, spune diverse lucruri.

— Ce fel de lucruri? întreabă Hanna, aplecându-se nerăbdătoare spre ea.

— Spune că ne-ar fi mai bine fără el, răspunde Stephanie, întorcând o privire îngrijorată către Hanna. Mi-e teamă că, dacă-l părăsesc, s-ar putea să facă ceva. Ceva drastic, să-și facă rău.

Hanna se apleacă și mai mult și spune apăsat:

— Lasă-l baltă pe el! Eu sunt îngrijorată pentru tine. Stephanie, trebuie să-l părăsești. Ia gemenele și mută-te! Acum!

Ar trebui să-i spună Hannei despre pistol? Nu, ar fi prea mult. Clatină din cap.

— O să mă duc întâi la avocat.

— Bine.

— Ar putea să mai clarifice lucrurile, e de acord Stephanie.

— Dar dacă… dacă-ți face rău ție sau gemenelor? întreabă Hanna, în mod evident îngrijorată.

Stephanie clatină din cap.

— Știu că n-ar face niciodată ceva care să ne rănească pe mine sau pe gemene. Dar, dacă-i spun că-l părăsesc, o să se simtă complet abandonat. Mă simt foarte vinovată. Nu… nu sunt sigură că sunt în stare.

— N-ai niciun motiv să te simți vinovată, Stephanie, spune Hanna apăsat. Trebuie să faci ce e bine pentru tine și pentru fete.

Stephanie se uită la singura ei prietenă. Hanna crede că soțul ei e un ucigaș. Hanna are dreptate. Probabil crede că, dacă soțul ei s-ar sinucide, ar fi cel mai bine pentru toți cei implicați. Și aici are dreptate.

Hanna o privește neliniștită.

— Serios, Stephanie, cred că trebuie să-l părăsești, dacă asta vrei, indiferent de cât de deprimat o fi el sau de cum o să primească vestea. Mai gândește-te și la tine. Gândește-te la copii.

Aruncă o privire agitată spre gemenele care se joacă pe păturile lor.

— Dacă e periculos?

Stephanie clatină din nou din cap.

— Nu e. O să fim în regulă. Ne iubește și pe mine și pe copii. N-o să ne facă nimic. Pentru el îmi fac griji.

•

Patrick stă la masa din bucătărie cât timp e Stephanie la Hanna cu gemenele. Bea în neștire cafea, gândindu-se. I-a spus lui Stephanie că a avut o aventură de durată cu Erica, dar și că nu a iubit-o și că moartea lui Lindsey a fost un accident. Nu consideră că ea l-a crezut.

A avut suficient noroc să cunoască o femeie care moștenise o grămadă de bani. Dacă nu ar fi revenit Erica în peisaj, situația ar fi fost diferită.

Când se gândește la Erica, simte cum i se încordează tot trupul de furie. Își dă seama că ar ucide-o bucuros pe Erica Voss. Ar fi trebuit să o omoare când încă mai avea ocazia, înainte să se ducă la poliție. Dar nu a acționat decisiv, nu a avut timp să facă un plan suficient de bun, un plan cu care să fie sigur că poate să scape.

Însă acum răul a fost făcut. Nu mai are rost să o omoare și, în plus, toată lumea ar ști că el a făcut-o. Deja cred toți că și-a omorât prima nevastă. Chiar dacă ar reuși să facă să pară un accident, lumea tot pe el ar da vina. Ar zice că ăsta-i modul lui de operare, să facă să pară un accident.

Iar Stephanie ar ști ce a făcut.

Stephanie o să-l părăsească. E sigur. Își dă seama că îi e frică de el. Și să-l părăsească ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla lui acum.

Toată lumea o să creadă că l-a părăsit pentru că și-a ucis prima soție.

Patrick trebuie să se ducă la un avocat. Trebuie să afle ce drepturi are. Cât de repede poate divorța Stephanie de el? Dacă se separă, dar nu divorțează, ar mai primi el moștenirea în caz că ea moare?

Se încruntă, privind cafeaua. Dar nu-și poate ucide soția, după cum nici pe Erica nu o poate ucide. Nu o să mai scape cu fața curată. Nu și de data asta.

Capitolul 55

Ceva mai târziu, Stephanie e în fața șifonierului din dormitor. Trebuie să se gândească, să facă planuri. Mintea îi merge febril tot timpul. La asta se gândește când le hrănește pe gemene. Se gândește când schimbă scutece, când gătește. Cum să scape de mănuși?

S-a hotărât că soțul ei trebuie să se sinucidă. E singura cale de ieșire din dezastrul ăsta. Iar el nu o s-o facă de bunăvoie. Va trebui să o facă ea în locul lui.

La asta s-a ajuns, într-o perioadă scurtă, de doar câteva luni. Au ajuns de la un cuplu fericit și înstărit la un cuplu de ucigași cu sânge rece. Ce repede se schimbă lucrurile, își spune ea. Ce nebunească și imprevizibilă e viața! E ca un circ – numere de echilibristică la înălțime și oameni care se ascund în spatele unor măști de clovni. Ce puțin control avem, se gândește ea; ce multe ne scapă din mână!

Dar nu totul. Poate să o facă. Poate să preia din nou controlul. Își poate proteja fetele. O face pentru ele.

Nu întotdeauna putem să alegem.

Dar uneori poți, își zice ea.

Nu-l mai iubește. Nu e dispusă să-și petreacă restul vieții alături de el și să-și împartă moștenirea cu soțul ei trădător și mincinos, care și-a ucis prima nevastă. Nu e dispusă să trăiască în spaimă, așteptând să le omoare într-o bună zi și pe ea și pe gemene. A scăpat deja odată cu fața curată.

Măcar dacă ar putea să-l părăsească pur și simplu. Dar nu consideră că e o opțiune viabilă. În cel mai bun caz: în ochii legii, e un om nevinovat. Are drepturi. Dreptul de a-și vizita copiii. Ar face parte din viața lor pentru totdeauna. Dar ea știe ce a făcut Patrick. În cel mai rău caz: s-ar putea înfuria așa de tare dacă-l părăsește, încât să o

urmărească și să le omoare și pe ea și pe gemene. Ca bărbatul care și-a sufocat copiii cu perne și și-a înjunghiat mortal soția care se despărțise de el. Ca toți bărbații care-și ucid familiile. Sunt foarte mulți. Bărbați furioși, frustrați, care-și omoară soțiile și copiii.

Așa că trebuie să găsească repede o soluție pentru povestea asta cu mănușile, cum să scape rapid de ele. Și o mai sâcâie și partea cu gloanțele.

Se uită țintă la șifonierul din dormitor. Patrick a ieșit și e singură în casă. Rotește discul cu combinația de cifre corectă și deschide seiful. Poartă mănușile de latex pe care le-a cumpărat exact în acest scop. Se uită la pistolul Glock de 19,9 mm pe care l-a văzut ultima dată în mâna dreaptă a lui Patrick. Știe că arma are amprentele lui pe ea, că a ținut degetul chiar pe trăgaci. E ca un dar. Însă acum, când cercetează pistolul, vede că nu e încărcat. Va trebui să-l încarce ea – nu-i o problemă imensă, pentru că poartă mănuși și știe cum. A mai tras cu arma. Dar își face griji că gloanțele s-ar putea să nu aibă amprentele lui pe ele, pe când arma, da. Oare asta e o problemă? Cealaltă grijă a ei e că Patrick s-ar putea să-și mai verifice pistolul și să descopere că e încărcat înainte să apuce ea să-l folosească. Așa că va trebui să o facă foarte curând. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Pune gloanțele în armă.

•

Luni dimineață, Stephanie îi spune că le duce pe gemene la plimbare. Are o poveste pregătită în caz că se interesează unde, dar Patrick nu o întreabă.

O să se ducă la o firmă de avocați specializată în divorțuri. Nu are programare, însă își imaginează că dacă apare și spune că e ceva urgent o s-o primească. S-a gândit să le lase pe gemene la Hanna, dar Hanna a stat deja o grămadă cu fetele, iar ea nu a reușit să se revanșeze.

Împinge căruciorul dublu în lift și urcă la ultimul etaj. S-a documentat și a aflat că

Thompson Doyle e cea mai bună firmă juridică pentru divorțuri din Aylesford. Se scuză că a venit fără programare și îi spune secretarei că are nevoie să discute cu un avocat de divorțuri. Tânăra îi cere să aștepte. Stephanie se așază. Sala de așteptare are o priveliște superbă spre râu, însă ea abia dacă o observă. E atentă să nu le lase pe gemene să se agite și se concentrează pe ce urmează să spună.

— Vă poate primi Gabriel Thompson, îi spune secretara după câteva minute.

E condusă în birou. Se uită în jur și își dă seama că o să fie scump, dar nu-i pasă. Își permite.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă avocatul după ce Stephanie a intrat cu gemenele și s-a așezat în fața biroului.

— Vreau să divorțez, declară ea direct.

— Atunci ați venit unde trebuie, îi răspunde sec avocatul, cu un zâmbet blând.

E un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în costum sobru, cu cravată și cu părul argintiu îngrijit.

— Soțul meu este Patrick Kilgour, spune Stephanie.

Avocatul ridică din sprâncene și se apleacă spre ea să o asculte. Stephanie se întreabă cât de atent a urmărit cazul. Ezită o clipă și înghite.

— Am înțeles, răspunde avocatul. Sunt oarecum familiarizat cu cazul.

O privește încurajator.

— A pus o presiune enormă pe căsnicia noastră.

Șovăie și stă o clipă să se adune.

— Toată lumea știe că și-a înșelat prima nevastă. A recunoscut și el. Nu știu dacă m-a înșelat și pe mine, zice, după care adaugă: În orice caz, căsnicia s-a încheiat și vreau să știu ce pot face.

— Bineînțeles.

— La ultima aniversare am primit o moștenire semnificativă. Nu are niciun drept la ea, nu?

— Niciunul. În New York, bunurile moștenite nu sunt considerate bunuri dobândite în timpul

mariajului care să se împartă la desfacerea căsătoriei. Nu aveți de ce să vă faceți griji din punctul ăsta de vedere.

— Bun.

Avocatul se uită la ea cu franchețe:

— Aveți testament?

— Da, în momentul ăsta, tot ce am îi revine lui Patrick la moartea mea.

— Cred că trebuie să-l schimbăm. Vreo asigurare de viață?

Stephanie începe să creadă că avocatul a urmărit cazul destul de atent. Nu e surprinsă – a fost *cause célèbre* nu doar în Colorado, ci și în Aylesford.

— Da.

Chipul avocatului este serios, iar tonul, preocupat.

— Sunteți îngrijorată pentru siguranța dumneavoastră personală?

Stephanie își aduce aminte ce a venit să facă.

— Nu, deloc. Însă sunt îngrijorată de cum o să primească Patrick vestea divorțului. E deja foarte deprimat, după tot ce s-a întâmplat. A fost o hotărâre grea, dar trebuie să fac ce-i bine pentru mine… și pentru gemene.

— Bineînțeles, o aprobă avocatul cu compasiune. Haideți să o facem cât mai rapid cu putință.

Capitolul 56

În aceeași seară, după ce adorm gemenele, Stephanie încearcă să-l convingă pe soțul ei să bea ceva împreună. L-ar ajuta dacă ar avea și ceva whisky la bord. Iar ea are nevoie de ceva care să o calmeze.

Trebuie să-l ducă în bucătărie. Pe un scaun cu spătar și cu un pahar de whisky în față.

— Îmi trebuie ceva de băut, spune Stephanie și se ridică de pe canapea.

Patrick ridică privirea.

— Vrei să vii și tu? îl întreabă, iar el pare aproape mulțumit că îl invită.

Stephanie ar trebui să se simtă rău pentru ce are de gând să facă, dar nu-i așa. Pentru că nu o face doar pentru ea. Ci pentru Emma și Jackie. Fetele merită ceva mai bun decât să crească având un tată mincinos, infidel și ucigaș.

— Sigur, răspunde el și vine după ea în bucătărie.

Stephanie se așază pe scaunul la care stă întotdeauna la masă, cel cu fața spre intrarea în bucătărie, lăsându-i lui Patrick scaunul lui, cu spatele spre ușă.

Se uită la el cum deschide dulapul unde ține băuturile tari. Scoate două pahare.

— Ce vrei să bei? o întreabă.

— Beau ce bei și tu.

Când Patrick întoarce surprins privirea spre ea, Stephanie spune:

— Mi-ar prinde bine ceva tare.

Patrick încuviințează. De obicei, el bea whisky sec. Toarnă generos pentru amândoi. Stephanie își zice că e bine că umblă el cu sticla și cu paharele. Se gândește că, atunci când o să se termine, o să-și spele bine paharul și o să-l pună la loc în dulap, dacă o să aibă timp până apare ambulanța. Ar fi fost mai bine dacă ar fi băut singur, în timp ce ea

era la duș, își spune. Are noroc că gemenele sunt așa de mici încât se află în siguranță în leagănele lor. Ar fi fost mult mai complicat să o scoată la capăt dacă ar fi fost mai mari.

Nici nu o să și-l aducă aminte pe tatăl lor, sunt prea mici. Stephanie poate să controleze povestea, s-o facă așa cum vrea ea. O să trebuiască să se mute de-aici totuși, să o ia de la capăt în altă parte, dar nu prea departe. Poate că o să revină și la numele de fată. Da, așa o să facă.

— Stephanie, începe Patrick, așezându-se la masă, în fața ei. Știi cât de rău îmi pare.

Stephanie încuviințează fără să se uite în ochii lui. Nu vrea să-i audă din nou scuzele și explicațiile. E prea târziu pentru așa ceva. Cum se zice? Până să ajungă un cuplu la terapie, de obicei unul dintre parteneri a hotărât deja că s-a terminat.

— M-am gândit la viitor, spune el în cele din urmă.

O să-i facă pe plac, ca să-l oblige să stea la masă și să bea. Nu-i mai pasă de ce spune el. Și-a găsit soluția proprie.

— Poate că ar trebui să pornesc propria mea firmă de arhitectură.

Stephanie încuviințează. Oricum nu o să-l mai primească nimeni; nu prea are de ales. Soarbe din băutură, îi coboară pe gât, calmându-i nervii întinși. Are nevoie de whisky – doar cât să-i dea curaj, dar nu prea mult, ca să nu devină neglijentă.

— Probabil că o să fie nevoie de o grămadă de bani la început, până să devină profitabilă.

— Ce surpriză! spune Stephanie.

Nu se poate abține.

Patrick își mușcă buza, parcă rănit de tonul ei. Apoi își ridică paharul și-l dă pe gât. Se întinde după sticlă și-și mai toarnă un pahar.

Bun, își spune Stephanie. Nu are idee ce urmează să se întâmple. Nu o să mai fie nicio firmă nouă. E nevoită să-și ferească privirea în timp ce Patrick vorbește. Se hotărăște să-i facă pe

plac. Ce importanță are? Nu o să se întâmple nimic din toate astea. Se preface că se gândește la ce îi spune Patrick. Mai soarbe din pahar, uitându-se la el cum i se luminează puțin chipul la perspectiva că o atrage de partea lui. Măcar o să fie fericit când moare.

Patrick se apleacă puțin peste masă, povestindu-i despre planurile lui, dar Stephanie doar se preface că ascultă. Trebuie să se prefacă destul de bine, pentru că lui Patrick nu-i mai tace gura și își tot toarnă de băut. Stephanie nu o să aibă niciodată o ocazie mai bună.

— Ține minte unde ai rămas, spune. Trebuie să mă duc la toaletă. Mă întorc imediat.

Capitolul 57

Dă fuga pe scări în sus. Simte cum i se schimbă expresia de pe chip imediat ce iese din bucătărie. E rece, hotărâtă, neîndurătoare. Se duce repede la baie și închide ușa, suficient de tare, dar de afară, din hol. Intră repede și fără zgomot în dormitor, unde își scoate toate hainele și le aruncă pe pat. După ce e dezbrăcată, ia mănușile de latex din noptieră și le trage pe mâini. Se duce la șifonier și formează cu mâinile tremurând combinația de la seif. Ușa se deschide, iar ea scoate arma. Se întoarce spre baie, deschide foarte încet ușa și intră. Își zărește imaginea reflectată în oglinda dulăpiorului. Abia dacă se recunoaște. E complet dezbrăcată, cu excepția mănușilor bleu de latex cumpărate de la băcănie. Și ține un pistol în mâna dreaptă. Trage apa și deschide robinetul; vrea ca lui Patrick să i se pară totul normal. Nu vrea să trezească nicio bănuială, el chiar crede că ea s-a dus sus, la toaletă.

Coboară în liniște treptele mochetate. Se roagă să nu cumva să se întoarcă Patrick spre ea când intră în bucătărie. Nu ar trebui… de ce ar face-o? Ajunge la ușa bucătăriei în liniște, cu picioarele goale. Patrick e întors cu spatele spre ea și nu pare să-și dea seama că ea e acolo. Stephanie își aduce aminte să întoarcă pistolul puțin în sus și apoi, dintr-o mișcare rapidă, înaintează, împinge țeava hotărât în tâmpla lui dreaptă și apasă pe trăgaci. Totul se întâmplă foarte repede.

Se așteaptă la reculul armei, dar împușcătura pare să răsune mai tare decât crezuse ea. Patrick cade în față, prăbușindu-se peste masă. Blatul, podeaua și ușile dulapurilor albe de bucătărie sunt împroșcate cu sânge roșu-aprins și materie cenușie. Își înăbușă pornirea bruscă de a vomita când coboară privirea spre el, în timp ce sângele din rana de ieșire începe să bălțească pe masă. E

clar că e mort. Își aude sângele zvâcnindu-i în urechi și aproape că intră în panică. Trage de câteva ori adânc aer în piept ca să-și recapete controlul. Se examinează rapid și nu vede nicio urmă de sânge care să sară în ochi. Nu i-a sărit sânge pe mâna cu care ține arma – a avut grijă să împingă cu forță țeava în craniu. Își verifică picioarele. Curate. Nu trebuie să lase nicio urmă sus. Pune arma pe podea, lângă mâna lui dreaptă, lăsând cartușul unde a căzut.

Apoi o ia la fugă pe scări, cât de repede poate, scoțându-și mănușile și le aruncă pe rând în toaletă. Dă drumul la duș și intră repede, săpunindu-se bine, se spală și pe cap, tot cât poate de repede.

Când iese, cu apa șiroind, își pune halatul fără să se usuce și coboară în grabă, lăsând urme de apă în urma ei. Ajunge în bucătărie, ia telefonul și formează 911.

— Ce fel de urgență aveți?

— Soțul meu s-a împușcat! Veniți repede, vă rog!

— Unde vă aflați, doamnă?

— Danbury Drive nr. 17.

— Îmi spuneți cum vă cheamă, doamnă?

— Stephanie Kilgour.

— Soțul dumneavoastră respiră?

— Nu… nu cred.

Trebuie să se ocupe de pahar.

— Vă rog, grăbiți-vă!

— Echipa de intervenție e pe drum, doamnă. Vă rog să vă păstrați calmul și să rămâneți la telefon.

Stephanie abia dacă mai ascultă ce-i spune operatorul de la 911. Repetă întruna „O, Doamne, o, Doamne” la telefon, în timp ce privește măcelul. Trebuie să ia de pe masă paharul ei și să-l spele. Dar apoi își dă seama că probabil că nu ar trebui să deschidă dulapurile și să deranjeze lucrurile de-acolo și nici nu vrea să o audă operatorul că spală paharul.

— Vă rog, grăbiți-vă! suspină ea la telefon, după care închide.

Ridică paharul și îl strecoară în mașina de spălat vase. Apoi se întoarce și cercetează bucătăria. Patrick e căzut peste masă, cu o rană căscată în cap. Are ochii larg deschiși. Pe masă se află o sticlă de whisky și un singur pahar – și pe ambele se află amprentele lui. Ea era la duș când a auzit împușcătura. E în regulă că a venit în bucătărie și că are sânge pe poalele halatului. Orice soție ar fi venit să se uite.

Îl țintuiește cu privirea pe soțul ei până devine conștientă de luminile roșii intermitente din bezna de-afară, care se văd prin sticla jivrată a ușii din față și aude pași grei venind pe alee. Ajunge cumva la ușă și o deschide larg. Poliția și ambulanța au ajuns în același timp; intră toți în hol.

Acum, că a făcut-o, se instalează șocul. Începe să tremure necontrolat în timp ce îi îndrumă spre bucătărie. Un polițist și paramedicii intră în bucătărie; o polițistă rămâne cu ea, aproape de ușă, să o păzească. Stephanie își permite să se lase copleșită de durere. Crede că e convingătoare. Trebuie doar să fie atentă la ce spune.

Polițista o ajută – în timp ce ea plânge și e incoerentă – să ajungă în sufragerie și să se așeze pe canapea.

— Puneți-vă capul între genunchi, îi spune femeia, după care se așază lângă ea, preocupată și îngrijorată, punându-i ușor o mână pe spate.

Stephanie își ține capul jos și încearcă să asculte. În bucătărie e liniște. Nu au cum să-l ajute. Mai vin și alții; dintr-odată, în casa ei sunt o mulțime de oameni, iar ea nu mai poate ține socoteala. Se întâmplă prea multe, e prea mult zgomot. Nu poate gândi rațional. Trebuie să se adune. Trebuie să fie atentă acum, să nu facă vreo greșeală. Aude voci șoptite și sunetul aparatului de fotografiat.

E tot prăbușită pe canapea; nu știe de când stă acolo – timpul s-a oprit – când îi vede aducând o targă cu un sac mortuar, ca să-l ia pe soțul ei. Și conștientizează. A scăpat de el și de tot bagajul lui. Nu-i mai poate distruge viața. Iar ea e tot aici, împreună cu gemenele. Încă mai are casa și banii. Totul o să fie bine, câtă vreme nu se pierde cu firea.

Polițistul care a fost în bucătărie vine spre ea. Se așază pe un fotoliu în fața ei și se apleacă.

— Condoleanțe, îi spune, părând epuizat și sincer.

Ridică privirea spre el și înghite în gol. Se poate concentra din nou. Începe să-și revină din șocul propriilor acțiuni.

— Puteți să ne spuneți ce s-a petrecut aici în seara asta? o întreabă polițistul.

Stephanie trage adânc aer în piept. Strânge în mâini șervețelele pe care i le-a dat polițista la un moment dat.

— Eram la duș.

Își trage halatul mai strâns în jurul ei, de parcă ar fi jenată că nu mai are nimic pe dedesubt. Are părul încă umed și încurcat pe spate – i-a udat halatul și-i e frig.

— Patrick bea în bucătărie când am urcat. Tocmai terminam dușul când am auzit împușcătura. Am coborât în fugă în bucătărie și… l-am găsit…

Cedează, suspinând și chiar e o reacție sinceră. A trecut prin prea multe, a pierdut prea mult.

— Nu vă grăbiți, spune polițistul și așteaptă răbdător.

În cele din urmă, Stephanie se adună și le spune:

— A avut de suportat presiuni foarte mari în ultima vreme.

Apoi se oprește. Probabil că polițiștii nu-și dau seama cine e Patrick.

— Ce fel de presiuni?

— I-am spus astă-seară, după cină, că o să divorțez, răspunde ea, pe ton mohorât.

Și apoi le povestește totul, le spune cine e el, le spune aceleași minciuni pe care li le-a spus Hannei și avocatului despre starea lui de spirit. Când termină, polițistul o privește de parcă și el ar fi copleșit de necazurile lor. În cele din urmă, întreabă:

— Știți de unde provine arma?

— Probabil că e arma lui, șoptește Stephanie. O ține în seiful de sus, din șifonierul din dormitor.

— Puteți să ni-l arătați?

Se ridică de pe canapea și îi conduce în dormitorul de la etaj. Face semn spre șifonier – ușa e deschisă și, pe raft, în partea lui Patrick, se află seiful, larg deschis, așa cum l-a lăsat ea. Polițiștii îl cercetează.

Când se întorc la parter, cadavrul e scos din bucătărie pe targă, într-un sac mortuar închis.

Ofițerul aruncă o privire la leagănele neocupate, se uită apoi la ea și întreabă:

— Ați verificat ce fac copiii, doamnă?

Și dintr-odată se simte așa de cufundată în propriile minciuni, fantezii, spaime și justificări, încât intră în panică în legătură cu gemenele. Simte cum se albește la față. Urcă în fugă scările spre camera fetelor, smucește ușa și aprinde lumina. Gemenele sunt acolo, în leagăne, neatinse. Sigur că acolo sunt. Polițistul stă în spatele ei, suflând greu; e așa de aproape, că-i simte răsuflarea caldă pe gât.

— Sunt bine, spune el, vădit ușurat.

Capitolul 58

Joi, 1 noiembrie, anatomopatologul stabilește că Patrick Kilgour s-a sinucis. Știrea apare în toată presa. Împreună cu o recapitulare a informațiilor despre moartea lui Lindsey, investigație, arestare – totul. Iar sunt toate proaspete în mintea opiniei publice și pe limbile tuturor. Dar e în regulă, își spune Stephanie; toată lumea crede că s-a sinucis. Curând, povestea o să se stingă de-a binelea. O să se stingă odată cu dispariția lui Patrick.

Stephanie nu se așteptase de fapt să apară întrebări, dar, chiar și așa, ușurarea pe care o simte la decizia oficială e profundă. S-a terminat. Poate să meargă mai departe. Totuși, de când a făcut-o, se simte nesigură, confuză, parcă nu ar fi ea însăși. Mintea nu-i merge chiar cum ar trebui. Nu ar fi putut prevedea niciodată nimic din toate astea. Toate trebuie să aibă un efect, își spune, privindu-le fix, în stare cataleptică, pe gemene. O să dureze ceva vreme până o să se obișnuiască.

În seara în care s-a întâmplat, poliția a rămas în casă aproape toată noaptea. Bucătăria fusese delimitată. Îi propuseseră să se mute la vreo rudă, dar ea nu are rude la care să stea. Hanna, ca majoritatea vecinilor, fusese atrasă pe stradă de luminile intermitente și de mașinile de intervenție. În cele din urmă, i-au dat drumul în casă. A insistat să le ia pe gemene și să vină la ea acasă, iar Stephanie a fost bucuroasă că are un loc unde să se ducă.

După ce polițiștii terminaseră, a doua zi, au venit echipele speciale de curățenie și și-au făcut treaba. Stephanie a fost ușurată că nu trebuia să facă ea curat.

În seara aceea s-a întors și a fost singură în casă cu gemenele. S-a silit să intre în bucătărie și să-și facă un ceai. Toată lumea plecase, lăsând în urmă o

liniște descurajantă. A rătăcit prin casă până spre dimineață, incapabilă să doarmă, la fel ca înainte.

Și noaptea trecută fusese la fel, dar acum nu se mai torturează singură cu îndoieli privind vinovăția lui Patrick. Nu se mai gândește întruna, obsesiv, la ce are de făcut. A făcut deja. Însă tot vede, la nesfârșit, momentul în care a apăsat pe trăgaci. Felul cum a împins pistolul în părul lui, apăsând pe craniu și ploaia de sânge și cheaguri care a erupt pe partea cealaltă. Nu-i vine să creadă că a făcut așa ceva. Parcă ar fi fost altcineva.

Hanna vine să vadă ce face. Nu mai trebuie să stea departe, acum, că Patrick nu mai e. A venit cu Teddy în cărucior și o lasagna pe care a făcut-o chiar ea. Stă pe trepte ținând tava de mâncare, evident preocupată de binele lui Stephanie. Stephanie ezită, pentru că e cât se poate de conștientă de bucătăria din spatele ei. Echipa specială de curățenie a frecat și lustruit totul și acum bucătăria e perfect prezentabilă. Nici nu-ți poți da seama că acolo s-a întâmplat ceva cumplit acum trei zile. Dar tot o să fie straniu să o ducă pe Hanna în bucătărie.

— Pot să vin mai târziu, dacă nu-i momentul potrivit, spune Hanna.

Dar Stephanie clatină din cap și răspunde:

— Nu, intră. Mă bucur să te văd. N-a mai venit nimeni altcineva.

Pe cine aștepta? Pe Niall? Pe soția lui? S-au ținut deoparte. Ca și prietenele ei de la serviciu, unde și-a petrecut patru ani din viață înainte să intre în concediul de maternitate. Chiar nu există nimeni în afară de Hanna, iar în momentul ăsta îi este recunoscătoare că există.

— Îmi pare tare rău, spune Hanna stânjenită, după ce intră în casă cu Teddy.

Rămâne pe loc, cu copilul în brațe, parcă neștiind ce să facă sau să spună. Stephanie, cu tava cu mâncare în mâini, se întoarce și o duce la bucătărie. Hanna o urmează șovăitor. Știe că s-a

întâmplat în bucătărie; a fost aici în noaptea aceea îngrozitoare și a stat cu Stephanie în sufragerie. Stephanie se întoarce și o vede pe Hanna uitându-se în jur, fără să știe unde să se așeze.

— Poți să-l duci pe Teddy în sufragerie, cu fetele, îi spune.

Iar Hanna se întoarce, parcă ușurată și intră în sufragerie. Stephanie pune de cafea. Își dă seama că-i tremură ușor mâinile în timp ce pune cafeaua. E important ce crede Hanna. Acum e neliniștită: a exagerat când i-a spus că-și face griji pentru Patrick să nu-și facă rău? A insistat oare un pic prea mult? Ar fi trebuit mai bine să nu fi spus nimic, să lase să fie mai degrabă o surpriză? Acum se bucură că nu a pomenit nimic de pistolul lui Patrick.

Trage adânc aer în piept și-și spune să se relaxeze. Hanna nu o să bănuiască adevărul. A fost aici în noaptea aceea, a văzut cât de tare suferea. Nu o să-i treacă prin cap că Stephanie este capabilă să-i pună pistolul la tâmplă soțului ei și să-i zboare creierii. Hanna are intuiție și s-ar putea să aibă o bănuială că Stephanie e ușurată în sinea ei – ba chiar bucuroasă – că soțul ei a dispărut așa din viața ei, dar nu o să creadă că Stephanie a apăsat cu mâna ei pe trăgaci.

Aduce cafeaua în sufragerie. Rămân tăcute o clipă, niciuna dintre ele neștiind cum să înceapă. Vorbesc despre copii ca să spargă gheața. În cele din urmă, Hanna își adună curajul să o întrebe:

— Și acum ce se întâmplă?

Stephanie expiră și-și lasă cana de cafea jos.

— E înmormântarea, mâine-dimineață. O să fie privată. Te rog să nu te simți obligată să vii.

O să-l incinereze.

— Vin dacă vrei, se oferă Hanna.

— Aș prefera să nu. De fapt, speram că o să ai tu grijă de gemene.

— Sigur.

Hanna e în mod evident ușurată că nu trebuie să meargă și e dornică să facă ceva util.

— Știi că sunt alături de tine, da? întreabă ea, întinzând mâna și punând-o blând pe brațul lui Stephanie.

Stephanie încuviințează recunoscătoare. Nu este cazul să-și facă griji în legătură cu Hanna. Deși amândouă știu acum că toate problemele lui Stephanie s-au rezolvat.

Capitolul 59

Erica nu merge la înmormântarea lui Patrick. Dar a doua zi stă în mașină în fața casei de pe aleea Danbury. Nimic nu a mers cum plănuise ea. Nu poți niciodată să prezici corect cum o să se petreacă lucrurile. Totdeauna există un joker în pachet.

Știe că Stephanie e acasă. E ora prânzului, iar cărucior dublu e gol, pe veranda din față. Ea e înăuntru, probabil în bucătărie și le dă de mâncare gemenelor. Erica se dă jos din mașină.

Traversează hotărâtă strada și sună la ușă. Nu așteaptă mult până când Stephanie răspunde. Când apare, Erica își dă seama că Stephanie e șocată să o vadă pe veranda ei. În plus, Stephanie arată groaznic – are părul pleoștit, nu e machiată, iar hainele îi sunt nespălate. Pare extenuată, stoarsă. Erica speră că are mai multă grijă de gemene.

— Ce dracu' cauți aici?

— Pot să intru?

•

Stephanie o privește intrigată pe Erica. Nu ar fi vrut să o mai vadă niciodată.

— De ce dracu' să te las în casa mea? întreabă tăios. Nu faci decât probleme.

Inima îi bate tare și dă să-i închidă ușa în nas Ericăi. Însă Erica e prea rapidă pentru ea și reușește să blocheze ușa.

— Liniștește-te. Am venit doar să vorbim.

Stephanie se uită urât la ea, răsuflând greu; nu o poate scoate pe Erica din casă fără violență și nu vrea așa ceva. Bănuiește că e mult mai puternică decât ea. Se gândește să sune la 911, dar ceva o oprește.

— Deci acolo s-a întâmplat? întreabă Erica, privind peste umărul lui Stephanie către bucătărie și făcând semn cu bărbia spre locul unde stau gemenele, în scăunelele lor asortate.

Stephanie nu spune nimic când Erica trece pe lângă ea și se îndreaptă spre bucătărie. Închide ușa și vine în urma ei.

— Și așa, toate problemele tale sunt rezolvate, spune Erica, întorcându-se spre ea.

— Dar știu că ai tupeu, ripostează Stephanie tăios.

— Nu spun decât adevărul și tu știi foarte bine, răspunde Erica. Ai scăpat de soțul tău infidel și ucigaș.

Stephanie își ferește privirea. Erica o face să se simtă agitată.

— Mie, personal, nu-mi pasă, spune Erica. Cale bătută lui Patrick. A căpătat ce merita, nemernicul. Lumea arată mai bine fără el, nu crezi?

Stephanie nu reușește să-și dea seama ce vrea. Ce caută aici?

— Ce vrei?

— Am venit doar să-ți spun bravo.

Stephanie simte cum i se strânge stomacul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să zic că, dacă tu l-ai omorât, ai binecuvântarea mea, răspunde Erica cu un zâmbet mic.

— Ce dracu' spui acolo? S-a sinucis. I-am zis că divorțez și-mi iau gemenele și moștenirea cu mine. Fusesem deja la un avocat pentru divorțuri.

Erica îi aruncă o privire rece.

— Hai să nu ne prostim singure, spune. Patrick nu era genul care să se sinucidă.

Se distrează lăsând tăcerea să se prelungească.

— Nu-ți face griji, n-o să spun nimic. Nu încă.

Apoi zâmbește din nou și spune:

— Găsesc singură ieșirea.

După ce pleacă, închizând ușa din față în urma ei, Stephanie se întoarce spre chiuveta din bucătărie și vomită violent până când nu-i mai rămâne nimic în stomac. Apoi își clătește gura și, fără să le bage în seamă pe gemene, care au

început să se agite și să plângă pe scăunele, începe să măsoare bucătăria în lung și-n lat.

Erica știe. Erica știe. Erica știe.

Încremenește în loc. Ar fi trebuit să prevadă. De ce n-a prevăzut? Crezuse că Erica a ieșit din viețile lor – Patrick eliberat, Erica discreditată. Făcuse tot ce putuse mai rău și dăduse greș. Stephanie fusese cât se poate de concentrată să scape de Patrick… Copiii plâng tare, dar ea tot nu-i bagă în seamă.

Erica îi vrea banii. Erica o să încerce să o șantajeze. O să-i facă și ei ce-i făcuse lui Patrick. Erica vânduse droguri, își dăduse propriul copil pe bani. Sigur că Erica va încerca să o facă să plătească.

Până la urmă, Stephanie obosește. Se prăbușește pe scaunul din fața gemenelor – scaunul unde stătea Patrick când a apăsat ea pe trăgaci – și ia în mână lingura pe care o lăsase jos când venise Erica la ușă. Emma și Jackie s-au înroșit amândouă la față și urlă pentru că nu au fost băgate în seamă; au fețișoarele nefericite acoperite de lacrimi, muci și mâncare. Stephanie ridică lingura cu piure de morcovi spre gurița deschisă lacom a Emmei. Însă apoi privirea îi fuge dincolo de chipul fetiței și se oprește pe dulapul alb din spatele ei. Își aduce aminte de sângele împroșcat acolo. Închide ochii. Fetițele protestează.

Apoi, cu un efort de voință, deschide ochii și își îndreaptă privirea spre gemene. Ia câteva șervețele umede de pe masă și o șterge pe față întâi pe Emma și apoi și pe Jackie. Afișează o expresie veselă și vorbește cu vocea ei cântată. Trebuie să fie o mamă bună. Trebuie să fie alături de fetele ei. O să găsească ea o soluție.

— Uite! E ora pentru morcovi! Papa bun!

Le duce piureul de morcovi, de un portocaliu-aprins, la gurițele deschise. Acum nu mai plâng și amândouă stau cu ochii albaștri rotunzi ațintiți pe fața ei. Parcă ar fi niște păsărele bucălate într-un cuib, cu gurițele deschise, în așteptare.

— Tăticul vostru ne-a iubit foarte mult, le spune ea, cu vocea ei piţigăiată. V-a iubit tare mult pe amândouă. Lumea spune lucruri îngrozitoare despre el, dar nu-s decât minciuni. Era un om bun. N-a făcut nimic rău. Toate le-a făcut o vrăjitoare rea.

Le bagă fetiţelor în gură mâncarea, în timp ce ele zâmbesc şi gânguresc la ea. Îşi aduce aminte cum a încercat să o calce cu maşina pe Erica în seara aia. După ce Erica lăsase cadoul pentru gemene şi Patrick fusese speriat – ştia că trebuie să o împiedice pe Erica să se ducă la poliţia din Creemore. În seara aia îi spusese lui Patrick că nu mai suportă plânsetele, aşa că ia o pauză şi se duce la un film, lăsându-l singur o vreme să se descurce cu gemenele. Se dusese cu maşina până la cinema şi cumpărase un bilet, dar apoi plecase. Îi spusese după aia lui Patrick că dormise tot timpul – două filme la rând. Dar se dusese în Newburgh. Ştia unde stă Erica, îi spusese Patrick mai devreme. Nu avea niciun plan; era prea stresată şi nedormită ca să pună ceva la cale. Stătea în maşină, neştiind dacă să sune la interfon şi ce să-i spună, când o zărise pe Erica ieşind din bloc. Când a văzut-o pornind pe jos spre şosea, Stephanie a urmărit-o de la distanţă cu maşina.

Acţionase impulsiv. Erica mergea singură, pe marginea unui drum întunecat. Nu era nimeni prin apropiere. Stephanie s-a trezit strângând volanul, apăsând acceleraţia până la podea, cu toată furia îndreptată spre silueta singuratică din faţa ei. Nu avusese de gând s-o lovească pe Erica, doar s-o sperie, dar a fost cât pe ce… în furia ei, Stephanie aproape că era să nu vireze la timp.

Se întorsese acasă, tremurând tot drumul, şocată de ce făcuse, şocată că-şi pierduse controlul. Dar ce făcuse avusese exact efectul opus celui pe care îl scontase ea. Erica se dusese direct la coroner.

Însă măcar Stephanie ştie acum adevărul despre Patrick. Şi chiar îi *este* recunoscătoare. Exact cum

a spus și Erica. E mai bine să știi.

Gemenele zâmbesc și gânguresc la ea. Însă Erica a devenit din nou o problemă.

Stephanie o să găsească o soluție. E nevoită.

Capitolul 60

Erica se întoarce la Newburgh, destul de mulțumită de ea și de cum s-au petrecut toate. Nu ar fi putut să prevadă întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar ea știe cum să se adapteze la orice situație nefavorabilă. Se duce acolo unde apar ocaziile.

Patrick nu însemnase niciodată nimic pentru ea. Se culcase cu el, atâta tot. Nu ținuse la el deloc, iar el nu ținuse la ea. Fusese pentru amândoi ceva pur fizic, satisfacerea egoistă a unor nevoi. Însă când murise Lindsey… o surprinsese și o pusese pe gânduri. Se gândise cât de convenabilă era moartea lui Lindsey pentru Patrick. Îi trecuse prin minte că s-ar putea să fi fost crima perfectă.

În ziua aceea, la locul accidentului, nu existase nicio expresie triumfătoare, niciun schimb de priviri tăcut. Dar îl urmărise și își pusese întrebări. Credea că Patrick joacă un rol. Nu-i spusese niciodată că nu era fericit cu soția lui, dar dedusese singură. Dacă ar fi fost așa de fericit, de ce s-ar fi culcat cu ea?

Și de ce păruse așa de puțin entuziasmat de copil? Nu era nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama. Nu știa sigur, dar imediat ce a început să aibă bănuieli că Patrick și-a ucis în mod deliberat soția, s-a hotărât să-l ignore și să pună bine informația, pentru când o să aibă el bani. Patrick era inteligent și ambițios, iar Erica știa că într-o bună zi o să aibă și succes. A fost doar un simplu bonus că s-a și însurat cu o femeie cu bani. N-ar fi trebuit să se mire – Patrick nu era chiar așa de diferit de ea. Era la fel de oportunist ca ea. Doar că avea mai mult noroc. Mă rog, până când norocul l-a părăsit.

A așteptat liniștită ca Stephanie să-și primească moștenirea. Și atunci și-a pus în aplicare planul.

Nu a mers cum se aștepta, pentru că Stephanie fusese încăpățânată și deloc dispusă să plătească.

Dar încă are șanse ca totul să meargă bine, își spune Erica, după ce Stephanie l-a omorât pe Patrick. Nu are nicio urmă de îndoială în privința *asta.*

Între timp are alte lucruri de făcut. Niall i-a evitat apelurile. S-a dovedit mult mai alunecos decât se așteptase ea. Dar o să discute cu el până la urmă și, când o să se întâmple, lui Niall nu o să-i placă ce are ea de spus.

Și îi mai are și pe soții Manning la mână. O să facă orice ca să-l protejeze pe băiat să nu afle adevărul.

•

Nancy se uită pierdută pe fereastra sufrageriei, ascunsă după draperii. Și ea și Niall își pierd cumpătul.

Erica a încercat din nou să-l sune pe Niall; ba chiar s-a dus și la firmă, însă Kerri primise instrucțiuni să spună că nu e la birou. Funcționase, însă doar pentru că nu se mai ducea cu Tesla la serviciu, așa că Erica nu avea cum să știe când e acolo.

Niall apelează deseori la Uber în ultima vreme. Dar e o soluție pe termen scurt.

Erica i-a făcut să trăiască într-o spaimă continuă, iar ei detestă situația; în privința asta, sunt uniți.

Nancy e conștientă că, dacă o împiedică pe Erica să ajungă la Niall la serviciu, sunt mai expuși acasă. Erica știe unde stau. A fost deja aici. E doar o chestiune de timp să apară din nou. Nancy își petrece mare parte din zi uitându-se pe geam.

Singura parte bună e că Nancy nu crede că soțul ei o să mai calce strâmb curând.

Amândoi percep prezența înspăimântătoare a Ericăi drept o amenințare serioasă. Nu pot trăi veșnic cu spaimă. Trebuie făcut ceva.

•

Gary Manning stă tăcut în mașină – un Lexus închiriat – în parcarea subterană a clădirii de birouri unde lucrează, în centrul Denverului. Afară e deja întuneric. Tot amână să se ducă acasă. Urmează încă o noapte cu lacrimi și cabotinism la subsol și nu știe cât mai suportă.

O iubește pe Cheryl și îl iubește și pe Devin. E băiatul lor. E un băiat bun, iar ei nu o s-o lase pe mama lui biologică să-l dea peste cap spunându-i lucruri pe care nu are nevoie să le audă.

Gary își amintește cum l-a urmărit pe Devin pe terenul de fotbal ieri – ce mândru l-a făcut să se simtă! Nu ar fi putut fi mai mândru de el nici dacă Devin ar fi fost sânge din sângele lui.

Și acum, balamucul ăsta înfiorător. Erica vrea alți bani ca să-și țină gura. Gary s-ar duce la poliție, dar nu poate. Își imaginează ce efect ar avea publicitatea asupra firmei. I-au dat Ericăi 100.000 de dolari ca să-l ia pe Devin. Au făcut pactul cu diavolul acum mulți ani. Erica știe că nu o să se ducă la poliție.

Gary detestă să o vadă pe Cheryl așa de nefericită tot timpul, dar o înțelege. E îngrozită că o să-l piardă pe Devin, că legătura cu mama lui biologică – și adevărul despre părinții lui biologici – o să-l traumatizeze. L-ar putea chiar întoarce împotriva lor. Probabil că nu greșește. Gary nu suportă să-și piardă familia pe care au întemeiat-o cu atâta efort, în timp. Iar Devin știe că se întâmplă ceva; ieri l-a întrebat de ce se poartă toată lumea așa de ciudat în ultima vreme. E un pușți isteț.

Gary are probleme să strângă banii. Poate să o facă, doar că va fi greu. Însă familia e pe primul loc.

Dacă Erica Voss ar fi moartă, toate problemele lui ar fi rezolvate.

Epilog

Aylesford Record, 9 noiembrie 2018

Autoritățile au stabilit identitatea femeii al cărei trup neînsuflețit a fost scos din Hudson azi-dimineață devreme. Femeia decedată este Erica Voss, în vârstă de 31 de ani, din Newburgh, New York.

Poliția din comitatul Orange a recuperat cadavrul azi-dimineață în apropiere de podul Newburgh-Beacon, după ce a primit un apel cu puțin înainte de ora 7:00, de la un bărbat care făcea jogging și observase cadavrul plutind pe râu.

Numele doamnei Voss a fost recent în atenția presei, când aceasta a dat informații în investigația privind moartea lui Lindsey Kilgour, în Colorado, în 2009.

Cauza morții nu a fost încă stabilită.

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Epilog

Table of Contents

Prolog	2
Capitolul 1	4
Capitolul 2	10
Capitolul 3	14
Capitolul 4	18
Capitolul 5	23
Capitolul 6	29
Capitolul 7	34
Capitolul 8	41
Capitolul 9	47
Capitolul 10	53
Capitolul 11	59
Capitolul 12	64
Capitolul 13	69
Capitolul 14	73
Capitolul 15	81
Capitolul 16	88
Capitolul 17	94
Capitolul 18	100
Capitolul 19	105
Capitolul 20	109
Capitolul 21	113
Capitolul 22	117
Capitolul 23	122
Capitolul 24	127
Capitolul 25	132
Capitolul 26	137

Capitolul 27 145
Capitolul 28 149
Capitolul 29 153
Capitolul 30 157
Capitolul 31 162
Capitolul 32 166
Capitolul 33 173
Capitolul 34 178
Capitolul 35 182
Capitolul 36 187
Capitolul 37 191
Capitolul 38 197
Capitolul 39 203
Capitolul 40 208
Capitolul 41 213
Capitolul 42 219
Capitolul 43 224
Capitolul 44 230
Capitolul 45 238
Capitolul 46 242
Capitolul 47 245
Capitolul 48 250
Capitolul 49 257
Capitolul 50 262
Capitolul 51 265
Capitolul 52 269
Capitolul 53 272
Capitolul 54 276
Capitolul 55 282
Capitolul 56 286

Capitolul 57 289
Capitolul 58 294
Capitolul 59 298
Capitolul 60 303
Epilog 306